

Giới thiệu Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt

Tô Phá Nguyệt là ai? Tô Phá Nguyệt là một âm hồn bị quỷ sai câu nhảm. Diêm Vương vì muốn chuộc tội nên đã thoả mãn một ước nguyện của nàng. Vậy, ước nguyện đó là gì? Ước nguyện đó chính là cho nàng được PHÁ THÂN.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiểu Tướng Công, Mau Lột Áo!

Chương 1: Lần đầu gặp mặt

Dưới Âm Tỳ địa ngục là một cõi lạnh lẽo âm u. Con đường trước mặt nàng rải đầy sỏi đá, hai bàn chân trắng nõn không biết từ lúc nào đã bị đá làm cho xước chảy máu. Nhưng mà, ngay giờ phút này đây, nàng đã không còn tâm trạng nào để quan tâm tới vết thương trên chân, bởi vì, nỗi sợ hãi đã chiếm lấy lý trí của nàng.

Hai bên đường đầy rẫy những âm hồn ma quỷ giống như nàng, trên mặt họ là những nỗi sợ hãi, kinh ngạc cùng đau đớn. Nàng cũng như họ, lê từng bước chân theo sát hai gã quỷ sai.

Hai gã dẫn nàng tới chỗ Diêm Vương, trên đường đi, nàng đã nghe thấy toàn bộ cuộc nói chuyện của họ. Thì ra, nàng còn chưa có hết dương thọ, bọn họ chính là bắt nhầm người rồi.

Nhưng mà nghĩ đi thì cũng nghĩ lại, dù gì nàng cũng đã sống ở trần thế 30 năm, cũng không còn lưu luyến gì nữa, những gì nên trải qua nàng đều đã trải, chỉ còn lại một nguyện vọng duy nhất... Nếu lát nữa, Diêm Vương có cho nàng một cơ hội thì chắc chắn nàng sẽ dùng nó để thoả mãn ước nguyện của mình.

Thoáng một chốc suy nghĩ, hai gã quỷ sai đã dẫn nàng tới ngay trước cửa nhà môn, cánh cửa vừa hé mở, nàng liền thấy được cảnh vật bên trong, mà thứ duy nhất hấp dẫn được nàng đó chính là cái gã nam nhân đang an tọa trên chủ vị.

Bởi vì quá tối cho nên nàng không nhìn rõ được dung nhan của hắn, chỉ thấy phía dưới là phần thân ngực đầy đặn mũn, hai bả vai to lớn của hắn dù có giấu dưới mười lớp vải thì cũng bị nàng nhìn ra được. Đáng tiếc là, vì hắn đang ngồi nên cái bàn đồ sộ phía trước đã che mất phần dưới của hắn, nàng không nhìn được nên tiếc nuối lè lưỡi liếm mép một vòng.

Đúng lúc này hắn chợt lên tiếng:

“Phía dưới là ai?”

Nàng chưa kịp trả lời thì một trong hai gã quỷ sai đứng bên cạnh đã tiến lên giành nói trước:

“Bẩm, đây là âm hồn bị nhầm lẫn.”

Hắn im lặng, nhưu mày nhìn xuống dưới, ánh mắt vừa vặn chạm phải nàng, hầu kết khẽ chuyển động, âm thanh khàn khàn lại tiếp tục vang lên:

“Người có nguyện vọng gì không?”

Ánh mắt nàng lập tức lấp lánh, nàng biết chắc là thế nào hắn cũng sẽ hỏi câu này, vì thế từ lúc này trên đường đi nàng đã suy nghĩ rất kỹ. Nàng không ngần ngại mở miệng:

“Nguyện vọng của ta là....”

*

Giang Nam trấn, phủ Tống gia.

Bên trong đang tung bừng mở tiệc, hôm nay là ngày đại hỷ của Đại thiếu gia nhà họ Tống - Tống Mạnh.

Từ trước tới giờ, cả Giang Nam trấn ai ai cũng đều biết, Giang lão gia là thương nhân lại tốt bụng, thích giúp đỡ người nghèo khó, nhưng số ông ấy lại không may mắn, trời cao ban cho hai đứa con trai, đứa lớn thì đàn độn ngu ngốc, trí não cứ như một đứa bé. Đứa nhỏ thì lưu manh, háo sắc, cả ngày chỉ biết rong ruổi ngoài đường chọc phá khuê nữ nhà người ta. Bởi vì trí não đàn độn, nên mặc dù nhà giàu có nhưng không một ai chịu lấy Tống Mạnh, khó khăn lắm mới tìm được một nàng dâu cho nhi tử, Tống lão gia cũng chỉ đành phải chấp tay cầu nguyện, mong cho mọi sự diễn ra suôn sẻ.

Từ đầu ngõ, lão đã thấy nhị nhi tử của mình thay thế anh nó ngồi trên lưng ngựa dẫn đầu đoàn rước dâu đi về phía cổng nhà. Lão nhanh chân bước ra,

ngó coi.

Trên lưng ngựa, mặc dù Tống Thần khá khó chịu nhưng cũng đành im lặng, dù gì thì hôm nay cũng là ngày đại hỷ của đại ca gã, dù nổi hứng muốn quậy phá cũng đành chấp nhận thay thế đại ca đi đón tẩu tử.

Bên trong kiệu hoa, Tô Phá Nguyệt từ từ tỉnh lại, đập vào mắt nàng là một màu đỏ tươi, thấy lạ, nàng lần mò vén khăn trùm đầu lên, nhìn kỹ mới phát hiện thì ra đây là kiệu hoa.

Cùng lúc đó, trong đầu nàng bỗng dưng truyền đến một lượng tin tức khổng lồ khiến nàng không sao tiếp thu kịp, sau một hồi tĩnh lặng, rốt cuộc nàng cũng đã biết được tất cả mọi thứ về cổ thân thể này.

Nàng hiện tại tên gọi là Đỗ Nguyệt, là con gái của một nông gia đầu trần. Nhà nghèo, mẹ lại mất sớm nên phải sống chung với cha và kẻ mẫu. Từ nhỏ đã phải làm lụng vất vả, được mỗi cái nhan sắc xinh hơn người mà thôi.

Vì tham tiền, cha nàng đã không thương tiếc gả nàng cho một tên ngốc tử. Hiện tại, dù có muốn, nàng cũng không cách nào để trốn thoát, bên ngoài có rất nhiều người đang vây xem, vì vậy nàng đành phải tiếp tục chờ đợi thời cơ đến.

Bên ngoài, trống kèn thổi tung bừng, nơi nào cũng tràn ngập sắc đỏ, mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Nàng ngồi bên trong kiệu hoa, nhìn thấy kiệu dừng lại liền biết thời khắc bái đường đã tới. Nàng thở dài một hơi, lấy hết dũng khí vén màn ra, một bàn tay từ bên ngoài đưa vào, nàng cầm chặt, một tay còn lại cẩn thận vén váy, nhẹ nhàng bước xuống kiệu.

Bởi vì tấm vải trùm đầu khá mỏng nên nàng cũng có thể lơ mơ thấy được quang cảnh bên ngoài, liếc thấy dung mạo của người bên cạnh, nàng liền khẳng định người này chắc chắn không phải là Tống Mãnh.

Theo như những gì được miêu tả, Tống Mãnh là một người đàn ông, trí não ngây ngốc như trẻ nhỏ, mà người bên cạnh nàng không những có động tác liền mạch, dứt khoát mà khuôn mặt lại còn rất sáng sủa, nhìn không giống một tên ngốc tử chút nào. Nàng nghĩ có lẽ tân lang thật sự đang chờ trong đường sảnh.

Đúng như nàng dự đoán, vừa bước chân vào đường sảnh, người bên cạnh đã được thay bằng một người khác, người này động tác chậm chạp, đôi khi lại còn hay ngẩn người.

Khó khăn lắm mới làm xong nghi lễ bái đường, nàng được bà mối cùng nha hoàn dẫn về phòng. Tân lang thì bị mọi người giữ lại, nhưng theo nàng nghĩ thì có lẽ cũng không được lâu đâu.

Nửa khắc sau, tân lang cũng được nha hoàn dẫn về phòng, hần ngây ngốc làm theo sự hướng dẫn của bà mối, gỡ khăn trùm đầu của nàng ra.

Ấn tượng đầu tiên của nàng về hần chính là, hần rất đẹp, thật sự rất đẹp, thân hình cân đối, mảnh mai như thư sinh, nhưng mà điều quan trọng nhất chính là, đôi mắt của hần, đôi mắt lúc nào cũng lấp lánh, chứa đầy nước, dường như nó có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy hần, cơ thể của nàng bỗng chốc nóng bừng, ngọn lửa trong lòng cũng dần dần lớn lên. Ý định bỏ trốn lúc đầu cũng từ từ tiêu biến.

Nàng nhìn quanh, bà mối không biết từ lúc nào đã đi ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại mình nàng và hần.

Nhìn bộ dạng sợ sệt của hần, nàng mỉm cười, nhẹ nhàng gọi hần:

“A Mãnh, lại đây nào.”

Hần ngoan ngoãn chầm chậm tiến đến, ngây ngốc đứng trước mặt nàng không biết phải làm gì. Nàng tiếp tục nhẹ giọng nói với hần:

“A Mãnh, đừng sợ, bây giờ ta đã là nương tử của chàng, sau này chúng ta sẽ sống cùng nhau.”

Hần dường như nghe hiểu lời nàng, ô ô vài tiếng trả lời. Nàng nói:

“A Mãnh ngoan, chàng giúp ta tháo trâm cài nha.”

Nói rồi nàng cầm tay hần, bàn tay to lớn nhưng lại không thô ráp, ngược lại còn rất mịn màng, từ từ hướng dẫn hần cách rút trâm cài.

Tống Mãnh lúc đầu có phần khó khăn, nhưng từ từ hần cũng đã biết cách rút, ngược lại còn rất chăm chú giúp nàng tháo trâm cài. Cây trâm cuối cùng bị vướn vào tóc nàng khiến hần không tài nào rút ra được, phải dùng tay ngây ngốc gỡ ra, Tô Phá Nguyệt ngồi trên giường nhìn chăm chăm vào hần, lửa trong người cũng ngày một lớn dần.

Khi Tống Mãnh thành công rút được cây trâm cài cuối cùng ra, tóc đen dài của nàng cũng được thả xuống, nàng lập tức nhào vào lòng hần, đè hần xuống giường, môi vừa vận chạm vào môi hần, nàng dùng lưỡi tách môi hần ra, tiến sâu vào trong, quán lấy lưỡi hần.

Hai tay nàng bận bịu tháo thắt lưng hần ra, bắt đầu cởi từng lớp áo một, cho tới khi thân trên của hần không còn sót lại mảnh vải nào.

Bên này, Tống Mãnh cũng có chút sợ hãi khi bị nàng đè xuống, bất chợt hần cảm giác được vị ngọt từ trong miệng truyền tới, ngây ngốc thường thức nó,

nhưng mà cũng không được lâu dài, bởi vì hấn quá sợ hãi, quên mất rằng mình phải thở ra cho nên càng lúc hấn lại càng thấy ngột.

Tổng Mãnh chịu không nổi, ô ô vài tiếng kháng cự rồi bật khóc. Tô Phá Nguyệt hăng say cời đồ của mình ra, cho tới khi còn lại mỗi cái yếm thì nàng bỗng nghe thấy tiếng khóc dưới thân mình, hoảng hốt nhìn lại thì thấy khuôn mặt anh tú kia đã nhem nhẹp nước mắt.

Nàng đau lòng ngừng tay lại, ngồi dậy dỗ dành hấn.

“A Mãnh ngoan, đừng khóc mà, nếu chàng không muốn thì ta không làm nữa.”

Tổng Mãnh phía dưới phát hiện nàng đã ngừng lại cũng không tiếp tục khóc nữa, chỉ thút thít vài tiếng rồi oán giận nhìn nàng, lên tiếng kháng cự.

Nàng vuốt đầu hấn, tỏ ý đã hiểu rồi lại ngọt ngào dỗ dành:

“Xin lỗi A Mãnh, ta sai rồi, xin lỗi chàng.”

Tổng Mãnh cũng hiểu ý nàng, không giận nữa, chỉ ô ô vài tiếng rồi thôi. Nàng thấy hấn không nổi nữa thì lập tức mỉm cười, kéo chăn đắp lên người hấn rồi nằm xuống, rúc vào lòng hấn, tay nắm lấy tay hấn đặt ra sau eo nàng rồi lại vòng qua ôm chặt hấn. Nàng cười nói:

“A Mãnh nhớ nha, từ nay về sau mỗi khi đi ngủ thì phải ôm chặt ta như vậy, hiểu không?!”

Hấn cũng rất thích nàng ôm hấn như vậy, ô ô hai tiếng trả lời nàng, ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ. Tô Phá Nguyệt vui đầu vào lòng hấn, nhếch môi cười gian, đầu ghé thăm:

“A Mãnh, thời gian còn rất nhiều, chúng ta cứ từ từ mà chơi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Dụ Tình

Mặt trời đã lên cao nhưng trong phòng của Đại thiếu gia nhà họ Tống vẫn không chút tiếng động. Bên ngoài sân lấp ló bóng hình của hai người, một người là Tống lão gia Tống Hàn Mặc, một người là Tống phu nhân Quý Hàn Dương. Hai người cao quý nhất của nhà họ Tống đang đứng rình rập giữa trưa nắng gắt với tâm trạng lo lắng cùng thấp thòm.

Thấy ả tỳ nữ bụng nước đi tới, Tống phu nhân nhanh tay chớp lấy ả, thì thầm vào tai ả vài câu rồi cùng chồng mình chạy ra ngoài. ả tỳ nữ kia cũng có chút đỏ mặt vì lần đầu tiên làm chuyện xấu. ả nhanh chóng tiến đến, gõ hai cái vào cửa, nói vào trong:

“Thiếu phu nhân, người đã dậy chưa ạ?!”

Một lát sau, từ bên trong phát ra giọng nói của nữ nhân.

“Vào đi.”

Tô Phá Nguyệt rất miễn cảm, chỉ cần có người động nhẹ một cái nàng đã tỉnh giấc, ngay từ lúc tỳ nữ kia gõ cửa, nàng đã ngồi dậy, với lấy áo ngoài khoác lên rồi lấy chăn đắp kín lên người Tống Mãnh, liếc thấy không còn gì sơ xuất nàng mới cho tỳ nữ vào.

Nhìn tỳ nữ kia bụng nước vào xong, nàng lập tức đuổi người, không chần chừ giây phút nào. Nguyên nhân chính cũng bởi vì Tống Mãnh, ngày hôm qua hấn đã bị nàng lột sạch thân trên, hiện tại cũng chỉ phủ mỗi chăn, nàng không muốn người khác nhìn thấy thân thể của tướng công nhà mình đâu.

Nàng bước xuống giường, chân mang giày vào rồi tiến đến chỗ chậu nước, rửa mặt sạch sẽ sau đó thay y phục mới vào rồi mới trở về giường gọi Tống Mãnh dậy.

Nàng ngồi xuống cạnh giường, lay lay Tống Mãnh. Hấn vẫn còn đang say giấc ngủ nên Tô Phá Nguyệt gọi cách nào cũng không làm lung chuyển được hấn. Ánh mắt nàng lộ một cái, ho khụ khụ rồi cất giọng:

“A Mãnh, hiện tại nếu chàng không dậy, ta sẽ dùng biện pháp mạnh đó nha.”

Đáp lời nàng là tiếng ngáy o o của hấn.

“Một. “Nàng chậm rãi đếm số.

“Hai.” Nàng cười gian manh.

“Ba.” Nụ cười càng ngày càng lớn.

“Chàng đừng trách ta.” Nói xong nàng nhào lên người hắn, môi chủ động tiến đến, tách môi hắn ra, lưỡi thò vào trong quần lấy lưỡi hắn. Tống Mãnh đang ngủ, bỗng dưng cảm thấy thứ gì đang ngo ngoáy trong miệng, thấy ngọt, hắn không ngần ngại dùng sức nuốt lưỡi vào.

Bên kia, Tô Phá Nguyệt đang hăng say, bỗng dưng lưỡi lại bị tên đàn phía dưới nuốt lấy, nàng không sao tách ra được, chỉ đành phải phóng theo hắn.

Quần quật cả một hồi trên giường, Tống Mãnh lúc này mới chịu nhả lưỡi nàng ra, Tô Phá Nguyệt hết sức, nằm trên người hắn thờ hồng hộc, trong lòng thầm đem Tống Mãnh ra băm thành ngàn mảnh.

Nàng tức giận, tung chăn trên người hắn ra, bắt đầu hôn dọc từ trên cổ xuống, đến chỗ hai tiểu đậu đỏ, nàng không ngần ngại lấy lưỡi liếm lên liếm xuống, ngâm hẳn một viên vào trong miệng, lấy lưỡi đùa giỡn.

Lúc này, người bị hại Tống Mãnh mới từ từ tỉnh dậy, hắn không biết làm sao tự dưng đang ngủ lại có một cái gì đó quần lấy lưỡi hắn rồi bây giờ lại còn ngâm lấy vú của hắn. Tống Mãnh nhột quá, không chịu nổi nên đành tỉnh dậy. Tô Phá Nguyệt thấy hắn tỉnh dậy cũng không làm khó hắn nữa, lưu luyến nhả tiểu đậu đỏ ra, bên trên nó còn dính một chút bã nhờn trong miệng nàng.

“A Mãnh, dậy đi nào, trời đã sáng rồi.” Khi nói câu này nàng rất muốn nói rằng trời không những sáng mà còn nắng luôn kìa. Đáng lẽ là nàng đã dậy từ sớm, chỉ tại hắn mà nàng phải bận rộn cho đến bây giờ. Thật đáng chém mả.

Tống Mãnh ô ô hai tiếng, tỏ vẻ đã biết. Hắn cầm tay nàng, mượn lực ngồi dậy, sau đó đưa hai tay lên dụi mắt, đáng vẻ không khác gì con mèo đang còn ngái ngủ.

Nàng nhẹ nhàng cầm khăn đã nhúng ướt, lau mặt cho hắn, sau đó thừa cơ hôn trộm lên má hắn một cái. Hai má của Tống Mãnh lập tức đỏ ửng, đôi mắt đầy nước nhìn lên nàng, ô ô hai tiếng kháng nghị.

Nàng cười trộm, nghiêng đầu hỏi hắn:

“A Mãnh, chàng thích không?!”

Tống Mãnh đỏ mặt gật gật đầu, rồi vụt lên hôn trả vào má nàng, tỏ ý hắn cũng rất thích. Tô Phá Nguyệt cười vui vẻ nhìn hắn, rồi lấy bộ y phục trên giường thay vào cho hắn.

Khi cả hai bước chân ra khỏi phòng thì đã là cuối giờ ty. Nàng nhanh chóng dẫn hắn đi thỉnh an cha mẹ rồi dùng bữa. Suốt cả bữa ăn, nàng phải đút com cho hắn nên cũng không ăn được bao nhiêu, nhưng mà việc này cũng không khiến nàng giận dỗi, trái lại nàng còn muốn dạy cho hắn cách tự ăn com.

Tống gia là một gia đình rất quy củ, từ việc ăn com đã cho nàng thấy điều đó, nhưng mà vì đây là ngày đầu tiên nàng vào nhà cho nên Tống lão gia cùng Tống phu nhân cũng không quá nghiêm khắc, ngược lại còn rất thoải mái trò chuyện cùng nàng giúp nàng giảm bớt căng thẳng.

Trên bàn ăn có đầy đủ người nhà họ Tống, chỉ thiếu mất một người là Tống Thần, nàng nghĩ tên này ăn chơi sa đọa, giờ này không có ở nhà thì chắc chắn là đang ở thanh lâu đùa giỡn kỹ nữ.

Vừa nhắc đã đến, Tống Thần ngủ cả một ngày ở thanh lâu, đến trưa gã mới tỉnh giấc, đi về nhà. Vừa bước vào định chào hỏi cha mẹ, gã đã thấy ngay một tiên nữ giáng trần, nàng ngồi bên cạnh đại ca gã, mặt trái xoan, mày lá liễu, môi cười, tóc đen vấn lên biểu hiện cho một nữ nhân đã có chồng.

Gã không nghĩ ngờ gì mà đoán ngay đây chính là tẩu tử của gã, một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu, gã cười thâm nghĩ, cho dù có bằng mọi cách cũng phải chiếm được nàng, nàng nhất định phải là của gã.

Gã tiến vào, làm bộ ngoan ngoãn chào hỏi cha mẹ rồi đi về phòng. Gã biết mình vừa từ thanh lâu về, trên người ít nhiều gì cũng sẽ có mấy cái loại hương mà kỹ nữ hay dùng, gã phải nhanh chân về tắm rửa sạch sẽ, gã không muốn để lại ấn tượng xấu với tẩu tử của mình.

Lúc này, nàng và hắn cũng vừa dùng com xong, nàng xin phép ra ngoài dẫn Tống Mãnh đi dạo. Hắn như một con mèo lười dính chặt vào nàng, nàng đi đâu hắn cũng đi theo, nàng làm gì hắn cũng làm theo. Độ ngây ngốc của hắn khiến nàng phải bật cười.

Nàng dắt hắn đi dạo quanh bờ hồ để tiêu com, đang cười nói vui vẻ, bỗng dưng Tống Thần từ đằng xa đi tới, chặn trước mặt nàng, không cho nàng đi qua. Nàng tối mắt nhìn gã, Tống Mãnh bên này cũng cảm thấy nhiệt độ không khí xung quanh càng ngày càng giảm dần, hắn lo lắng nắm chặt tay nàng, lập tức bầu không khí lại trở về bình thường, không có dấu hiệu thay đổi.

“A Nguyệt, ta có chuyện muốn nói với nàng.” Tống Thần giả vờ như không thấy nàng tức giận, hắn nói.

“Nhị thiếu, mời xem lại cách ăn nói của mình đi.” Nàng nghiêm mặt, giọng nói lạnh băng.

“A Nguyệt, ta muốn nói chuyện riêng với nàng.” Gã làm bộ không nghe thấy nàng nói gì, tỏ rõ ý đuổi Tống Mãnh đi.

“Hừ, ta và đại ca đã kết nghĩa vợ chồng, giữa ta và hắn không có gì gọi là riêng tư cả, ngươi muốn nói gì thì nói mau lên, đừng phí lời.”

“Vậy được, ta đến đây chỉ muốn hỏi nàng một câu, đêm nay, nàng có muốn tới phòng ta không?!” Gã cười lưu manh, nhìn nàng bằng một ánh mắt dâm

dục.

“Đến làm gì?! “Nàng bắt đầu có chút không chịu nổi cái mặt dày vô sỉ của gã.

Gã ghé người xuống gần nàng nhưng cũng không dám ghé sát quá, ít nhiều gì cũng còn kiêng nể Tống Mạnh đang có mặt ở đây, gã cười ha ha rồi chậm rãi nói:

“Làm cái chuyện mà nam nhân hay làm với nữ nhân ấy. “

Chưa đợi gã nói xong, nàng đã tặng cho gã một bốp tai, nàng tức giận quát lên:

“Vô sỉ, Tống Thần, ta nói cho ngươi biết, ta là tẩu tử của ngươi chứ không phải là kỹ nữ thanh lâu. Còn có lần sau thì ngươi đừng trách. “

Nói xong, nàng quay đầu dắt Tống Mạnh đi mất, Tống Mạnh bên này biết nàng đang giận dữ nên cũng chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng đi theo nàng.

Tống Thần đứng đó, gã nhìn theo bóng lưng của hai người, tay ôm má, dục vọng điên cuồng cháy trong mắt, hân hân hai tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Tô Phá Nguyệt giận dữ, dắt Tống Mạnh tới cái đình nhỏ giữa hồ, nàng ngồi xuống, trong con thịnh nộ bỗng dưng có một chút hương vị ngọt ngào truyền đến từ miệng.

Tống Mạnh ngồi bên cạnh, thấy nàng tức giận thì chẳng biết phải làm gì liền dùng tay xoay người nàng lại rồi hôn xuống. Hân hôn nàng lại chẳng giống như nàng hôn hân, hân chỉ biết ngây ngốc cắn gặm, bởi vì trong trí nhớ của hân, Tô Phá Nguyệt rất thích hôn.

Tống Mạnh không biết dùng lưỡi hôn như nàng, chỉ biết dùng răng cắn cắn môi nàng, lưỡi theo bản năng liếm qua liếm lại trên môi. Nàng nhìn hân bật cười, rút môi mình ra khỏi môi hân, ngăn không cho hân cắn bừa nữa, nhân lúc Tống Mạnh đang ngu ngơ nhìn nàng, nàng mạnh bạo ôm chặt lấy hân, dùng môi cho hân biết thế nào mới là kỹ thuật hôn đỉnh cao.

Lửa giận lúc nãy nay đã không còn lại gì, chỉ có nàng và hân đắm chìm trong vị ngọt của tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: A Nguyệt (H++)

Tô Phá Nguyệt hết hứng đi dạo, dẫn Tống Mạnh về phòng. Nhưng mà sau khi về phòng nàng lại chẳng biết làm gì, lúc này Tống Mạnh kể bên ô ô lên vài tiếng, nàng bỗng chốc nảy ra một suy nghĩ. Nàng túm cái người kia lên giường, kêu hân ngồi xếp bằng lại sau đó mặt đối mặt với nàng. Nàng chậm rãi mở miệng, cố ý cho hân nhìn thấy khẩu hình của mình:

“Chàng là A Mạnh, ta là A Nguyệt.”

Tống Mạnh ngồi đối diện, nghiêng nghiêng đầu nhìn nàng, học theo nàng, ô ô nói:

“A...a... M..mạnh “

“Ta là A Nguyệt. “Nàng thấy hân nói, vui vẻ nhắc lại câu sau.

“A... N..nguyệt. “Lần này hân khá hơn được một chút, từ nguyệt trong miệng hân phát ra cũng không khó nghe, ngược lại còn có chút dễ thương.

“Tốt, sau này chàng phải gọi ta là Nguyệt, nhớ nha.”

“Nguyệt.” Hân đỏ mặt, ngại ngùng gọi tên nàng.

Nhìn hân xấu hổ, nàng không nhịn được nhào lên người hân, gặm gặm cái môi đỏ xinh. Hân càng lúc càng đỏ mặt nhưng cũng không phản kháng chỉ ô ô hai tiếng rồi gọi tên nàng.

Nàng ngồi dậy, nghiêm túc dạy cho hân vài từ đơn giản, sau đó bắt đầu chuyển sang dạy hân viết chữ.

Nàng kêu người chuẩn bị bút, giấy, nghiên mực, thoi mực cùng một cái bàn tre nhỏ. Nàng dắt hân tới, cho hân ngồi trước bàn, sau đó nàng xoay người, ngồi bên cạnh hân.

Tống Mạnh nghiêm túc ngồi thẳng lưng, tay cầm thoi mực rồi bắt đầu cùng nàng mài mực. Tay nàng bọc lấy tay hân, tay hân cầm chặt thoi mực, cả hai đều dùng lực mà mài.

Tổng Mãnh học rất nhanh, chỉ một lát sau hắn đã thuần thục. Nàng thầm khen hắn, thấy hắn đã biết cách mài, nàng bỏ tay ra. Nhưng nàng đâu ngờ, nàng chỉ vừa nhấc tay ra thì mực trong nghiên đã bắn hết lên quần áo của nàng cùng hắn. Nàng ngơ ngác quay đầu sang nhìn Tổng Mãnh, hắn ngồi đó, mặt ngai ngùng nói tiếng xin lỗi.

Nhưng hắn đâu ngờ tia cười trong mắt đã bắn đúng hắn, nàng không ngần ngại khẳng định hắn chính là cố ý.

Tổng Mãnh bên này cũng chẳng biết mình bị làm sao, ngay lúc tay nàng vừa buông, hắn bỗng có cảm giác mình vừa mất đi thứ gì đó, tay không nhận được mà run lên, bắn mực vào người nàng. Nhưng mà điều làm hắn ngạc nhiên chính là, hắn không những sợ nàng tức giận mà còn cảm thấy vui vì điều này.

Tô Phá Nguyệt nghiêng răng, giận dữ, nàng nghĩ nếu hắn đã muốn chơi thì nàng sẽ bồi tới cùng. Nàng đứng lên, tay bắt đầu cời bỏ thắt lưng, tiếp đến là áo khoác ngoài, sau đó là mấy lớp áo bên trong cho tới khi thân trên của nàng chỉ còn mỗi tiết y mới ngừng lại.

Nàng xoay người, kéo hắn đứng dậy, không nói lời nào liền cúi xuống, vòng tay ra sau tháo thắt lưng cho hắn. Vì nàng và hắn cùng bị dính mực cho nên nàng cũng không ngần ngại mà lột sạch hắn ra.

Nàng đưa tay vào trong mấy lớp áo của hắn, từ từ cời bỏ hết đến khi chỉ còn lại mỗi tiết y, lúc này nàng mới chịu ngừng.

Tổng Mãnh đối với hành động táo bạo của nàng thì cũng có chút sợ hãi nhưng sau đó không biết vì cớ gì mà đột nhiên vui vẻ lên hắn. Ném đồng quần áo qua một bên, lúc này Tô Phá Nguyệt mới bình tĩnh cho hắn ngồi xuống làm tiếp công việc chính.

Vì hắn cao hơn nàng hắn một cái đầu cho nên khi nàng dạy hắn viết chữ, nàng bắt buộc phải quỳ gối lên chứ không được ngồi.

Nàng dựa sát vào hắn, nhờ quỳ gối mà nàng mới thấy được hết mọi thứ trên bàn. Tay phải nàng cầm lấy tay hắn, dạy hắn cách cầm bút chuẩn xác, đầu thì đặt lên vai hắn, mỗi kẻ sát tại hắn, đôi lúc thì thậm chí câu khiến hắn bỗng có chút nhột nhạt.

Tay trái nàng lén lút thò vào trong áo hắn, nghịch ngợm sờ soạng lồng ngực của hắn, nhiều khi còn ngừng lại chỗ tiểu đậu đỏ, không nương tình mà ngứa nhéo.

Tổng Mãnh mặc dù khờ khạo nhưng hắn cũng là nam nhân, đối với những chiêu trò của nàng hắn không thể nào không phản ứng lại. Rất nhanh Tiểu Tổng Mãnh bên dưới đã cứng lên, nó dựng đứng chống lại lớp quần mỏng.

Tô Phá Nguyệt cũng có chút giật mình, nàng không nghĩ là Tổng Mãnh lại phản ứng kịch liệt như vậy, mặc dù cách một lớp quần che chở, nàng không nhìn thấy được hình dạng thật sự của Tiểu Tổng Mãnh, nhưng mà với cái chỗ đã phình to như vậy nàng thật sự có chút sợ hãi.

Nàng vui mừng nghĩ thầm, rốt cuộc cái tên đàn này cũng đã có chút phản ứng, chỉ bằng tiện thể nấu gạo thành cơm luôn đi.

Nghĩ vậy, tay nàng lại gia tăng sức lực, hăng say ngứa nhéo tiểu đậu đỏ, miệng cũng không rảnh rồi mà gặm gặm vành tai của hắn.

Tổng Mãnh bên này đã có chút không chịu nổi, tay cầm bút viết của hắn run rẩy làm lệch luôn nét mực đang viết dở, tay thì thò vào trong áo nắm chặt tay nàng ngăn không cho nàng sờ soạng.

Tô Phá Nguyệt cũng không phải dạng vừa, nàng thả tay phải đang giúp hắn cầm bút ra, thò vào trong quần bắt lấy Tiểu Tổng Mãnh. Hắn cũng không ngờ là nàng sẽ làm như vậy cho nên khi nàng cầm chặt thứ kia, hắn không nhận được mà rên rì.

Tay đang cầm bút cũng tự giác thả ra, thò vào trong quần cầm tay nàng lại. Tay kia thì bắt lấy tay nàng, rút ra khỏi áo rồi đưa lên miệng cắn. Hắn cắn nắm đầu ngón tay nàng xong rồi lại liếm, vừa cắn vừa liếm như vậy khiến nàng không nhận được mà run rẩy, thờ hồng hộc.

Tay phía dưới cầm tay nàng ra sức đẩy lên đẩy xuống, hắn ngây ngô nhìn nàng:

“Nguyệt.... ngứa, rất ngứa.”

Nàng vừa thở vừa cười nói với hắn:

“A Mãnh ngoan, để ta giúp chàng.”

Nói xong nàng đẩy hắn ra, đè hắn xuống dưới, cười lên người hắn, tay trái không để hắn liếm nữa mà rút ra, nâng đầu hắn lên, ra sức hôn vào. Lưỡi ngoáy bên trong, vừa cắn vừa liếm. Tay phía dưới cũng gia tăng tốc độ, nhích lên nhích xuống.

Tổng Mãnh mặc dù không biết gì nhưng trong tình trạng này hắn đột nhiên thông minh ra hắn. Tay trái thò vào trong áo nàng, bắt chước nàng cầm lấy hai ngọn núi tuyết, ra sức nhào nặn.

Cơ thể của nàng rất mềm mại, hắn vừa đụng vào bầu ngực đã không chịu nổi mà rên rì. Nàng lưu luyến nhả hắn ra, sợi chỉ bạc còn nối liền giữa hai người. Sắc mặt ai nấy đều hồng hồng đỏ đỏ.

Hắn đột nhiên xoay người, đè nàng xuống dưới, tay trái vạch áo nàng ra, ngây ngô dùng sức bú. Hai đoá mai đỏ không biết từ lúc nào đã cứng lại, người nàng mềm nhũn như bùn, không còn sức lực, đành để mặc hắn làm.

Tay phía dưới cũng mỏi vừa thả lỏng ra một chút thì hấn đã dùng tay giúp nàng đẩy lên xuống. Hấn gầm một tiếng rồi trút hết ra tay nàng.

Tiết y của nàng không biết từ bao giờ đã bị hấn coi hết ra, hấn ngây ngô hôn dọc xuống phần bụng trắng nõn của nàng.

Nàng dùng tay kéo quần mình xuống rồi ôm lấy đầu hấn, đẩy xuống phía dưới, kêu hấn giúp nàng:

“A Mãnh, ngoan, giúp ta.”

A Mãnh ngoan ngoãn giúp nàng làm sạch âm hộ, hấn theo chỉ đạo của nàng, ngây ngô liếm vào trong, lưỡi hấn như một cái vòi bạch tuột, cuốn chặt lấy bên trong của nàng, ra sức hút lấy hớp để âm dịch, tiếng nước chảy càng lúc càng nhiều, nàng cũng không chịu nổi nữa run rẩy trút hết tất cả ra ngoài.

Tổng Mãnh ngẩng đầu lên, hít thật sâu rồi lại vươn lên hôn lấy môi mềm của nàng. Cả hai quần chặt vào nhau, hoà thành một thể.

Đang lúc tình cảnh lãng mạn, bỗng dung hai cái bụng kêu to, nàng và hấn ngây ra một lúc, Tô Phá Nguyệt bỗng bật cười. Tổng Mãnh ngây ngô nhìn nàng, không tự chủ nhếch môi cười theo.

Nàng ngồi dậy dùng quần áo bẩn lau sạch tinh dịch trên tay, cười nhìn hấn, rồi vụt lên hôn trộm vào má hấn. Nàng mặc áo lên, thò đầu ra ngoài, kêu tỷ nữ mang hai thùng nước vào. Tỷ nữ đứng ngoài cũng biết chuyện gì xảy ra, đỏ mặt đáp một tiếng rồi vụt chạy mất.

Tắm rửa xong, nàng dắt Tổng Mãnh ra đình Thượng Thuý ăn cơm. Lúc đi dạo quanh đình, nàng phát hiện Tổng Mãnh rất thích chơi ở đây, nơi này gió mát, khung cảnh non sông hữu tình, lúc này lặn lội mệt mỏi như vậy, dắt hấn ra đây coi như là dạo chơi cho vui.

Mặc dù nàng đói nhưng cũng không vội ăn, bởi vì nàng còn nhiệm vụ quan trọng hơn để làm chính là, dạy cho hấn cách tự ăn uống.

Cũng như lúc này, nàng ngồi ra sau lưng hấn, tay cầm tay giúp hấn tập cách cầm đũa, muỗng sau đó mới bắt đầu ăn. Lần này nàng dạy rất nghiêm túc bởi vì lúc này Tổng Mãnh đã làm hao tổn sức lực của nàng quá nhiều, cho dù có muốn cũng không cách nào làm nổi nữa.

Nàng phải công nhận một chuyện, Tổng Mãnh học thứ gì cũng rất nhanh, chỉ cần dạy nghiêm túc, hấn sẽ học rất chăm chú. Một lát sau, Tổng Mãnh đã dần tập cách ăn được, chỉ có điều việc cầm đũa hơi khó cho nên hấn vẫn chưa thuần thục gấp đồ ăn được.

Nàng thấy hấn đã ăn được, liền đứng lên, xoay người ngồi vào lòng hấn. A Mãnh bỗng đỏ mặt, hấn buông muỗng, đũa xuống, cúi gần đầu định hôn nàng, nàng bất ngờ đẩy hấn ra, mặt đỏ lên như hiểu ra cái gì, đánh nhẹ hấn một cái rồi giải thích:

“A Mãnh ngốc, ta đói bụng, không muốn làm, chàng dứt đồ ăn cho ta.”

Tổng Mãnh ngây ra một lúc, ngại ngần nói xin lỗi sau đó nghiêm túc dứt nàng ăn. Nàng thích ăn món gì hấn đều vụng về gấp lên muỗng, sau đó dứt cho nàng.

Lúc này vận động mạnh nên giờ nàng ăn khá nhiều, ăn no, nàng lấy khăn lau miệng cho hấn, dắt hấn về phòng.

Nằm trên giường, nàng ôm lấy hấn, vui vẻ chúc hấn ngủ ngon sau đó nhanh chóng tiến sâu vào giấc. Ngày hôm nay có vẻ là một ngày rất tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Bây Làn Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lại Mặt

Thoáng chốc thời gian trôi qua rất nhanh, tính từ ngày đại hỷ đến giờ cũng được ba ngày. Hôm nay chính là ngày lại mặt của nàng. Nghĩ đến việc phải về nhà cũ, nàng có chút nhức đầu. Mặc cho nàng và người nhà họ Đỗ có bao nhiêu ghét, bao nhiêu oán giận nhưng tục lệ truyền thống của dân tộc thì cũng không thể bỏ được, nếu bỏ thì chính xác là nàng không còn mặt mũi nhìn tổ tiên nữa rồi.

Nàng tính toán thời gian, đầu giờ tỷ đã xin phép cha mẹ đưa Tổng Mãnh về nhà cũ. Nhưng mà đòi ai biết trước được chữ ngờ, Tổng Thần bữa trước bị nàng cho ăn tát đã lặn mất tăm, nay tự nhiên lại từ đâu xuất hiện, đúng đỉnh đi tới nói:

“Tẩu tử, đầu óc của đại ca có chút vấn đề, đưa ra ngoài lỗ gây chuyện thì lại phiền phức, chi bằng để ta cùng tẩu đi.”

Nghe tới đây nàng giận quá hoá cười, Tổng Mãnh bên cạnh nghe không hiểu nhưng mà hấn cũng biết đây là có người muốn tới giành vợ hấn, Tổng Mãnh đột nhiên tức giận, tay nắm chặt tay nàng, mắt trừng trừng nhìn Tổng Thần.

Như phát giác được gì đó, Tô Phá Nguyệt quay sang, vỗ vỗ lên mu bàn tay đang nắm chặt của Tổng Mãnh, hấn ngoan ngoãn thả lỏng ra một chút nhưng vẫn cứng rắn nắm lấy, không buông.

Nàng sắc bén nhìn Tổng Thần, lạnh giọng nói với gã:

“Chồng ta là Đại thiếu gia nhà họ Tống không phải nhị thiếu, đi lại mặt tất nhiên là phải đi cùng chồng, chàng nói có đúng không A Mạnh?!”

Tống Mạnh mặc dù nghe không hiểu nhưng vẫn phối hợp với nàng ô ô hai tiếng, xem như là đồng tình.

Tống Thần nhìn cảnh này thì tức giận, gã cố tình chặn đường không cho nàng đi, phải giằng giằng hơn nửa giờ sau, nàng mới thoát được, lúc này nàng cùng Tống Mạnh mới bước được lên xe ngựa, về nhà cũ.

Đường từ phủ nhà họ Tống về tới Đỗ gia cũng không quá xa, cùng nằm trong một trấn, nhà đầu trấn, nhà giữa trấn. Chưa đầy một nén nhang, xe ngựa đã dừng lại trước nhà Đỗ gia.

Nhà họ Đỗ là một ngôi nhà nhỏ, mặc dù không có tiểu viện nhưng ít nhất cũng có sân trước và sân sau. Có thể nói nếu so sánh giữa nhà Đỗ và nhà Tống thì nhà Đỗ chính là một quạ xấu xí còn nhà Tống chính là một con chim cao quý.

Mặc cho nhà có nghèo cách mấy, mẹ con Đỗ gia không bao giờ chịu làm việc, lúc nào cũng đung đưa đồng đẹo đòi mua một người hầu cho bằng được, cha Đỗ bắt buộc phải bán đồ trong nhà, mua một tên người ở về thay thế mẹ Đỗ làm tất cả mọi việc.

Bản thân cha Đỗ cũng là một kẻ ham tiền lười biếng, gã là một kẻ có đầu óc buôn bán, gã nghĩ ra một kế chính là, tìm một người, cho thuê ruộng đất, giá mỗi năm là hai bao gạo cùng 1 lượng bạc. Ruộng đất nhà Đỗ gia rất tốt cho nên mặc dù giá hơi cao nhưng vẫn có rất nhiều người tới thuê. Chỉ cần như vậy suốt năm gã đã có thể ăn không ngồi rồi không làm việc gì cả.

Nàng nghĩ thầm, chuyến này về cho dù như thế nào, chắc chắn cũng sẽ có xích mích. Nàng bước xuống, cẩn thận dắt Tống Mạnh, dặn dò với gã kéo xe vài câu rồi bước vào.

Vừa vào nhà, nàng đã thấy ngay Đỗ cha, Đỗ mẹ. Nàng dắt Tống Mạnh tới, chào hỏi cho có lệ, đang khi chuẩn bị ngồi xuống, bỗng dung cô em gái “yêu quý” từ đầu nháy ra, nhìn Tống Mạnh như nhìn thấy vàng, điệu đà đi tới, tay nắm lấy tay áo của hắn, nhẹ giọng kêu: “Tỷ phu tốt.”

Tống Mạnh thấy có người nắm tay áo hắn, tránh như tránh tà, không quan tâm hất tay ra, Đỗ Ninh người yếu ớt, bị nam nhân hất ngã, té ngồi trên mặt đất, hai viên mắt ần ần phấp phồng như có thể vỡ ào ra bất cứ lúc nào.

Hắn lạnh mặt, vô tâm phui bụi trên tay áo, phun ra đúng một từ:

“Bần.”

Đỗ mẹ quý nữ nhi còn hơn vàng, thấy nữ nhi té ngã vội vàng lao tới, nâng nữ nhi dậy, gương mặt đầy tức giận ần sau lớp phấn dày, muốn chửi nhưng không dám, một phần là sợ quyền thế của Tống gia, một phần là sợ mất mặt vì so đo cùng với một gã ngốc tử.

Đỗ cha thấy vợ mình tức giận liền chạy tới một bên xoa dịu bà, một bên mời nữ nhi cùng hiền tể vào ăn cơm. Đỗ mẹ thấy vẻ mặt chán chớ của ông liền khinh thường, hừ lạnh một cái rồi dắt con gái mình về nhà.

Suốt cả bữa cơm không khí lúc nào cũng âm trầm, căng thẳng. Đỗ cha vu vơ hỏi chuyện rồi bắt đầu lừa gạt xin tiền nàng, Đỗ mẹ mặt khinh thường không thèm nói chuyện, Đỗ Ninh thì nhìn chăm chăm vào Tống Mạnh, đáng vẻ như đang chuẩn bị nhào lên ăn thịt hắn, mấy lần gắp thức ăn cho hắn đều bị nàng dùng đũa gạt bỏ.

Nàng đối với gia đình này cũng không có gì để nói, chỉ đáp qua loa vài câu cho có lệ rồi thôi, nếu không phải vì quy củ, nàng đã nhào lên chửi cho cả cái nhà không có liêm sỉ này rồi.

Nàng nghĩ, Đỗ Nguyệt chính chủ cũng có khả năng chịu đựng quá đi, không biết mấy năm qua “nàng” đã sống như thế nào nhỉ, nếu mà là nàng thì nàng đã bỏ nhà đi từ lâu rồi.

Cuối cùng, bữa ăn cũng trôi qua một cách trọn vẹn, nàng đứng dậy chào một tiếng, đang khi chuẩn bị ra về, Đỗ Ninh chẳng biết bị làm sao dùng chén trà “vô ý” “đô hết lên người Tống Mạnh. Nàng ta đáng vẻ ngây thơ vô (số) tội rồi rít xin lỗi, còn giúp nàng nêu ra chủ ý để cho Tống Mạnh ở lại, khi nào quần áo khô rồi hãy về.

Nàng mặt lạnh gạt cánh tay đang sờ mó trên người Tống Mạnh ra, không nói câu gì liền dắt hắn ra xe trở về nhà.

Lên xe, nàng lập tức cởi hết áo trên người hắn ra, chỉ chừa lại mỗi tiết y mỏng manh bên trong. Nàng giận dữ thò tay vào bên trong sờ soạng lồng ngực hắn, nhấn mạnh hỏi:

“Lúc này à ta sờ chỗ nào? Chỗ này? Chỗ này? Hay là chỗ này???”

Nàng liên tục sờ hết chỗ này đến chỗ kia, hắn không nhịn được mà bật cười. Ngây ngô nghiêng đầu hôn lấy môi nàng, cuối cùng còn gặm cắn vài cái mới chịu nhả ra.

Nàng đỏ mặt nhìn hắn, tay vờ đập vào ngực hắn, mắng yêu vài câu rồi lại xoay người, lấy áo choàng bên cạnh khoác lên cho hắn.

Đi một đoạn lúc này nàng mới thấy điều gì đó bất thường, trấn này trước giờ vô cùng đông đúc, bỗng dung bây giờ lại im lặng khác thường. Nàng xoay người, vén màn mới thấy, khung cảnh bên ngoài giờ là ven rừng. Giang Nam trấn nằm gần một khu rừng lớn, đây thú dữ, nếu chết ở đây thì chắc chắn là

sẽ chẳng có ai biết.

Nghĩ kỹ lại thì nàng và Tống Mãnh trước giờ cũng chẳng gây thù hằn với ai, nếu có thì chỉ có thể là... Tống Thần.

Nàng nghiêng rặng gập đứ, Tống Mãnh dường như cũng phát hiện ra điều khác thường gì đó, hần lo sợ nắm chặt tay nàng. Nàng nhú mảy nhìn hần, thò tay xuống dưới chân lấy một vật gì đó lên, nhìn kỹ thì ra là một thanh chủy thủ. Từ ngày biết Tống Thần có ý đồ xấu xa với nàng, nàng đã chuẩn bị sẵn nó. Không ngờ là có lúc sẽ dùng đến.

Nàng xoay người, đưa chủy thủ cho Tống Mãnh, dặn dò hần thật kỹ, khi nào có người xấu đến, nhất định phải dùng nó để tự vệ.

Vừa nói xong, xe ngựa lập tức dừng lại, gã kéo xe cưỡng ép nàng và hần xuống xe. Vừa xuống, nàng đã thấy, Tống Thần cùng hai tên lưu manh khác tiến tới. Nàng đứng trước mặt, che chắn Tống Mãnh thật kỹ, Tống Mãnh cũng đã cảm nhận được nguy hiểm từ đằng xa tới.

Tống Thần vừa đi vừa cười gian manh, hoả dục trong mắt vừa thấy nàng liền bốc lên. Gã cười nói:

“A Nguyệt, chúng ta lại gặp nhau.”

“Tống Thần, nguoi bớt nhiều lời đi.” Nàng nghiêng chặt răng, nhìn gã.

“Hahaha, tui bây, lên.” Hần âm hiểm nhìn Tống Mãnh đứng đằng sau nàng.

Hai tên lưu manh phía trước nghe lập, lập tức tiến lên, bắt lấy Tống Mãnh lôi ra một chỗ. Tống Thần thô lỗ kéo nàng ra, gã đẩy nàng ngã xuống đất, nàng gượng dậy, theo bản năng lùi ra phía sau vài bước.

Tống Mãnh bên kia bị hai tên lưu manh áp chế, hần đau lòng tro mắt nhìn nàng mà không làm được gì.

Tống Thần ngồi xổm xuống, nghiêng đầu, cười âm hiểm nhìn nàng:

“A Nguyệt, ta đã nói rồi, sớm muộn gì nàng cũng sẽ thành người của ta. Rượu mời nàng không muốn, lại muốn uống rượu phạt, lát nữa, nếu có sường quá thì nhớ nói cảm ơn ta nha.”

“Vô si. “Nàng đỏ mắt nhìn gã, trong lòng thấp thò m lo sợ.

Gã tiến lên, tay nhắm hướng ngực nàng mà phóng tới, chưa kịp đụng vào gã đã phải thét lên đau đớn, bởi vì hàm răng của nàng đã găm sâu vào cánh tay gã, gã điên tiết, dùng lực mạnh hất nàng ra, xán một bạt tai xuống khuôn mặt trắng trẻo của nàng. Lập tức, dấu tay đỏ ửng xuất hiện trên mặt nàng.

Nàng chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy Tống Mãnh la lên một tiếng, đôi mắt hần đỏ ngầu, hất ngã hai tên lưu manh kia, tay dùng chủy thủ, đâm mạnh hai phát, hai tên kia chết không nhắm mắt.

Tống Thần hoảng sợ, bật dậy, chạy thật nhanh vào xe ngựa, thúc gã kéo xe chạy mất.

Tống Mãnh ném chủy thủ xuống, lao đến chỗ nàng, tay cẩn trọng ôm lấy vết thương trên mặt nàng, ô ô vài tiếng rồi bật khóc. Nàng nhẹ nhàng ôm lấy hần, tay vỗ vỗ lưng, mềm giọng dỗ ngọt:

“A Mãnh ngoan, ta không sao, chẳng dùng sợ, chúng ta đi về nhà.”

Hần ngoan ngoãn không khóc nữa, thút thít vài cái rồi ô ô nói với nàng. Mặc dù nàng không hiểu hần nói gì, nhưng nàng vẫn cảm nhận được sự quan tâm của hần, nàng bật cười, bắt cháp đau đớn trên mặt, lao tới, mạnh mẽ hôn lên môi hần, lưỡi quấn lấy lưỡi hần rồi dùng sức nuốt, nhắm nháp hương vị ngọt ngào trong miệng hần.

Hôm nay, nàng sẽ nhớ kỹ, về phần Tống Thần, đừng mong nàng tha cho gã.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hoàn Trả.

Tô Phá Nguyệt cùng Tống Mãnh sau khi lần theo dấu xe ngựa ra khỏi rừng liền xuống trấn, bởi vì nàng và hần ít khi lộ mặt ra ngoài cho nên cũng không có ai trong trấn nhận ra hai người.

Nàng chưa về phủ ngay mà ghé vào y quán, mua chút thuốc mỡ, bôi vào vết thương, sau đó lại mua thêm một cái mạng che mặt, che kín nửa khuôn mặt, lúc này mới bước chân về phủ.

Nàng vừa vào phủ thì nghe nha hoàn nói, Tổng mẹ đang ngồi thêu khăn tay, Tổng cha thì đã ra ngoài, còn tên Tổng Thần thì nằm co ro trong phòng, ai hỏi cũng chẳng nói gì.

Nàng dắt Tổng Mạnh về phòng, lột áo hần ra, kiểm tra trên người hần coi thử có vết thương hay không, rồi bôi thuốc mỡ lên những chỗ bị hần đồ trên tay.

Sau đó nàng gọi nha hoàn kêu hai thùng nước tắm, lau chùi sạch sẽ những chỗ bẩn trên người, rồi lại cho nha hoàn dọn dẹp sạch sẽ.

Xong xuôi mọi thứ thì trời cũng đã tối, lúc này nàng mới chợt nhớ, từ chiều đến giờ, nàng và hần làm đủ thứ việc còn chưa có cái gì vào bụng, nghĩ vậy nàng kêu nha hoàn dọn cơm trong phòng cho nàng. Mặt nàng hiện tại đang bị thương, ra ngoài ăn cơm lỡ bị người nào bắt gặp thì cũng không hay lắm.

Cơm nước xong, nàng lại đổ hần đi ngủ, còn bản thân thì nằm trên giường nghỉ ngơi. Tổng Thần sinh vào ngày mùng 6 tháng 6, tức là chỉ còn ba ngày nữa chính là sinh thần của gã.

Nàng cười âm hiểm, mắt nheo lại, lộ lên một tia tính kế. Lần này nàng chắc chắn sẽ không để cho gã thoát.

*

Ba ngày sau.

Hôm nay chính là sinh thần của Nhị thiếu gia nhà họ Tổng - Tổng Thần. Cả phủ mặc dù không treo hoa kết đèn, làm tiệc linh đình nhưng mà cũng dọn dẹp sạch sẽ, thay hoa đôi lọ, nhìn có không khí hần ra.

Về phần Tổng Thần, gã không phản đối cũng không ủng hộ việc này, bởi vì những năm trước kia gã chỉ luôn dùng một bữa cơm qua loa rồi sau đó vọt ra ngoài chơi cho thoải thích. Tổng cha, Tổng mẹ cũng không còn lời nào để nói với gã nữa, họ chỉ đành mặc kệ cho gã muốn làm gì thì làm.

Nhưng mà năm nay lại khác, gã không bay ra ngoài chơi bởi nữa mà ngoan ngoãn ở trong nhà, dùng cơm với mọi người sau đó lại về phòng nằm nghỉ.

Lý do vì sao mà gã lại trở nên như vậy đương nhiên là, phải hỏi Tô Phá Nguyệt rồi. Một ngày trước sinh thần của gã, nàng đã tặng gã nguyên một xấp Xuân cung đồ, lại còn tặng kèm một văn thư, hẹn gã tối ngày mai gặp tại hòn núi giả sau đình Thượng Thủy.

Mà điều nàng không ngờ tới là, cái tên Tổng Thần vô si này không những không nghỉ ngơi mà còn phấn khích đến độ gặp nàng là chào hỏi lễ phép.

Gã đâu ngờ rằng, chuyện này đi gặp mỹ nhân sẽ không còn đường mà về nhà.

Nàng về phòng, đổ cho Tổng Mạnh ngủ thật say, sau đó sai nha hoàn đi mời Tổng cha cùng Tổng mẹ đến đình Thượng Thủy, sắp xếp xong ung dung đi đến chỗ hẹn.

Phía sau hòn núi giả, Tổng Thần đã đẹp đẽ thom tho đứng chờ nàng. Hôm nay, gã mặc y phục rất ít, thiếu điều muốn khoả thân đứng chờ nàng ở đó luôn. Nhìn nàng một thân hồng y, yếu liễu đào tơ từ phía xa đi tới, tiểu đệ của gã đã cứng lên sẵn. Nàng nhẹ nhàng đi tới, mặt phấp phới ánh hồng, không còn bộ dạng hung dữ như lúc trước, nhẹ giọng kêu một tiếng:

“Thần đệ.”

Gã hung hăng liếc nhìn gương mặt trái xoan của nàng, trong lòng thầm mắng “Tiện nhân” nhưng ngoài mặt lại vui sướng kêu:

“A Nguyệt.”

Nàng giả vờ xấu hổ, đấm nhẹ vào ngực gã, mắng yêu:

“Người ta nhớ chàng lắm.”

“Ta cũng nhớ nàng.” Thấy mỹ nhân như vậy, gã hận không thể lập tức đè nàng xuống, khoái trá ăn một phen.

“Nào, lại đây, Thần đệ thương nàng.” Nói xong, gã kéo nàng vào lòng, ôm chặt lấy nàng, vừa định hôn xuống cánh môi hồng của nàng liền bị nàng đẩy ra.

“Chàng xấu quá. Từ từ, để ta giúp chàng.”

Nàng vươn tay cời thất lung của gã, sau đó cời hết lớp áo ngoài chỉ chừa lại một lớp trung y. Nàng chậm rãi làm, muốn kéo dài thời gian, đúng lúc nghe thấy tiếng bước chân, nàng kéo hần một bên áo xuống, lộ ra bả vai trắng nõn, xoay người, nằm dựa lên hòn núi giả, sau đó kéo gã đè lên người nàng, ấn đầu gã xuống hõm vai, lòng thầm nghĩ rằng chịu đựng ghê tởm.

Gã thấy mỹ nhân chủ động như vậy, không chịu nổi mà hôn một cái thật sâu trên cổ nàng, đang lúc chuẩn bị làm tiếp, bỗng dung gã nghe thấy tiếng la thất thanh của người phía dưới:

“Cứu, cứu ta với. Người đâu cứu ta.” Nói xong, nàng đẩy gã ra, xán một bạt tai xuống mặt gã. Thừa cơ gã ngã người, nàng trở một tràng ra, vừa khóc uất ức vừa nói:

“Nhị đệ, ta là tẩu tử của ngươi, vì sao ngươi không biết liêm sỉ mà làm như vậy với ta. Cho dù đại ca ngươi là một kẻ ngốc đi chăng nữa, ta cũng sẽ không bao giờ phản bội hân, làm cái chuyện thất nhân ác đức như vậy.”

Gã điên tiết, vừa định lên tiếng thì cha gã đã phóng tới cho gã một bốp tai. Cha Tổng không ngờ rằng, nhị tử của mình lại làm chuyện tày trời như vậy, ông biết thường ngày gã là một kẻ ham chơi háo sắc, nhưng ông không thể tin được là đến ngay cả tẩu tử của mình cũng dám động tay động chân.

Nghe thấy tiếng nứt vỡ của con dâu ông lại điên lên xán cho gã một bốp tai, sau đó quát:

“Đồ nghịch tử bất hiếu này, chuyện trái đạo đức như vậy mà ngươi cũng dám làm, ngươi có còn là con người nữa không.”

Mẹ Tổng đi tới, vừa khóc vừa mắng:

“Ngươi cái tên chết bầm này, sao ngươi không đi chết luôn cho rồi, ngươi sống làm gì cho chặt đất.”

Cha Tổng, mẹ Tổng còn muốn mắng tiếp, bỗng dưng Tổng Mạnh từ đâu xuất hiện, đám một đám vào thẳng khuôn mặt gã, làm gã không kịp trở tay. Hân đè gã xuống, liên tiếp đám thẳng vào bụng vào ngực gã, sau đó lại còn đập thêm mấy phát, hình tượng hung dữ như thế này, làm cho ba người kia, ai cũng ngớ hết cả ra.

Đến khi mặt mày Tổng Thần đã tràn đầy máu, Tô Phá Nguyệt mới chạy lại can ra. Cha Tổng, mẹ Tổng mặc dù tức điên lên nhưng nghĩ lại thì gã cũng là con mình, không thể để cho gã chết được. Tổng Mạnh quay sang, ô ô hỏi nàng. Nàng lắc đầu, ôm chầm lấy hân nhẹ giọng dỗ:

“Ta không sao, chúng ta không cần phải hi sinh vì một tên như vậy. Nghe lời ta, chúng ta về phòng thôi.”

Nếu không phải vì sợ Tổng Mạnh phải mang tiếng là giết em, nàng cũng muốn đập chết cái tên kia từ lâu rồi. Nàng quay sang nhìn cha Tổng, mẹ Tổng, quỳ xuống, mặt đầy đau khổ, nói:

“Cha, mẹ. Con biết cha mẹ không nỡ bỏ con cái của mình, nhưng mà với con, việc hôm nay đã là quá đủ rồi, con không muốn cuộc sống sau này của con và A Mạnh sẽ có thêm nhiều phiền phức, chỉ mong cha mẹ sẽ hoàn thành tâm ý của con, từ nay về sau con không muốn nhìn thấy nhị đệ nữa, con biết mình làm vậy là sai, nhưng thật lòng con không cách nào tiếp tục sống chung với nhị đệ nữa, nếu không thì con...”

Nàng chưa kịp nói xong lời, mẹ Tổng đã tiến đến, nâng nàng lên, lau nước mắt cho nàng, mặt hiểu rõ kiên quyết đáp ứng yêu cầu của nàng, từ nay về sau, Tổng Thần sẽ không thể nào xuất hiện trước mặt nàng nữa. Bấy giờ, nàng mới xin phép dẫn Tổng Mạnh về phòng.

Về đến phòng, Tổng Mạnh lập tức cởi hết đồ nàng ra, nâng niu xem kỹ từng tác da của nàng, nhìn thấy nàng không có việc gì hân mới thiu thiu đứng lên.

Nhìn hân như vậy, nàng không nhịn được bật cười, lấy tay ấn hân xuống, mặt cười gian manh nói:

“A Mạnh, giúp ta lau sạch người đi, ta không muốn trên người mình còn vết nhơ.”

Nói xong nàng ấn đầu hân xuống hõm vai, dạy cho hân cách hôn, xoa sạch dấu vết của tên kia.

Tổng Mạnh ngây ngô theo chỉ đạo của nàng, hôn từng chút một lên làn da trắng mịn, nàng bắt lấy tay hân, đặt lên bầu ngực trắng nõn của mình, bắt đầu dạy hân cách xoa nắn.

Tay kia nàng cầm lấy tay hân, chậm rãi trượt từ bụng xuống vùng kín, cố ý cho hân cảm nhận được lớp da mịn màng của nàng. Hân theo tay nàng mà trượt vào trong tiết khô, chạm đến vùng đất bí mật của nàng, cảm nhận cái rãnh sâu thần bí, ngón tay tò mò đi sâu vào trong, nàng không nhịn được mà khẽ rên một tiếng. Tổng Mạnh như nhận được sự cho phép của nàng, càng lúc càng dứt sâu vào trong, cả bàn tay to lớn tùy tiện xoa nắn ở bên ngoài.

Nàng thở gấp, tay ấn đầu hân xuống ngực, bắt hân thưởng thức hương vị của hoa mai đỏ, tay bắt lấy tay hân, không cho hân sờ ngực nữa mà kéo lên, đưa vào miệng, nhắm nháp từng ngón tay mang theo mùi hương của nàng.

Hân nhẹ nhàng mút đầu vú, khiến nó căng cứng lên, hai tay cảm nhận dòng nước ấm truyền đến, một tay nàng tách khỏi tay hân, thò vào bên trong quần hân, tùy tiện cầm côn thịt đã sưng to khẽ cử động.

Tay hân như bắt được vàng, điên cuồng ra vào chỗ rãnh sâu của nàng, răng không chịu được nghiêng nhẹ đầu vú. Nàng mềm nhũn hết cả người, nhẹ giọng rên, cản trở đầu ngón tay hân.

Cứ như vậy cho đến khi hân xuất ra ngoài, nàng liền xoay người lại, đè hân xuống dưới, nằm lên người hân, miệng chậm rãi ngậm côn thịt lẫn tinh dịch vào trong. Hân cảm nhận được một dòng nước nóng đang làm sạch chỗ đỏ của hân, hân lộ tiết khô nàng ra, tay ôm lấy eo nàng rồi bắt đầu dùng lưỡi đảo nhẹ qua âm vật của nàng.

Miệng đang ngậm thật chặt dương vật của hân, bị kích thích truyền ra một tiếng rên khiến hân tê tái cõi lòng. Hân như điên lên, dùng lưỡi chọc sâu vào hõ, cuốn chặt mọi thứ bên trong.

Phía dưới nàng không ngừng kêu la, cảm giác ngứa ngáy dưới âm hộ khiến nàng không chịu được, nhả côn thịt ra, thở gấp. Cảm giác được nàng đã nhả nó ra, hân lại càng điên cuồng liếm mút bên trong của nàng, nàng không nhịn được kêu lên:

“A... a..a..a...A... Mãnh, dừng...dừng... lại.”

Hắn giả bộ như không nghe thấy nói gì, điên cuồng liếm mút, còn nghiêng nòng một cái, trợn kích thích như thế này nòng quả thật không nhịn được mà tiếp tục rên rỉ.

Chờ đến khi hắn làm thỏa thích chỗ đó, nòng mới hăng hái quay người lại, trườn lên người hắn, bộ ngực trắng ma sát trên người hắn khiến hắn không thể nào không rên rỉ. Nòng dùng lưỡi cuốn lấy lưỡi hắn, ra sức mút lấy mút để.

Chỗ đó của hắn đã dựng đứng, càng lúc càng sưng to, hắn thừa dịp nòng không để ý, dùng tay cầm lấy nó, mạnh bạo đút vào bên trong của nòng, xuyên thẳng qua lớp màng chắn, nòng vì bị đau bất ngờ, lập tức nhả lưỡi ra rồi la lớn:

“A... A Mãnh, chàng... chàng xấu.”

Nói xong tự dung nòng bật khóc, Tống Mãnh sợ hãi muốn rút ra, nhưng mà tay nòng đã cầm chặt chỗ đó, không cho hắn rút ra, cũng không cho hắn đẩy vào. Nòng giận dữ không thèm nói chuyện với hắn mà cắn răng, nén đau ngồi dậy, tự mình chủ động ngồi lên ngồi xuống chỗ đó.

Tống Mãnh lúc này bị nòng dọa cho sợ, không dám cử động, chỉ biết ngơ ngác nhìn nòng.

Nàng làm càng lúc càng hăng, mặc kệ phía dưới có đau đến mức nào cũng nghiêng rãnh tiếp tục. Nàng cứ như vậy, mà ngòi xỏ đâm ra đâm vào côn thịt của hắn. Một lúc sau, nàng đã bắt đầu mỏi, chân cũng không đứng được nữa, tốc độ càng ngày càng chậm, Tống Mãnh đang nằm yên bất động ở kia, bỗng dung xoay người, đè nòng xuống, tay đỡ hai chân nòng lên sau đó điên cuồng đâm vào.

Hắn đâm càng lúc càng sâu, đâm mạnh đến nỗi khiến hai bầu ngực của nòng không chủ động được mà lắc theo. Nàng nằm đó, một tay đưa vào miệng, ngậm chặt rồi bắt đầu rên:

“A...a...a...a...Mãnh, nhẹ....nhẹ một chút. A...a..a...đ...dừng, sâu quá...sâu quá.”

Hắn giờ đã điên cuồng, đâu nghe thấy nòng nói gì, chỉ ra sức đâm vào chỗ bí hiểm của nòng. Dừng một lát, hắn thở gấp, trườn lên dùng sức mút lấy mút để lưỡi của nòng. Sau đó lật người nòng lại, tay nâng eo nòng lên, tay bóp lấy bầu ngực của nòng, ra sức đâm vào. Cho đến khi nòng không chịu được nữa, hắn gầm một tiếng, xuất vào bên trong nòng, nhẹ nhàng đỡ nòng lật người lại, mặt úp vào ngực nòng cắn mút.

Nàng mệt như ôm lấy đầu hắn, rên rỉ. Hắn ngẩng đầu lên nhìn nòng, nghiêng đầu hỏi:

“Nguyệt, thoải mái?”

“Ân, thoải mái.” “Nàng vừa rên rỉ vừa trả lời hắn. Bỗng chốc nàng cảm thấy thật hoa mắt, không thấy được hắn đang làm gì, chỉ thấy nòng thật buồn ngủ, nòng kiêu mị gọi tên hắn rồi lâm vào ngủ say. Trong tích tắc đó, bóng dáng của Tống Mãnh bỗng tan vào hư không mà nòng hiện tại cũng không biết đang ở đâu.

SYN: mấy đứa à, hãy vote cho mị và nêu cảm nghĩ về bộ truyện này để mị có thêm động lực đêêêê. Bảo đảm toàn hàng chất luôn, không hay không lấy tiền.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Đại Cao Tăng, Người Đây Là Sắc Dụ A!

* Tác giả không am hiểu đạo phật, những gì viết trong truyện chỉ là bối cảnh phụ họa mà thôi, nếu có gì sơ xuất mong các bạn thông cảm.

Chương 6: Ở chung

Ngoài trời mưa lớn, sấm chớp như đại đao rạch ngang giữa bầu trời. Trên đỉnh núi Thanh Sơn là ngôi chùa cổ Phật Tâm. Chùa đã có từ hàng trăm năm trước, nay được trụ trì bởi già Tăng Thích Tịnh Không.

Giữa đêm mưa âm ỉ, hai vị khách từ dưới chân núi lên đã ghé thăm chùa. Nghe nói, một trong hai người bị thương rất nặng, phải nhờ đến Phạn La đại sư cứu giúp.

Trong phòng là bầu không khí căng thẳng cùng âm trầm. Trên giường, đại tiểu thư của phủ Tướng Quân - Nhữ Thiển còn đang nằm im bất động, đầu chảy đầy máu, chân bầm tím, y phục cũng đã bị nhuộm một mảng máu lớn.

Nữ nhân tướng chừng như sẽ không qua khỏi đêm nay đột nhiên tỉnh dậy, đôi mắt đen tròn mở ra, một mảnh mờ mịt đang bao trùm lấy đầu óc nàng. Tô Phá Nguyệt, cái âm hồn đang nằm trong thân xác của Nhữ Thiến đã tỉnh dậy, nàng ngơ ngác nhìn xung quanh, đang khi không hiểu chuyện gì xảy ra thì, cơn đau như búa bổ ập đến trong đầu nàng.

Mọi ký ức của Nhữ Thiến giờ đây đã thuộc về nàng, nhưng mà những điều nàng đang thắc mắc hình như vẫn chưa được giải đáp. Tại sao đầu của nàng lại đau đến như vậy? Nếu nàng đã chuyển kiếp, vậy còn Tống Mãnh thì sao? Hắn đâu rồi? Tại sao nàng lại không thể cử động?

Vô vàn những câu hỏi cứ liên tiếp ập đến, càng nghĩ nàng lại càng đau, cho đến khi không chịu nổi nữa, rốt cuộc cũng đã có người đến.

Là một nữ tử, người này hình như tên gọi là Phi Phi, là nha hoàn thân cận của Nhữ Thiến. Còn cái vị đằng sau, hình như là một nhà sư, mà cái người này... Mắt nàng lúc này đột nhiên mờ đi, những cảnh vật trước mắt cũng trở nên nhạt nhòa, nhưng mà cái giọng nói ấm áp kia, nàng lại rất quen thuộc.

Đúng rồi, là A Mãnh, A Mãnh của nàng, nhưng mà tại sao A Mãnh lại không có tóc? A Mãnh... Chưa kịp suy nghĩ thêm gì, nàng đã hôn mê bất tỉnh.

Một ngày sau.

Trận mưa kéo dài liên tục suốt một ngày, ngay khi Tô Phá Nguyệt vừa tỉnh thì trời cũng đã tạnh hẳn.

Nàng mở mắt, căn phòng quen thuộc lại đập vào mắt nàng, vẫn là cái chỗ xa lạ này. Kế bên giường, Phi Phi không biết từ lúc nào đã ngủ mất. Nàng nhắm mắt, cảm nhận được mảnh vải đang quấn chặt trên đầu, cơn đau lại tiếp tục ập đến nhưng may mắn, lần này cũng không có đau như lúc trước, chỉ là hơi nhói một chút mà thôi.

Nàng khẽ nhấc tay, động động lên vai Phi Phi, cô bé này cũng rất nhanh đã tỉnh lại. Nhìn khuôn mặt vừa mừng vừa sợ của nàng, Tô Phá Nguyệt nhanh chóng mở lời, nhưng chưa kịp nói gì, Phi Phi đã nhanh chân dạn dò kỹ rồi chạy đi mất.

Rất nhanh, Phi Phi đã trở lại, theo sau nàng chính là người tới hôm đó, vừa nhìn thấy hắn Tô Phá Nguyệt lập tức biết mình không hề nhầm lẫn, người này chính là kiếp sau của A Mãnh, Phạn La đại sư.

Hắn tiến tới, tay cầm chuỗi hạt, mặt từ bi, cúi chào nàng, giọng nói ấm áp quen thuộc lại vang bên tai:

“Nhữ thí chủ, bản tăng xin mạo phạm.” Nói xong, hắn chậm rãi tiến lại giường, ngồi xuống ghế gỗ, tay cẩn trọng đặt lên động mạch của nàng. Tô Phá Nguyệt lúc này mới hiểu được cái cảm giác gọi là ruồng bỏ, kiếp trước, hắn sẽ không bao giờ dùng giọng điệu này để nói với nàng, lại càng không bao giờ cẩn trọng khi tiếp xúc với nàng như vậy.

Tô Phá Nguyệt càng nghĩ lại càng ám ức, vì cái gì kiếp này Tống Mãnh lại đầu thai làm sư cơ chứ, nàng chắc chắn sẽ khiến cho hắn trở lại như trước đây, nàng mà làm không được thì nàng không mang họ Tô nữa.

Bên này Phạn La xem mạch rất nhanh, chỉ một thoáng hắn đã xem ra được bệnh của nàng. Hắn từ tốn đứng lên, mặt không biểu tình nói:

“Nhữ thí chủ xin đừng lo lắng, vết thương của thí chủ rất nhanh sẽ khỏi, chỉ cần thí chủ đừng cử động mạnh, đừng ăn nhiều dầu mỡ là được, tốt nhất là không nên ra ngoài, bên ngoài trời ẩm ướt, rất có hại cho sức khỏe của thí chủ. Bản tăng cáo lui.”

Hắn xoay người, đi thẳng ra ngoài, một ánh mắt cũng không ném lại cho nàng. Tô Phá Nguyệt điên tiết, nghiến răng nén giận nhìn hắn đi mất.

Nàng gọi Phi Phi lại, mau chóng dặn dò để Phi Phi viết một bức thư gửi về nhà, nàng vẫn còn muốn ở lại đây vài ngày, thừa cơ bị bệnh nằm lỳ luôn ở đây, không về nhà nữa. Dĩ nhiên, muốn câu dẫn hắn thì phải ở bên cạnh mới câu dẫn được chứ, phải không?

Phi Phi mặc dù có chút ngạc nhiên đối với quyết định của nàng nhưng vẫn nhanh chân chạy đi làm. Tô Phá Nguyệt nén đau ngồi dậy, dựa lưng vào thành giường, nhìn ra cửa sổ. Nàng không biết rằng, đằng sau có một người đang đứng ở cửa nhìn nàng.

Hắn đứng đó, nhìn nàng, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh, người con gái bẽ bét máu nằm trên giường, nắm chặt tay áo hắn, miệng luôn gọi tên một ai đó.

Cho đến khi tiếng gõ cửa vang lên, nàng mới giật mình quay đầu lại, vừa nhìn thấy hắn, một ý nghĩ lập tức loé lên trong đầu nàng.

Hắn tiến tới, vẫn cúi người chào nàng, tay cầm một hòm thuốc, miệng khẽ mấp máy:

“Nhữ thí chủ, đã đến giờ thay thuốc, bản tăng xin mạo phạm.”

Nàng ngồi trên giường nhìn chằm chằm hắn, tay bỗng dưng cời thắt lưng của mình, tiếp đó thoát luôn cả mấy lớp áo, chỉ để chừa lại mỗi tiết y.

Phạn La ngậy người nhìn nàng, hắn không hiểu vì sao nàng lại hành động như vậy, hắn chỉ bảo là thay thuốc thôi mà, có cần phải cời hết như vậy không? Hắn quay đầu, vội vàng nói:

“Nhữ... Nhữ thí chủ, xin hãy mặc lại áo, bản tăng chỉ thay vết thương trên đầu thôi.”

“À, chỉ là vết thương trên đầu thôi mà. Phạn La đại sư, bây giờ ta không mặc nổi áo, hay là ngài cứ vậy mà thay vết thương cho ta đi.”

Phan La đứng quay lưng lại phía nàng, lòng thắm thắm vài câu kinh, tâm trấn định lại, chậm rãi quay người, tiến đến cạnh giường. Hắn thả hộp thuốc xuống, ngồi lên giường, tay giờ lên, tháo mảnh vải đang băng trên đầu nàng xuống.

Lấy vải ướt lau sạch máu, sau đó đắp thêm lá thuốc vào rồi quấn lại. Không biết vì lý do gì mà hắn chỉ nhìn chăm chăm vào vết thương của nàng, tuyệt đối không liếc dọc liếc ngang, tay run run cố gắng làm cho xong nhanh nhất có thể.

Vừa làm xong, hắn đang định đứng dậy lại phải ngồi im, không nhúc nhích động đậy, cho đến khi hắn giật mình tỉnh lại thì mới phát hiện ra cái vật đang sờ sờ mó mó trên đầu hắn chính là bàn tay mềm mịn của nàng. Nàng hít mất hương thụ độ mịn bóng của quả đầu không tóc kia.

Hắn theo bản năng tự động nhích xa ra rồi lại dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng. Nàng cười ngây thơ, nghiêng đầu tán thưởng:

“Đại sư, đầu huynh rất mượt a.”

Hắn tai đỏ hồng hồng, mặt lạnh không nói gì, đứng dậy chấp tay chào nàng rồi chạy biến ra khỏi phòng. Cả hòm thuốc cũng không kịp mang theo. Nhìn hành động của hắn, nàng biết ngay cái vẻ mặt trấn tĩnh từ nãy đến giờ là giả, không nhịn được nàng bật cười như điên.

Nàng gian manh nhìn theo bóng lưng của Phan La, ánh mắt nguy hiểm nheo lại. Những ngày tháng sau này còn dài, cứ chờ mà xem, rồi sẽ có lúc nàng vác hắn lên giường ăn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trêu Đùa

Ba ngày sau, trời hanh khô, mát mẻ, nàng rốt cuộc cũng có thể bước chân ra khỏi phòng. Chậm rãi dạo quanh ngôi chùa, nàng đứng sau một góc rừng trúc, lén nhìn ai đó luyện tập dưới thác nước đổ.

Thân hình cường tráng của Phan La thoát ẩn thoát hiện sau dòng nước từ trên cao đổ xuống, hắn ngồi xếp bằng trên đỉnh đá, một tay lần chuỗi, một tay giờ lên niệm kinh. Hai mắt nhắm lại, giữ sự thanh cao và nghiêm băng đến bật nhất.

Thường ngày nha hoàn Phi Phi vẫn luôn theo sát bên cạnh nàng nay đã xuống núi, về phủ Tướng Quân để thu dọn ít đồ đạc mang lên cho nàng. Bởi vì trên người Nhữ Thiến đang có thương tích nặng, nên việc nàng ở lại chùa Phật Tâm lâu dài cũng không bị mọi người phản đối, ngược lại thân nhân của Nhữ Thiến còn có chút ủng hộ, bởi vì tính tình của Nhữ Thiến trước đây rất náo động, ham chơi, nay có thể ở lại chùa để tu tâm dưỡng quả cũng là chuyện đáng mừng.

Hơn nửa canh giờ sau, rốt cuộc Phan La cũng chịu về chùa. Hắn đứng dậy, dùng khinh công đạp lên mặt nước để về bờ trúc bên này. Hắn chậm rãi tới chỗ cây trúc gần nhất, tay vừa cầm lấy sư y, mắt đã thấy bóng dáng của người nào đó lại gần.

Lập tức cầm áo che nửa thân trên lại, Phan La mặt không biểu tình, chấp tay, cẩn trọng nói với nàng:

“Nhữ thí chủ, thỉnh thí chủ quay lưng lại.”

Nàng cười gian manh, nghiêng đầu nhìn hắn, mắt như vô ý lướt qua thân thể cường tráng phía sau tấm áo nâu sộc, miệng ngọt ngào nói:

“A, được thôi, nếu huynh đã nói vậy, ta đây cũng không làm khó huynh nữa.”

Nói xong, nàng lập tức xoay lưng lại, Phan La còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Tô Phá Nguyệt đã xoay đầu lại, nhìn chăm chăm hắn.

Hắn trở mặt nhìn nàng làm bậy, sau đó vội vàng nhú mày, nói:

“Thí chủ, xin hãy quay đầu lại.”

Lần này, Tô Phá Nguyệt không nói gì, chỉ cười một cái rồi lập tức xoay đầu, nhưng mà là xoay đầu sang bên kia. Rốt cuộc Phan La cũng không chịu nổi, mặt tối lại, vừa định nói chuyện thì đã bị nàng cướp mất lời:

“A Phan, chi bằng để ta mặc áo giúp huynh?”

Hắn nghiêng răng nén giận, dùng sức nói:

“Bản tăng không nhọc đến cô.”

A a, xem ra lần này hắn giận thật rồi, ngay cả thí chủ cũng không thêm nói nữa, hắc hắc hắc. Tô Phá Nguyệt trộm nghĩ.

Phạm La nhanh chóng mặc áo vào, thân thể hắn còn đang ướt, vừa khoác áo vào liền bị dính ướt cả áo. Đang khi hắn cúi xuống thắt dây lưng, Tô Phá Nguyệt nhanh chóng tiến tới, lấy tay áo làm khăn, không nhanh không chậm thấm nước đọng trên khuôn mặt tuần tú kia.

Phạm La bị tấn công bất ngờ, không kịp phòng bị trước, thấy trên mặt có người chạm vào liền ngẩng đầu lên, vừa vận chạm phải khuôn mặt thanh tú của nàng. Hai lỗ tai hắn bỗng chốc ửng đỏ, đến khi phản ứng được thì chân đã nhanh chóng chạy mất.

Tô Phá Nguyệt đứng đó, nghiêng đầu nhìn chăm chú hai cái vành tai đỏ bừng bừng, miệng không nhin được mà cười ha hả. Nàng không vội về phòng mà dạo quanh thác nước vài vòng, tâm trạng hiện tại của nàng đang rất tốt, có điều nếu muốn hắn lao vào vòng tay của nàng chắc là phải hơi lâu một tí mới được.

Nàng vừa dạo vừa nghĩ kế dụ hoặc hắn, cho đến khi nàng nhìn lại thì cũng đã tới giờ cơm trưa. Mọi ngày Phi Phi sẽ đem bữa trưa tới cho nàng, nhưng hôm nay, Phi Phi đã xuống núi rồi, đợi đến khi nàng ấy lên chắc nàng chết đói mất.

Nàng quyết định đến nhà ăn của chùa ăn chút một bữa, theo như những gì nàng biết, cả chùa chỉ có một phòng ăn duy nhất cho nên thường ngày sẽ có rất nhiều sư thầy và khách ghé thăm chùa đến ăn, tất nhiên sẽ có vài sư có quyền ăn trong phòng, ví dụ như Phạm La, hay sư trụ trì và mấy già tăng khác trong chùa.

Nàng bước vào nhà ăn, nhìn xung quanh mới thấy, nhà ăn mặc dù có hơi đơn sơ nhưng rất sạch sẽ và rộng rãi, các sư cũng chưa tới nhiều, chỉ có lác đác vài người. Nàng tự lấy đồ ăn cho mình rồi kiếm một bàn trống gần cửa ngồi.

Ăn vào miệng mới biết, mặc dù là đồ chay nhưng rất ngon, thậm chí còn có vài phần ngon hơn cả đồ mặn nàng hay ăn. Trên khay là một bát cơm nhỏ, thêm một nhúm rau luộc và vài miếng đậu hũ thơm, mềm. Hương vị đúng thật là không thể chê được.

Nàng cũng không biết là cái bộ dạng thường thức mỹ vị của nàng đã lọt vào tầm ngắm của ai đó. Hắn tay bưng khay cơm, thỉnh thoảng gật gật đầu chào những sư môn khác, mắt không biết vô tình hay cố ý mà cứ liếc về phía nàng.

Nhưng mà chưa nhìn được bao lâu hắn bỗng nhìn thấy một tên nam nhân ngồi vào bàn của nàng. Bên này, nàng từ từ dời ánh mắt đang ở trên chén cơm qua thẳng khuôn mặt của người đối diện.

Vừa nhìn thấy bộ dạng của tên kia, nàng ngay lập tức khẳng định tên này chính là hoa hoa công tử chính hiệu, bởi vì vừa nhìn nàng đã thấy ngay một màu mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Nàng lạnh mặt, không nể tình phun ra đúng một chữ:

“Cút.”

Gã cười như hoa, tay chống cằm đặt lên bàn, bộ dáng trêu ghẹo con gái nhà lành không sai chút nào, đùa giỡn nói:

“Cô nương, nàng tên gọi là gì, nhà ở đâu, gia họ Lam tên một chữ Dục.”

“Tên? Người có tư cách để biết tên ta sao?” Nàng cười lạnh nhìn hắn, tay bưng khay cơm lên, không lưu tình đứng dậy, bước ra ngoài.

Gã thấy nữ nữ vô tình, lướt ngang qua mặt, quay đầu lại, cho tên hầu một cái ám hiệu sau đó anh tuấn đứng lên, tung vạt áo, đi ra khỏi nhà ăn.

Bên kia Phạm La neho mắt, nhìn kỹ một cảnh này rồi cũng bưng khay cơm lên, đi mất. Hắn cũng không hiểu tại sao khi thấy nàng bị khi dễ, hắn cũng không còn tâm trạng để ăn cơm nữa.

Tô Phá Nguyệt đi dạo trong hậu viện, lòng còn đang bực mình vì cái tên đáng đồ từ họ Lam kia thì bỗng thấy bóng dáng của Phạm La lướt ngang qua, nhìn theo hướng hắn đi hình như là tới chỗ thác nước thì phải.

Nàng nghĩ cũng thấy lạ, mặc dù hiện tại trời không nắng, còn có chút râm mát nhưng mà không phải buổi sáng hắn mới vừa tu luyện dưới thác nước hay sao, sao bây lại còn đi nữa? Nàng càng nghĩ lại càng thấy nhức đầu nên nàng quyết định đi theo hắn xem thử, biết đâu lại còn gặp được hắn.

Nàng đâu hay biết rằng lúc nàng đang vụng trộm đi theo nam nhân thì sau bụi cây cũng có một tên đáng đồ từ đang rình rập theo nàng.

Về phần Phạm La, hắn càng ngày càng không hiểu nổi mình cho nên hắn muốn tới thác La Uyển tĩnh tâm một chút, mấy ngày nay hắn đã động quá nhiều tâm tư, hắn không thể lại tiếp tục phạm phải sai lầm nữa.

Chân đang bước về phía thác La Uyển bỗng ngừng lại, hắn lắng tai nghe tiếng động dậy sau bụi cây, nhủu mày nghĩ gì đó sau lại vận khí công bay đi mất. Tô Phá Nguyệt đứng lấp ló sau bụi cây thấy người bỗng dưng biến mất, lòng chột khó chịu, mặt không cam lòng nhìn về phía hắn vừa bay đi. Nàng thờ dài, xoay người thì chợt thấy một nam nhân đã đứng đằng sau mình từ nãy tới giờ.

Là Lam Dục, nàng nhủu chặt mày nhìn gã, bất chợt có cảm giác không tốt, nàng lách qua người gã muốn đi về phía chùa thì bỗng dưng bị một lực lớn kéo lại, gã xoay người nàng, bóp chặt cằm, ép nàng phải nhìn gã. Lam Dục cười lưu manh thường thức về đẹp của nàng, gã âu yếm nói:

“Tiểu mỹ nhân, gia còn chưa nói câu nào, em đã dám chạy. Xem ra không trừng phạt thì em không biết tội của mình rồi.”

Gã cúi xuống, tay luồn qua tóc nàng rồi giữ chặt ót, miệng bần hôn lên gò má nàng từng chút một, đang khi định chiếm giữ lấy đôi môi xinh xắn thì đã bị

nàng thức cho một gói vào hạ bộ. Gã ôm theo đau đón buông nàng ra. Đôi mắt gã đỏ ngầu, hung dữ mắg:

“Tiện nhân.”

Gã nén đau, nhào vào nàng khiến nàng ngã xuống đất, hai tay hai chân ghì chặt tứ chi của nàng, vừa cúi người xuống thì đã bị nàng nhổ thẳng một bãi nước bọt vào mặt. Gã điên lên hung hăng tát nàng một bạt tai, chưa kịp nắm tóc nàng thì đã bị một lực đá từ ngang hông bay thẳng vào vách đá.

Nàng đang cố sức chống trả thì bỗng thấy người mình nhẹ hẫ, ngược lên thì thấy dáng mạo của người kia, đang khi ngầy người nàng bỗng nhận được một mảnh vải lớn, phủ lên người nàng, nhìn kỹ mới phát hiện thứ này là áo ngoài của hần.

Nàng vội lấy áo hần quấn lên người thật chặt, dùng sức đứng lên, như con chim nhỏ nấp ra sau lưng hần. Phan La từ xưa đến giờ vốn là người trầm tĩnh, gặp chuyện hần chỉ dùng mặt lạnh mà đối phó cho nên không ai biết được bộ dạng khi hần tức giận ra sao, Tô Phá Nguyệt là người đầu tiên vinh dự được tận mắt chứng kiến lúc hần điên lên, mà cái tên Lam Dực đang sống dở chết dở ở đằng kia lại là người đầu tiên thành công chọc điên hần.

Phan La hai mắt đầy tia máu, tay nắm lại nổi hết gân xanh lên, hần quay đầu lại nhìn nàng một cái rồi lại quay sang nhìn thẳng vào gã, đột nhiên từ trong bụi rậm phóng ra bốn gã lưu manh, thân hình to lớn, Phan La lạnh mặt liếc mắt nhìn bốn gã, chợt hần mở to mắt lao tới phía trước, dùng lực ra sức đánh cho bốn tên kia ngã ngửa, hần càng đánh lại càng hăng, không còn bóng dáng của một đại sư tâm tĩnh, chỉ còn lại một hình ảnh điên cuồng trước mắt.

Tô Phá Nguyệt kinh ngạc nhìn hần, chưa kịp phản ứng đột nhiên nàng thấy trời đất quay cuồng, khung cảnh trước mắt nhoà đi, hình như vết thương trên đầu nàng lại tái phát, nàng say sẩm mặt mày, lạng choạng đi vài bước rồi ầm một tiếng, nàng ngã nhào xuống suối sâu.

Hần dừng lại, quay đầu nhìn về phía nàng, bắt chợt hần chạy thật nhanh, lao đầu xuống suối, tìm kiếm bóng dáng nàng, ngay từ lúc nàng ngã xuống, con tim hần như ngừng đập, cả thế giới của hần chỉ còn lại mình nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Động Tĩnh

Sau khi Tô Phá Nguyệt được Phan La kéo từ dưới suối lên, nàng đã hôn mê bất tỉnh hơn nửa canh giờ. Khi nàng tỉnh lại, Phan La cũng vừa mức được một ít nước suối ở gần đó. Hiện tại, bọn họ đang ở trong một cái hang động trên núi, bởi vì cả hai đều ướt sũng toàn thân nên Phan La không thể đem nàng về chùa được, chỉ đành trú tạm trong động một đêm.

Nàng tỉnh dậy vừa lúc mặt trời xuống núi, uống một ngụm nước từ chỗ Phan La xong nàng liền muốn ra ngoài kiếm chút đồ ăn nhân lúc trời còn chưa tối hẳn. Vốn dĩ Phan La định đem nước về cho nàng thì sẽ đi hái mấy cây trái rừng ăn đỡ đêm nay, ai ngờ Tô Phá Nguyệt vừa tỉnh lại liền tranh mất công việc của hần.

Mặc cho hần có khuyên nhủ bao nhiêu đi nữa nàng cũng kiên quyết muốn ra ngoài kiếm thức ăn, nàng còn thề thốt cái gì mà chỉ đi xung quanh đây thôi, nhất định sẽ về trước khi trời tối. Thấy nàng bày ra cái bộ dáng quyết tâm như thế, hần cũng không còn cách nào khác đành phải để cho nàng đi một phen.

Trước khi đi, hần còn phủ thêm cho nàng một lớp áo đã khô của hần. Bởi vì cả hai đều ướt cho nên hần bắt buộc phải đem y phục của mình và nàng ra hong khô.

Thường ngày nếu không xuống núi thì hần chỉ mặc một lớp áo mỏng mà thôi, còn nàng là nữ nhân, mặc đồ có ít thì cũng cỡ ba lớp áo dày cho nên đồ của nàng vẫn chưa khô được là bao, nay nàng ra ngoài hần không thể để cho nàng cứ vận mỗi tiết y mà ra được, đành phải quấn thêm cho nàng một lớp áo của hần.

Vừa ra tới cửa động nàng đã ngoảnh mặt lại, hướng về phía hần cười một cái, nói câu cảm tạ:

“Phan đại sư, cảm ơn huynh, áo của huynh ấm lắm”

Chỉ vì nụ cười không biết vô tình hay cố tình của nàng mà hần đã đỏ hết cả tai lên, chẳng dám nói câu nào, chỉ đành ngồi thiền để tĩnh tâm lại, hai mắt nhắm chặt chẳng biết tâm tư của hần là gì.

Nàng vừa đi hần liền mở mắt nhìn theo hướng nàng, mày nhíu chặt, lòng rối loạn, lý trí cũng bắt đầu suy nghĩ về những hành động gần đây của hần. Từ lúc gặp nàng, hần không ngày nào không động tâm, chỉ cần nàng hơi khích một cái, tâm hần đã nhảy dựng lên, tai cũng chuyển sang màu đỏ hồng, hần rất cuộc cũng không biết mình đây là bị cái gì.

Lúc trước, bất luận là có bao nhiêu tiểu thư thiên kim cố ý gọi tình với hần, hần cũng chẳng bao giờ để tâm. Thậm chí là khi hần tức giận nhất cũng chỉ dùng một khuôn mặt để đối phó, vậy mà, hần lại này sinh tâm tư khác thường với một tiểu cô nương vừa đến độ tuổi trưởng thành, hần cũng chẳng biết đây rốt cuộc có phải là thử thách mà Đức Phật đã đặt ra cho hần hay không nữa, nếu chính là thử thách, hình như hần đã bắt đầu có dấu hiệu của sự thua cuộc rồi thì phải.

Tô Phá Nguyệt bên này vừa đi vào rừng vừa hái một ít nấm rom mọc lấm tấm dưới gốc cây, bởi vì nàng hái rất nhiều nấm nên nàng không thể cầm hết trên tay được, chỉ đành kiếm cái gì đó đựng vào, lúc đầu nàng định để hết nấm vào áo nhưng chợt nghĩ lại, áo này là áo của Phạn La, nàng không thể làm bẩn nên đành phải dùng mấy chiếc lá, khéo léo làm thành một cái giỏ nhỏ, bỏ nấm vào, mang theo bên người. Nàng vừa đi vừa ngó xung quanh coi có thể kiếm thêm gì được hay không, bất chợt nàng thấy một con gà đang tiến gần về phía nàng, nàng cẩn thận đặt giỏ nấm xuống, nín thở, nhẹ chân bước đến gần, nàng vừa vô xuống nó đã giật mình, vỗ mạnh hai cánh nhưng không thể chạy được bởi vì nàng đã túm chặt nó lại rồi.

Nàng kiếm một sợi dây cột chặt hai chân con gà sau đó nhặt giỏ nấm lên tìm đường ra phía bờ sông. Đến nơi, nàng cởi áo ngoài ra, gấp lại để cạnh giỏ nấm rồi từng bước từng bước làm sạch con gà nhỏ. Nàng dùng nước suối rửa thật sạch thịt gà sau đó kiếm vài cành cây nhỏ, xiên hết thịt vào rồi lại nhặt thêm vài cành bỏ vào giỏ. Xong việc, nàng rửa sạch tay, phẩy phẩy mấy cái để ráo nước rồi mới mặc áo vào, lần theo dấu chân lúc nãy của mình mà về động.

Lúc nàng về tới động cũng vừa hay trời đã tối hẳn, nàng tiến vào thì thấy hán đang tĩnh lặng ngồi thiền ở bên trong, nàng biết là hán biết nàng đã về nhưng nàng cũng không lên tiếng chỉ cởi áo ra, gấp gọn lại, đặt cạnh chỗ hán.

Sau đó nàng xắn tay áo lên bắt đầu công cuộc vật vả với mấy miếng thịt gà này. Nàng cẩn thận đặt mấy xiên thịt lên đồng lửa, dùng cành cây lúc nãy nhặt được làm vài xiên nấm, cho đến khi nàng cắt lực nướng hết đồng đồ đó thì cũng đã qua nửa canh giờ.

Mùi thịt nướng cùng nấm thơm hoà quyện lại một chỗ, bụng nàng cũng đã réo lên mấy tiếng. Nàng cầm một xiên thịt gà, ngắt một miếng thịt nhỏ ăn thử rồi lại tấm tắc tự khen ngợi tài nấu nướng của mình. Nàng cầm vài xiên thịt cùng nấm đến chỗ Phạn La, vui vẻ mời hán:

“A Phạn, đồ ăn ta nướng xong rồi, huynh ăn thử xem nào.”

Lúc này hán không nói câu nào với nàng là vì muốn tĩnh tâm lại nhưng bây giờ nàng đã mở lời với hán, hán cũng không thể không đáp lại, huống hồ gì chỉ vừa mới lúc này nàng đã bị người ta làm nhục.

Hán từ từ mở mắt, chưa nói câu nào đã phải ngáy lại, cái dáng vẻ liếm ngón tay một cách ngon lành của nàng khiến hán không tự chủ mà nuốt nước miếng một cái. Hán rũ mắt che đi những tâm tư kỳ lạ kia, vội vàng nói:

“Đa tạ thí chủ, bản tăng không đói, thí chủ cứ việc ăn trước.”

“Hả?” Nàng ngẩng người nhìn hán. Khó hiểu suy nghĩ, chẳng phải hán vừa mới nuốt nước miếng hay sao? Kỳ lạ... Mặc dù có thể nào đi chăng nữa cũng không được uống phí công sức của nàng chứ.

“A Phạn, huynh không muốn ăn thử một miếng hay sao, ta làm vát và lấm đấy.” Nàng cố gắng mời mọc thêm một lần nữa.

Tĩnh Phạn La trước giờ rất dứt khoát, một khi hán đã nói không thì chắc chắn hán sẽ không làm. Nhưng mà, đôi ai biết trước chữ ngờ, nếu hán không muốn ăn thì nàng đành phải dùng biện pháp khác. Hán là nhà sư, không phải Đức Phật, hán là con người mà con người thì cũng cần phải ăn chứ, đúng không?

Nghĩ là làm, nàng không ngần ngại cắn một miếng sau đó gọi tên hán lần nữa, lần này Phạn La nhanh chóng trả lời, vừa ngẩng mặt lên hán đã đụng trúng một miếng thịt mềm mại, thơm mát.

Chưa để hán kịp phản ứng, lưỡi nàng như một con dao sắc bén cạy hàm răng vững chắc của hán ra, cuốn lấy miếng ăn đặt gọn vào miệng hán, mùi thơm trên bếp lửa như thể hoà quyện với miệng lưỡi của hán, không chỉ như vậy là xong, nàng còn thừa cơ cuốn chặt lấy lưỡi hán, ép hán nuốt miếng đồ ăn xuống, sau đó cẩn trọng dò xét từng chút một, xem xem nàng còn để sót thứ gì không.

Hán như một con búp bê ngồi ngây ra đó, để mặc nàng muốn làm gì thì làm, nhưng mà hình như hán đã bị hương vị của nàng mê hoặc rồi thì phải, mặc cho lý trí có bao nhiêu thúc giục, bao nhiêu sợ hãi đi chăng nữa, hán cũng chẳng thể làm gì.

Cuối cùng, nàng mê luyến mút lấy vị ngọt trong miệng hán rồi mới lưu luyến nhả ra. Sắc mặt nàng đỏ hồng, bởi vì lúc này quá ham cho nên nàng quên mất cách thờ luôn rồi. Hán như một cỗ máy, đưa mắt nhìn nàng thờ hồng học, lồng ngực nhấp nhô cùng hai đôi núi nhỏ thoát ẩn thoát hiện sau bức màn chắn mỏng.

Lúc này, hán đứng bật dậy, dùng tốc độ nhanh nhất mà phóng ra ngoài, hơn một canh giờ tĩnh tâm của hán khi nãy dường như đã mất hiệu lực từ lúc đó. Nàng nhìn theo hướng hán đi bật cười sau đó lại chau mày suy nghĩ, nghĩ thử xem có phải hán đã bị nàng dọa cho sợ rồi phải không? Ngày tháng sau này biết sống như thế nào đây?

Nàng thờ dài rồi ngồi xuống, xử hết đồng que xiên trên tay, đương nhiên nàng không quên chừa cho hán lại một ít, có lẽ đêm nay hán sẽ về.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ngày Buồn

Sáng hôm sau Tô Phá Nguyệt vừa tỉnh dậy đã thấy đồng tro tàn còn sót lại từ tối qua, mấy que xiên nướng để lại cho Phan La cũng đã được ăn hết, nàng chắc chắn là hần vì không đành lòng bỏ lại cho nên mới ăn hết.

Trước khi đi hần còn chu đáo đánh dấu trên thân cây giúp nàng tìm đường về chùa, mỗi một đoạn đường dài hần sẽ để lại cho nàng một bình nước nhỏ vừa đủ để nàng uống.

Thấy hành động này của hần nàng cũng không biết là nên khóc hay nên cười đây. Rõ ràng là rất quan tâm tới nàng nhưng lại cố tình không chịu nhận, nhân sinh có dài đâu, sao hần lại cố chấp như vậy? Nàng đúng thật là hết chỗ nói với hần.

Nàng nhét bình nước vào thắt lưng sau đó khom lưng leo núi về chùa. Nhắc mới nhớ Phi Phi từ chỗ gia phủ chắc cũng sắp về rồi, nàng có lẽ phải tăng cước bộ thêm một chút.

Hơn một canh giờ leo núi, nàng rốt cuộc cũng về tới chùa. Vừa đúng lúc các sư thầy đang vào giờ đọc kinh nên nàng may mắn không bị ai phát hiện. Nàng vừa bước vào phòng thì đã đối diện với một ánh mắt ai oán của ai đó.

Ngay lập tức nàng như một con chó nhỏ sà vào lòng Phi Phi, mắt long lanh, miệng nhỏ chu lên, dùng giọng ngọt hết sức có thể:

“Aiza, Tiểu Phi Phi, sao em đi lâu như vậy, ta chờ mãi mà không thấy em đâu.”

Nhưng mà, đối với cái người bên cạnh nàng hơn mười năm cái chiều này đã không còn tác dụng nữa rồi, Phi Phi mặt nghiêm lại, nghi ngờ dò xét:

“Tiểu thư, lúc này người đi đâu vậy, em tìm không thấy người, em đã hỏi các sư tăng trong chùa, họ nói tối qua người đi không về, em...”

“Aizo, Phi Phi, ta cũng chỉ là xuống núi dạo một chút, ai ngờ lạc vào rừng, tối giờ mới tìm được về nhà. “Nàng đảo tròn hai con mắt, nghiêng đầu tỏ vẻ thành thật nói với Phi Phi.

Nghe thấy nàng gặp nạn Phi Phi lập tức nhú mày lo lắng, vừa định nói thì đã bị Tô Phá Nguyệt chặn ngang:

“Phi Phi, ta đói lắm rồi, em đi lấy đồ ăn cho ta đi.”

“Được, tiểu thư chờ em một chút, em lập tức đi liền.” Nói xong Phi Phi chạy ra khỏi phòng, ai kia đắc ý nhìn theo hướng nàng, thở ra một hơi.

Nàng phải công nhận một chuyện Phi Phi làm việc rất nhanh nhay, nàng chỉ vừa uống gần nửa ly trà Phi Phi đã trở về, trên tay còn mang theo một khay đồ ăn, mùi đậu hũ chiên giòn giòn thơm thơm cứ thế xông thẳng vào mũi nàng, bé dạ dày cũng đã kêu lên hai tiếng, nàng không thể nào không thương tiếc mà bỏ đói bé được.

Vừa ăn nàng lại vừa nghe Phi Phi kể chuyện ở gia phủ, mặc dù nàng ấy kể có hơi dài dòng nhưng mà nàng vẫn nắm bắt tin tức rất tốt, nội dung tóm tắt của câu chuyện mà Phi Phi kể gần nửa canh giờ mà vẫn chưa xong chính là cha rất tốt, nương rất khỏe, chỉ có nãi nãi là hơi yếu. Họ hàng anh em cô đi chú bác ai cũng còn sống, chưa chết người nào. Thậm chí Tiểu Mao* nhà nàng vẫn còn hăng sức chạy ra đường chọc phá khuê nữ nhà lành.

* Tiểu Mao là con chó lông xù của Nhữ Thiển.

Cho đến khi nàng ăn sạch khay cơm Phi Phi mới kể ra được một chuyện rất quan trọng. Đó là có ai đó không biết vì lý do gì mà vắng mặt cả buổi tối ngày hôm qua, cả giờ đọc kinh mà hần thích nhất cũng không thèm xuất hiện, quan trọng nhất là từ sáng hôm nay hần đã đóng cửa, bế, quan, tu, luyện rồi. Haiz, Tô Phá Nguyệt, nhìn xem mày đã làm ra chuyện gì kia, con người ta bây giờ ngay cả cửa cũng đóng rồi, sau này muốn gặp mặt thì phải làm thế nào đây hả, phá cửa xông vào à, hay là bắt người rồi chạy trốn, Thiên a, người có lòng tốt thì hãy giúp ta đi, ta không muốn đâu. - Nguyên văn tiếng lòng của Tô sắc nữ.

Tô Phá Nguyệt mặt buồn hiu hiu, lòng thầm mắng tám đời tổ tông của mình, nàng thở dài ngồi lên bệ cửa sổ, mắt hướng về phía chân trời xa xôi. Mọi mưu kế đều bị nàng quăng thẳng vào góc xó, đúng vào lúc cần thiết nhất thì cái đầu nàng đột nhiên lại trở chứng, cũng chẳng suy nghĩ được gì, thôi, nàng đành thuận theo số phận vậy.

*

Nửa tháng sau.

Chùa Phật Tâm nửa tháng nay đã sắp trở thành một cái miếu hoang rồi, bởi vì cái vị đại sư nào đó cứ mãi không chịu ra khỏi phòng cho nên làm liên lụy đến tâm tình của ai đó khiến nàng suốt ngày mang cái bộ dạng ma không ra ma, quỷ không ra quỷ này ra dọa khách ghé thăm chùa.

Người dân dưới chân núi còn đồn rằng, bởi vì đại sư Phan La đã bế quan tu luyện nên không ai thu phục được cái con yêu nghiệt làm chướng bấn chốn thanh tâm này. Đại sư trụ trì Thích Tịnh Không thì đã đi qua Cao Ly bàn việc trọng đại với mấy già Tăng ở bên đó nên lời đồn lại ngày một tăng thêm chứ không giảm.

Nhưng mà rất nhanh hiểu lầm liền được giải quyết bởi vì, gia đình Đại tướng quân đã quyết định viết thư triệu hồi nữ nhi của mình về nhà, lý do chính là xa cách gần một tháng, nương bắt đầu nhớ, cha bắt đầu thương, đến Tiểu Mao cũng đã bắt đầu bỏ bữa vì nhớ nàng. Không còn cách gì khác nàng đành

phải tuân lệnh cấp trên mà dọn dẹp đồ về nhà thôi.

Đang khi buồn vì không được gặp mặt Phan La lần cuối, bỗng tin vui như sét đánh ngang tai nổ ầm ầm trước mặt nàng, sau ngày nàng xuống núi, Phan La sẽ bắt đầu mở cửa khai quan, tâm hần đã tịnh mà nàng thì sắp đi, hần cũng không cần phải trốn tránh nữa làm gì, nếu có gặp thì cứ coi như là dừng cảm xông pha một lần vậy.

Đúng như dự đoán, một canh giờ trước khi xuống núi nàng đã vác tay nải lên vai rón rén nhảy vào sân viện của hần. May mắn cho nàng là không có ai phát hiện ra, ngoại trừ một người mà cái người này pháp danh chỉ có hai chữ, Phan La.

Nàng đứng trước cửa phòng, chỉnh lại quần áo, lấy tâm lý, gõ lên cửa hai cái. Bên trong im lặng một lúc rồi truyền ra tiếng nói trầm ấm:

“Vào đi.”

Nàng tự nhiên đẩy cửa vào, mắt nhìn thẳng người đối diện, xem ra lần này hần chuẩn bị rất kỹ, phòng bị đã vững lại càng thêm chắc. Nàng đột nhiên không biết dùng loại tâm lý gì để đối mặt với hần, rồi rầm một lúc sau đó nàng ngập ngừng lên tiếng:

“A...a Phan.”

Người đang ngồi trên giường đột nhiên mở mắt, nhìn thẳng vào khuôn mặt hần vẫn luôn nhớ nhung hằng đêm, mặc dù lòng có chút nóng nảy nhưng ngoài mặt lại lạnh nhạt vô tình, hần nói:

“Như thí chủ hôm nay đến tìm bản tăng là có việc gì?”

“Ta... ta đến để trả đồ cho huynh.” Nàng mặc dù có chút ngại ngùng nhưng vẫn kiên quyết thẳng thắn nói ra.

Hần vẫn biết là nàng sẽ tìm cơ để gặp hần nhưng không ngờ nàng lại dùng cái cơ này, nghe nàng nói, hần lại không kiềm chế được nhớ về đêm hôm ấy, lòng tự hỏi không biết ngày ấy hần đã để quên thứ gì.

Cho đến khi nàng đưa ra hòm thuốc quen thuộc ngày nào thì thắc mắc của hần mới được giải đáp. Hần nhận hòm thuốc từ tay nàng để sang một bên rồi lại tiếp tục tra hỏi:

“Như thí chủ còn có việc?”

“Ta... cái đó... a...cái...” Nàng ấp a ấp úng không nói thành lời, mặt cũng bắt đầu phỉếm hồng.

“Là cái gì?” Hần nhướn mày nhìn nàng rồi lại dời mắt xuống bờ môi đang bị chiếc răng trắng ngần của nàng ngoạm lấy, bởi vì ngại ngùng nên nàng không tự chủ được cắn cắn môi mình, nhưng mà chính nàng cũng không ngờ được cái động tác cực kỳ nhỏ này lại gọi cho hần một ký ức chôn sâu trong lòng hần.

“Lần đó...a...ta...” Nàng lại tiếp tục ngượng ngùng, đang khi quyết định nói ra thì lại bị hần cắt mất lời.

“Nếu thí chủ muốn nói về việc đó thì không cần, bản tăng không bận tâm về nó.”

“A...không phải.” Nghe hần nói nàng liền biết hần hiểu nhầm ý của nàng, nàng vốn dĩ không có ý kiến gì về nụ hôn đó, bởi nó rất tuyệt, thứ làm nàng nao núng lại là...

“Là năm...” Nàng đột nhiên phun ra một câu không đầu không đuôi khiến hần chẳng hiểu gì.

“Hả?” Hần chợt nghĩ không phải nàng ngượng quá nên quên mất mình đang muốn nói gì rồi đấy chứ?

“Ta nói...ngày đó cho huynh ăn là năm, không phải thịt.” Rốt cuộc nàng cũng xuất ra được một câu hoàn chỉnh.

“Cái... cái gì?” Hần còn tưởng là nàng đang muốn nói về... nụ hôn kia, ai ngờ... Chẳng lẽ nàng nghĩ lý do mà hần phải bế quan tu luyện gần nửa tháng là vì... ăn phải thịt hả?

Hần đột nhiên có cảm giác mình giống như một trò đùa vậy, tổn gần nửa tháng tránh mặt nàng là vì muốn cho nàng biết cả đời này hần nguyện làm người xuất gia, không có ý muốn kết tóc thành thân với ai, ai ngờ công sức của hần lại lao sông đổ biển vì một miếng thịt cơ chứ. Đúng là hết nói nổi nàng.

Hần đột nhiên tức giận, vừa muốn hạ lệnh đuổi khách thì đã bị lời nói của nàng làm cho choáng váng:

“Ta thích chàng.”

Hần như một con búp bê ngồi ngậy ra đó mà nàng thì đột nhiên mặt dày hơn hần, chút ngượng ngùng còn sót lại cũng biến đâu mất. Vào ngay đúng giờ phút này, nửa tháng tu luyện của hần đột nhiên có hiệu lực, lòng hần chợt cứng như sắt đá, không lưu tình, dứt khoát nói thẳng:

“Như thí chủ, người là thiên kim đài cát còn bản tăng chỉ là một kẻ xuất gia nghèo hèn không xứng để người phá vỡ tôn ti trật tự như vậy đâu.”

.....

Chương 10: Mưa

“Như thế chủ, người là thiên kim đài cát còn bản tăng chi là một kẻ xuất gia nghèo hèn không xứng để người phá vỡ tôn ti trật tự như vậy đâu.”

Nàng có chút bồn thần trước lời của hắn, mắt long lanh chứa bóng nước, nàng mím môi, vẻ mặt uất ức gào lên:

“Nhưng mà ta thích người mất rồi.”

Đúng lúc này ngoài trời vang lên một tiếng sét đánh, mưa như thác nước đổ xuống, gió lớn không ngừng quật qua hàng cây.

Hắn cup mắt xuống, đầu cũng hơi cúi xuống đất, tâm lạnh ý tàn nói:

“Mời thí chủ về cho.”

Hắn mặc dù biết rõ tâm tư của nàng nhưng cũng không có cách nào để hoá giải, chỉ có thể gấp gấp đuổi nàng đi, bởi vì nếu cuộc nói chuyện này kéo dài hơn chút nữa thì hắn e là mình sẽ không thể kiềm chế được chính bản thân nữa.

Hắn cúi đầu thấy nàng vẫn không có động tĩnh gì thì nóng lòng đứng bật dậy, buông ra một câu rồi bước nhanh về phía cửa:

“Nếu thí chủ không đi thì ta đi.”

Hắn phải nhanh chóng thoát ly khỏi nơi này nếu không cho dù có bế quan tu luyện thêm một năm nữa thì hắn cũng sẽ điên mất. Ngay vào lúc này, cái người đang đứng đờ như tượng đá kia lại xoay người, đuổi theo, tay nắm lấy ống tay áo hắn kéo lại, giọng thủ thi:

“Ngoài trời mưa lớn, người không cần đi..., để ta đi là được rồi.”

Nói xong chưa kịp để hắn phản ứng thì nàng đã lao ra ngoài cửa, bóng dáng biến dần trong màn mưa. Còn hắn thì vẫn còn đang hồi tưởng về câu nói của nàng, hắn thất thần nhìn theo hướng nàng rời đi, lòng muốn theo mà chân lại không nhấc được lên, hắn đứng ngây trước cửa nhìn xuyên qua màn mưa dày đặc, đôi mắt vẫn cố gắng tìm kiếm bóng hình của ai đó nhưng, thất bại.

Nàng về đến phòng thì cả người ướt nhẹp, mí mắt nặng đến nỗi không nhấc lên được, Phi Phi hốt hoảng đỡ nàng vào, nhanh chóng thay xiêm áo cho nàng, khoác lên người bộ y phục màu tím nhạt, lòng nàng lại buồn tẻ, trước khi đến gặp hắn, nàng đã cố tình thay một bộ hồng phấn là muốn để cho hắn thấy bộ dạng đẹp nhất của nàng, ai ngờ lại phải rời khỏi nơi đây với màu tím buồn trên thân.

Phi Phi vừa thay xong áo, nàng đã đứng dậy, bảo nàng ấy chuẩn bị đồ, khi trời vừa tạnh mưa thì sẽ xuống núi ngay lập tức. Mặc kệ trời đang mưa, nàng vẫn cầm ô, lững thững bước ra ngoài. Nàng nghe nói ở viện Hữu Sơn có một cao tăng bói toán rất giỏi, nàng muốn đến đó xem thử số mệnh một lần.

Vừa vào Hữu Sơn viện, nàng đã thấy một già tăng ngồi thiền trên đỉnh hòn giả sơn. Dưới màn mưa, nàng che dù bước tới, đứng nhìn già Tăng kia. Nàng muốn biết lời đồn liệu có phải là thật? Nếu là thật thì chắc chắn ông ấy sẽ biết nàng đến để làm gì. Đúng như nàng đoán, một khắc sau, già Tăng đã từ từ mở mắt, chậm rãi nói:

“Duyên bởi trời, nợ tại người.”

Nói xong lão nhắm mắt không nói gì thêm, nàng hồi tưởng lại một lượt sau đó mỉm cười, cúi đầu nói một tiếng rồi ra về:

“Đa tạ.”

Duyên bởi trời, nợ tại người. Nếu nàng và hắn không có duyên thì hãy để nàng tạo nợ cho hắn, kiểu gì cũng sẽ gặp lại, mỗi này nàng nhất quyết không bỏ, nợ cũng là do hắn khai, nếu như kiếp trước không phải hắn cưới nàng thì ngày hôm nay hắn cũng đâu cần khổ tâm đến như vậy. Mỗi này nàng định chắc rồi.

Nhờ một câu của già Tăng mà tâm tình nàng lập tức phấn khởi lên, ánh chiều tà của hoàng hôn cũng không làm nàng buồn thêm nữa, sắc tím trên áo lại thêm phần lung linh rực rỡ, nàng nhoẻn mắt nhìn về hướng Tây viện của hắn, lòng có chút kiêu ngạo đắc thắng. Hôm nay nàng có thể vui vẻ ra về rồi.

*

1 tháng sau.

Trong phủ Đại tướng quân từ tháng trước đã bắt đầu có thêm một con lười, con lười này thường ngày sẽ không nhấc chân ra khỏi phòng, ngoại trừ lúc

ăn và thảnh an mỗi buổi sáng ra thì cả ngày chỉ nằm ườn trên giường đọc sách cảm hoặc treu chọc Tiểu Mao.

Tiểu Mao và Phi Phi lúc này rất bận rộn, một con thì suốt ngày tìm kế thoát khỏi miêu trảo của Tô sắc nữ còn một người thì suốt ngày vắn óc nghĩ kế để lôi Tô sắc nữ ra khỏi giường. Mà cái mỗ nữ họ Tô kia thì nằm như sắp chết, cả ngày hết đọc sách rồi lại nằm nhớ về tên hoà thượng đáng chết nào đó.

Nàng cũng đang rất buồn phiền vì chưa nghĩ ra được kế nào để mà dụ dỗ cái tên hoà thượng kia xuống núi đây, không biết là một tháng này hần có nàng không hay đã quên mất nàng là ai rồi, đứng là phiền chết mất. Haizzzz.

Nhưng mà nàng còn chưa buồn được bao lâu thì tin vui đã được người đem tới trước cửa, gõ beng beng hai cái. Nàng nhìn lên cái chiếu mang đến tin vui kia, lòng mừng khôn xiết bởi vì Hoàng thượng đại nhân đã ra lệnh, giờ Thìn ngày kia triệu hồi tất cả con cháu của bá quan văn võ đến hoàng cung để nghe Phạn La đại sư mở tiệc giảng dạy đạo lý Phật pháp. Mà nhân vật có công lao to lớn giúp Hoàng thượng phát ra cái chiếu chỉ này đầu tiên phải kể đến Nguyên Thuần công chúa.

SYN: Tình địch đã đến, mấy đũa hãy mau mau góp sức giúp nữ chính công phá thành địch. Nhớ vote và cmt cảm nghĩ về truyện nha!

Bạn đang đọc truyện *Bây Làn Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Hoàng Cung

Đầu giờ thìn nàng đã có mặt tại sân lớn của hoàng cung. Buổi giảng đạo của Phạn La thu được rất nhiều khách mời, đa số là nữ, phần lớn nam nhân đến là vì chiếu chỉ của thánh Thượng hoặc là một số thành phần thư sinh ham học muốn tận mắt nhìn thấy chân dung của vị hoà thượng đức cao trọng vọng kia.

Mà hai vị khách mời lớn nhất không ai khác chính là đương kim hoàng thượng cùng hoàng thái hậu. Nhĩ Cát thái hậu xưa nay là một người luôn sùng bái đạo Phật, bà rất thích nghe những vị cao Tăng giảng đạo, thích nhất là Phạn La đại sư. Đương kim hoàng thượng lại là một nhi tử hiếu thuận, sở thích của bà ông cũng rất ủng hộ, mà nay lại mời đến Phạn La không chỉ vì Nhĩ Cát thái hậu mà còn vì cả Nguyên Thuần công chúa, con gái út của ông.

Ông biết nữ nhi của ông xưa nay là người ham mê cái đẹp, mà tư sắc của Phạn La lại không thể nào không kể đến, không những thế hần lại là người có địa vị rất cao trong Phật giới, là người luôn được mọi người sùng bái vì thế, Phạn La không ngoài ý muốn trở thành nam nhân trong lòng nữ nhi của ông.

Sân lớn trang hoàng đặc biệt, nam tả nữ hữu ngồi theo thứ tự địa vị, nàng là con gái của Đại tướng quân, địa vị xem chừng cũng khá cao, ngồi sát bên cạnh con gái tể tướng, gần chỗ Phạn La.

Giờ thìn nửa khắc bệ hạ, hoàng thái hậu, công chúa Nguyên Thuần cùng nhau giá đáo duy chỉ có Phạn La là vẫn chưa thấy. Nàng cúi thấp đầu không nhìn hoàng đế cùng thái hậu, chỉ nhìn mỗi Nguyên Thần công chúa, bởi vì nàng phát hiện ra trên người công chúa có một cổ tự vị gọi là ' tình địch '.

Nửa khắc sau, Phạn La xuất hiện, cùng đi với hần là hai đại sư khác có điều chức vị vẫn là thấp hơn vài bậc. Hôm nay, hần khoác trên người một cổ áo bào đỏ do chính đương kim hoàng thượng ngự ban, trên cổ còn mang theo một chuỗi hạt ngọc to màu nâu sẫm.

Hần từ tốn tiến vào, đến giữa sân hần dừng lại, không theo quy củ quỳ lạy hai vị kia mà chỉ cúi đầu bái lạy một cái rồi về chỗ của mình, khi hần đi qua chỗ nàng, nàng còn tính ý phát hiện hần hơi dừng bước chân lại một chút nhưng tuyệt nhiên không liếc mắt về phía nàng, chỉ đi thẳng một đường.

Đội hần an vị, hoàng thượng liền sai người dâng trà lên sau đó bắt đầu hội tiệc. Cả một buổi giảng dạy hần chỉ thăm giọng bằng trà duy nhất một lần còn lại đều là tận lực mà làm.

Giọng nói hần trầm ấm mà uy lực không thua kém gì hoàng đế bệ hạ, tư sắc của hần lại càng làm cho người ta xiêu lòng, một người văn hay võ giỏi như vậy ai mà không mê cơ chứ, chỉ tiếc một điều hần lại là... người xuất gia.

Các vị tiểu thư thiên kim đài cát ở đây ai cũng đều si mê nhìn hần, thậm chí có người còn không kìm được mà chảy rớt cả nước miếng. Còn những nam nhân kia kể thì khinh thường, kể thì sùng bái, chỉ duy có một người là nhìn hần bằng đôi mắt tán thưởng.

Buổi giảng kéo dài đến tận hai canh giờ mới kết thúc, tuy nhiên hoàng thượng còn chưa có cho tuyên bố kết thúc bởi vì phần tiệc trà sau khi hần giảng đạo xong thì mới bắt đầu. Đương nhiên không có tuyên bố của hoàng thượng chẳng ai dám gan mà xin ra về trước, dù có ê mông cũng phải cắn răng mà chịu đựng. Tiệc trà vừa mới bắt đầu thì đã xuất hiện thêm một vị khách không mời mà đến, người này đối với nàng không quen nhưng cũng không lạ, chính là Tam hoàng tử Lam Dục.

Hoàng đế đối với vị này chính là không sùng nhưng cũng không ghét, dù gì thì cũng là nhi tử của ông, ông cũng không thể ghét bỏ được. Thái giám lập tức an bài cho hần một cỗ ghế ngồi ở hàng đầu.

Phạn La thấy hần thì nhủ mảy một cái rồi làm như không có việc gì, còn nàng thì hứng khởi chờ xem kịch vui, nàng muốn biết là nếu có chuyện xảy ra thì

không biết hần có đến giúp nàng hay không?

Hoàng đế cho người kêu các vũ công tới múa hát vài bài, bởi vì hôm nay là tiệc có sự góp mặt của Phạn La cho nên ông cũng không cho phép vũ công mặc đồ quá hở hang, chỉ lộ một chút tay và vai mà thôi.

Lam Dực ngồi ở đó quét một vòng xung quanh các mỹ nữ đột nhiên hần dừng lại, chăm chú nhìn thẳng vào một người, mà người không ai khác chính là Tô Phá Nguyệt. Cùng lúc đó công chúa Nguyên Thuần cũng chăm chăm nhìn vào Phạn La nở nụ cười bí hiểm.

Vũ công vừa múa hết bài Lam Dực đã đứng thẳng, bước ra giữa chánh điện, đối diện với hoàng đế nói ra một lời thỉnh cầu của hần:

“Phụ hoàng, năm ngày tới sẽ là sinh thần của hài nhi, không biết người có bằng lòng ban cho hài nhi một món quà.”

Hoàng đế nhíu mày nhìn hần, trầm ngâm một lát rồi gật đầu đồng ý, cho hần nói tiếp:

“Vậy kính xin phụ hoàng hãy ban cho hài nhi một thê tử.”

“Là ai?” “Hoàng đế kinh ngạc nhướn mày, cao giọng hỏi.

Vừa nghe tới đây toàn thân Tô Phá Nguyệt đều cảm thấy không lạnh, mà ánh mắt Phạn La cũng bắt đầu gọn sáng. Lam Dực cố ý liếc về phía nàng sau đó uyển chuyển mà nói:

“Là Nhữ Thiển tiểu thư, con gái của Đại tướng quân Nhữ Lan.”

Lúc này dây thần kinh trong đầu nàng chợt căng ra, khoé môi cũng bắt đầu run rẩy. Mà hoàng đế ngồi trên ngai vị cũng không có vẻ gì là vui sướng bởi vì Đại tướng quân là huyệt lộ thân giao của ông, nhiều năm kết nghĩa ông cũng biết ông ấy sẽ không bao giờ để nữ nhi của mình gả cho một tên vừa không có năng lực lại vừa không có đầu óc.

Mà lời ông đã nói ra thì lại càng không thể thu hồi bởi vì ông là vua của một nước sao có thể lật lọng, lại là với nữ tử của mình. Ông trầm giọng phán:

“Chuyện hôn nhân đại sự sao có thể nói gả là gả, nếu người muốn cưới thì phải đem sính lễ đến nhà mà hỏi cưới, còn chưa biết tâm ý của người ta như thế nào, chớ làm việc lỗ mẫm.”

Lam Dực nhướn mày nhìn ông, ngoài mặt tỏ vẻ không có việc gì nhưng trong lòng lại thầm gào thét, hần nói:

“Bẩm phụ hoàng, không cần dò xét ý tứ bởi vì nữ thân biết Nhữ Thiển tiểu thư đây nguyện ý bằng lòng.”

“Ồ nháo, người còn chưa hỏi thì làm sao biết?” Ông trầm giọng quát một tiếng làm cả đoàn người ở dưới giật thột lên, ai ai cũng đều lắc đầu tỏ ý thương tiếc đối với nàng.

“Bẩm phụ hoàng, bởi vì nàng ấy đã thuộc về ta từ lâu rồi. “Hần vừa nói xong câu này cả đại điện ai ai cũng đều đổi sắc mặt, người thì tỏ ý khinh thường nàng, người thì ngờ ngợ chưa hiểu việc gì đang xảy ra.

Đang lúc hoàng thượng vừa định mở miệng thì vị đại sư từ nãy tới giờ vẫn còn im lặng kia đột nhiên đứng dậy nói:

“Nếu ngài định nói về lần ngài có ý gờ trò xấu đối với Nhữ thí chủ đây thì ngài không cần nói nữa, bởi vì đã có bản tăng làm chứng, ngài chưa làm được gì cả.”

Lần này là khiến cả đại điện đều im lặng, tất cả đều là một mảnh mù mờ không hiểu gì cả. Chỉ riêng có một người vẫn đang trầm mắng chửi hần, tiếng lòng nàng đang vực dậy, nàng thật muốn hỏi hần:

“Chưa làm được gì là ý gì hả, phải nói là chưa động chạm gì mới đúng chứ.”

Hoàng đế dẫn lòng mày đang nhăn ra, chỉnh lại giọng, hỏi hần:

“Phạn La đại sư nói vậy là có ý gì?”

“Ngày đó Lam Dực hoàng tử có ý đồ gờ trò xấu với Nhữ thí chủ trên chùa Phật Tâm, may thay lúc đó bản tăng đi ngang qua mới cứu Nhữ thí chủ một mạng, hành động này của Lam Dực hoàng tử khiến bản tăng hết sức thất vọng.”

“Nghịch tử! “Phạn La vừa dứt lời hoàng đế đã lộ uy quát một tiếng, cả điện không ai dám hé một lời mà cái vị hoàng tử ở phía dưới cũng sợ đến mức quỳ sụp xuống đất.

Chẳng thà chuyện này để mình ông phát hiện là được, nay lại có cả bá tánh toàn dân thiên hạ ở đây, chuyện này lộ ra đúng là khiến ông mất mặt. Ai ngờ một vị hoàng tử con vua lại có thể làm chuyện đồi bại ở ngay chỗ Phật pháp cơ chứ, chuyện này đúng là làm ông nhức cả đầu.

Vào lúc này Tô Phá Nguyệt đang ngồi trên ghế bỗng nhiên nhào xuống khóc lóc oan ức, nàng tủi thân cầu hoàng đế ban cho một cái ân tình, thanh lý cho xong chuyện này. Mà Phạn La đang tại vị ở kia lại nhìn nàng thờ hất một tiếng. Hần biết cái bộ dạng khóc lóc này cũng là do nàng giả mà ra.

Lúc nàng xảy ra chuyện hấn có thấy nàng lo âu nào đâu, chỉ thấy một bộ ngồi xem trò vui của nàng, vậy mà lúc này lại thay đổi mặt mày như vậy, đúng là làm cho người ta đau cả đầu.

“Nghiệt tử! Từ giờ ngươi cứ ở đâu thì cứ, ta không nhận ngươi làm con nữa, biến mau đi.” Lời này vừa nói ra cả triều điện đều ngẩn người nhưng cũng không một ai dám câu tình cho hấn, lời lẽ giận của hoàng thượng lại lay sang mình thì khổ.

Lam Dục kia cả khóc cũng không dám bởi vì từ giờ hấn phải lo nghĩ về chuyện cơm ăn áo mặc, còn sức nào nữa mà lo về những chuyện vớ vẩn này, đúng là hồng nhan hoạ thủy mà.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Kịch Hay

Lam Dục được người kéo ra ngoài, hoàng đế mặt mày âm trầm nhìn chúng sanh ở phía dưới rồi lại nhìn qua nàng, ông áy náy nói:

“Về việc này trăm sẽ nói chuyện với Nhữ đệ, ngươi cứ yên tâm, trăm sẽ cho ngươi một cái công đạo.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Nàng quỳ xuống, gập người cúi đầu bái lạy hấn, nghe xong câu miễn lễ rồi đứng lên về chỗ.

Nhưng mà kịch hay vẫn còn ở phía sau, vào lúc đương kim thánh thượng còn đang chuẩn bị ngự ban chiếu chỉ, Nguyên Thuần công chúa từ chỗ ngồi của mình đột nhiên nhào ra giữa sân, ả quỳ xuống, dập đầu rồi nói:

“Bẩm phụ hoàng, nếu ngày hôm nay người đã cho Nhữ Thiên tiểu thư một cái công đạo thì không thể không cho nhi thần.”

“Thuần Nhi, con nói vậy là ý gì? “Hoàng đế cau mày, nhìn ả, đầu ông bỗng có chút đau.

“Thuần Nhi muốn xin phụ hoàng ban hôn cho Thuần Nhi và... và Phạn La đại sư.” ả rụt rè làm kiểu nói.

“Ồ đồ, con có biết con đang nói gì không hả? “Ông tròn mắt quát lớn, yêu cầu này của nữ nhi còn làm ông kinh hoàng hơn cả khi ông biết được sự việc lúc này.

Tô Phá Nguyệt ngồi ở bên này vừa nghe xong thỉnh cầu của ả liền nhướn mày, mặc dù trong lòng có chút khó chịu nhưng nàng vẫn tò mò muốn biết Nguyên Thuần công chúa sẽ dùng cách nào để mà cướp được Phạn La ra khỏi tay nàng đây. Sở dĩ nàng tự tin như vậy là bởi vì nàng biết Phạn La chính là duyên nợ của nàng, mà nàng sẽ không bao giờ để mình phải chịu thiệt thòi.

Phạn La khi nghe thấy lời cầu khẩn kinh hồn của công chúa phản ứng đầu tiên không phải là sợ sệt, kinh hãi mà là vô thanh vô thức liếc về phía nàng, nhìn thấy trên mặt nàng không có biến hoá lớn tăng đả trong lòng hấn liền buông xuống nhưng thay vào đó lại là chút buồn phiền, thất vọng. Còn về thất vọng vì cái gì thì chính hấn cũng không rõ bởi vì từ khi gặp được nàng thì tâm của hấn đã không còn thuộc về hấn nữa rồi.

Phạn La đứng dậy, mặt không cảm xúc, lạnh nhạt nói:

“Thí chủ xin đừng giữ niệm tâm quá sâu, bản tăng là người xuất gia, tâm chỉ thuộc về Phật đạo, sẽ không có bất cứ dục vọng gì đối với thế nhân trần tục này. “

Phản ứng của Nguyên Thuần sau khi nghe xong chính là giận dữ, ả phần nộ khi nghe thấy những lời vô tình của hấn, ả tự nhận mình là một người muốn sắc có sắc, muốn vị thế có vị thế, vậy mà vẫn không làm xiêu lòng được một tên hoà thượng đầu trọc, nếu hấn đã tuyệt tình như vậy thì ả chắc chắn sẽ kéo hấn chết cùng.

Mà Tô Phá Nguyệt vừa nghe xong lại suýt chút nữa bật cười thành tiếng, mà lý do nàng buồn cười lại rất đơn giản, chính là vì cách đây hơn một tháng còn có người vì muốn tránh mặt nàng mà bế quan tu luyện cả nửa tháng trời, nay lại dám đứng ở đây đồng dạng nói mình không có dục vọng với trần thế, vậy hấn giải thích sao về cái việc động tâm với nàng đây?

“Phạn La, sao chàng lại nói như vậy, chẳng phải hai chúng ta đã thề non hẹn biển rồi hay sao, chàng đã từng nói sẽ đưa ta đi chu du khắp thiên hạ cơ mà, cơ sao bây giờ chàng lại đành đoạt như thế, thậm chí ta đã trao cả tấm thân trong trắng cho chàng, chàng...” ả khóc lóc nức nở.” Thuần Nhi, con nói cái gì, con vừa nói cái gì?? “Ông gần như đã mất bình tĩnh khi vừa nghe thấy đứa con gái thân yêu của mình đã trao thân cho một tên hoà thượng.

“Nguyên Thuần công chúa, ngươi đừng càn quấy, chuyện gì cũng ở mức vừa phải thôi. “Phạn La là lần thứ hai tức giận đến như vậy, nhưng mà nguyên nhân hấn phản ứng mạnh như vậy không chỉ vì tức giận mà còn vì một lý do khác.

Mặc dù hấn đang hướng về phía Nguyên Thuần công chúa nói chuyện nhưng toàn bộ sự tập trung lại để hết lên người nàng.

Cả đại điện vì sợng sò mà im lặng, hôm nay đánh đổi ê mông gần ba canh giờ mà lại có thể nghe được nhiều chuyện như vậy cũng là không vô ích.

“Ngươi, các ngươi đúng là khiến trẫm tức chết. “Hoàng đế ngã ngồi trên ghế, ông cố lấy lại bình tĩnh nhưng rồi lại lâm vào rối rắm vì không biết xử lý chuyện này như thế nào.

Vào lúc này cái người đang xem kịch vui kia không thể không đứng dậy, giúp đỡ người trong lòng của mình một phen, nàng nói:

“Bẩm hoàng thượng, dân nữ có một cách, không biết hoàng thượng có nguyện ý nghe?”

“Nói đi.” Ông có chút giật mình vì người xuất khẩu là nàng, nhưng mà cũng nhờ nàng ông lại càng bình tĩnh hơn bao giờ hết.

“Bẩm hoàng thượng, muốn biết những lời công chúa nói có phải là sự thật hay không thì tại sao chúng ta không thử làm... nghiệm thân cho công chúa.”

Nàng vừa dứt lời ả đã thẹn quá hoá giận, cao giọng quát:

“Hỗn xược, bản công chúa thân thể cao quý, sao có thể nói nghiệm là nghiệm.”

Lời ả vừa nói liền chặt đứt cái bóng đèn đang loé sáng trong đầu ông, lập tức bối cảnh lại trở về rối rắm như ban đầu. Nhưng mà lúc này đây Tô Phá Nguyệt không hề căng thẳng chỉ tà mị cười một cái sau đó nói:

“Bẩm công chúa, nghiệm thân thì có nhiều cách, không nhất thiết phải dùng đến cách mạo lộ thân thể cao quý của công chúa. “Nàng nhấn mạnh hai chữ cao quý, tỏ vẻ khinh bỉ. Bởi vì chính bản thân nàng là người đã từng trải qua việc bị hãm hại cho nên khi nàng nhìn thấy một nữ nhân xem nhẹ việc hãm hiếp này lại không nhìn được mà nổi điên, trong trắng của đời con gái đâu thể nói bỏ là bỏ.

“Vậy ngươi nói xem trẫm nên dùng cách gì?” Ông trầm giọng nói.

“Bẩm hoàng thượng, chúng ta vẫn có thể dùng cách nhỏ máu nghiệm thân cơ mà.” Nàng ngẩng

đầu nhìn thẳng vào mắt ông.

“Được, hay cho một ý của ngươi.”

“Phụ hoàng, máu của con là dòng máu phụng máu rồng, đâu thể tùy tiện lấy được, xin phụ hoàng xem xét.” ả kinh hãi, vội vã khẩn cầu, cho dù gan lớn đến mức nào ả cũng chỉ dám nhắm mắt nói bừa chứ đâu dám tìm người để phá thân, những tương chuyện sẽ qua nhanh ai ngờ lại phóng ra một cái kỳ đã cảm mũi, đúng là tức chết ả.

Nghe vậy ông lại chuyển mắt qua phía nàng, nàng vừa nhìn liền hiểu ý, lập tức nói:

“Bẩm công chúa, không có cách này ta lại bày cách khác, nếu công chúa không thích cách này hay là để ta gọi bà đỡ đến, xem mặt cho công chúa, công chúa yên tâm tuy những người này chỉ là dân thô nhưng kinh nghiệm tuyệt đối không khác gì ngự y, hơn nữa họ cũng không đụng chạm gì đến thân thể của người, chỉ là ngấm mặt một chút mà thôi.”

ả vừa nghe đến dân thô liền cau mày ghét bỏ, hai chữ này đối với ả không biết mang theo bao sự phi bổ, khinh thường, mà theo như nàng nói, cho dù ả không muốn cách này thì cũng sẽ có rất rất nhiều cách khác cho ả lựa chọn, chỉ bằng nhận tội là xong. Không được, ả còn chưa báo xong thù, sao có thể lui bước, ả nhất định phải xử lý xong vụ này mới được.

“Phụ hoàng cách này cũng không được, thân là công chúa của một nước con sao có thể để một đứa dân thô ngấm mặt, chuyện này không được.” ả nũng nịu nói.

Vừa nghe ả nói xong, hoàng đế lập tức giận dữ, bởi vì ông nghe ra được trong lời của ả có biết bao nhiêu sự chán ghét, khinh bỏ đối với dân thô, mà mẹ ông khi xưa cũng là một người dân thô, nói thế này chẳng khác gì đánh thẳng vào mặt bà ấy.

“Nghiệt tử, ngươi nào đến mức này còn ra thế thống của một công chúa hay sao, hôm nay bất luận cách nào ngươi cũng sẽ phải nghiệm thân. “Ông giận dữ tuôn một tràng ra, sau đó sai vị thái giám ở đằng sau chuẩn bị đồ đạc, nhỏ máu nghiệm thân ngay trước mắt, ông muốn biết đứa trẻ này rốt cuộc là nói dối hay nói thật.

Thái y đứng trước mặt ả, chích kim vào một đầu ngón tay của ả rồi nặn vài giọt máu, nhỏ xuống bát nước trong, máu vừa chạm nước liền hoá thành những giọt màu đỏ chìm xuống đáy bát, ả thần hồn nhìn bát máu, lòng run sợ nhưng lại không dám lên tiếng.

Thái y cung kính bưng bát nước đến trước mặt hoàng đế, tận tình giải thích, chỉ sợ hoàng đế giận quá chém bừa. Kết cục đã rõ, những lời của ả chỉ là bịa đặt, ông giờ phút này cũng không còn gì để mà tức giận chỉ phất tay áo một cái rồi rời đi trong thinh lặng, cả sân người cũng nhanh chóng ly khai chỉ còn mình ả là ngồi bệt xuống đất, nước mắt tuôn rơi.

Phạm La lúc đi ngang qua người ả cũng không nói gì, thậm chí đến một ánh mắt cũng không thèm bổ thí cho ả, cứ như vậy mà đi thẳng. Mà Tô Phá Nguyệt thì mang theo tâm tình vui vẻ đắc thắng mà rời đi, trước khi ra về còn dừng chân lại, ngồi xổm trước mặt ả, đầu ghé sát vào tai ả, giọng nói tà mị khủng bố:

“Đừng tới nam nhân của ta, sống không bằng chết.”

Nói xong nàng đứng thẳng dậy, đi về để lại mình ở ngồi ngơ ngác. Trận này đã định nàng thắng chắc.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Báo Đáp

Sau buổi tiệc hôm ấy, Nhữ Lan tướng quân được hoàng thượng gọi vào cung bàn chuyện, về phần bàn cái gì thì chắc là ai cũng biết rồi. Trong một buổi sáng mà cả hai tin dữ đều ập tới khiến ông cực kỳ rối rầu, về phần xử lý chỗ của Nhữ Lan ông cũng không biết phải dùng cách nào để bồi đắp lại tổn thương ấy, chỉ có thể gọi huynh đệ tri kỷ của mình vào cung rồi từ từ bàn tính.

Nhữ Lan đại tướng quân là một người cực kỳ yêu chiều nữ nhi của mình, ông chỉ sợ không thể tặng hết những của báu trên thiên hạ cho nàng, vậy mà nữ nhi yêu dấu của ông lại bị hài tử của tri kỷ huynh đệ xem chút nữa làm nhục, chuyện này ông cũng chẳng biết phải làm như thế nào, vì vậy chỉ đành về nhà hỏi lại ý của nữ nhi mà thôi, xem ra chuyện này vào cung của ông là vô ích rồi.

Nhưng mà trái với dự đoán của ông, vừa bước chân về nhà đã nghe thấy nữ nhi muốn đi báo đáp ân nhân của mình một lần, nhìn thấy vẻ mặt hào hứng của nàng, ông lại cố nuốt lời nói đang chuẩn bị trào ra từ cổ họng, mặt gượng cười gật đầu chấp thuận.

Mà nét mặt phấp phới ánh xuân hồng của nàng lại khiến ông lầm tưởng là nàng đang chuẩn bị đi gặp người tình chứ không phải là đi viếng thăm ân nhân.

Ông rùng mình thu lại cái ý nghĩ quái gở ấy, mặt cười tươi tiễn nàng ra khỏi cửa, đợi đến khi nàng khuất bóng ông mới chợt nhận ra rằng, hình như từ lúc ông về nhà chưa đầy nửa khắc thì đã phải tiễn nữ nhi mình ra khỏi cửa rồi, điều này phải chăng có gì đó sai sót ư?

Tô Phá Nguyệt ngồi trên xe ngựa, tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ dạng ngắm cảnh thiên nhiên bên ngoài rất thư thái, mà bên trong thì không ai ngờ được là nàng đang tính toán mưu kế chuẩn bị vật cái tên hoà thượng nào đẩy xuống giường rồi ăn sạch.

*

Một ngày sau.

Tô Phá Nguyệt đến dưới chân núi vào buổi sáng nhưng nàng không vội lên ngay mà dừng chân ở dưới này trước, đợi cho đến khi mặt trời chuẩn bị lặn, nàng mới xách tay nải lên đường.

Lần này đi, nàng không mang theo Phi Phi hay bất kỳ hộ vệ nào chỉ dắt theo một tên đánh xe, bởi vậy nên khi leo núi cũng chỉ có mình nàng leo, mà ý đồ của nàng chắc ai cũng hiểu hết rồi chứ hả, một nữ nhân và một hoà thượng ở cùng nhau trong đêm thì sẽ phát sinh ra chuyện gì đây? Ai muốn biết mời xem tiếp....

Nàng vừa vào chùa đã túm lấy tiểu sư gác cổng hỏi, hỏi xong mới biết mọi người đang tụ tập ở trong đọc kinh chỉ có một mình Phạn La là vẫn ở lại điện Quan Âm, hẳn vẫn chưa về. Nghe vậy, nàng tức tốc chạy tới điện Quan Âm, từ xa nhìn thẳng vào chánh điện đã thấy một bóng dáng vững chắc, áo nâu sòng tung bay theo gió, chúi hạt cằm trên tay, hai mắt nhắm lại, khuôn mặt một dạng thanh tịnh.

Nàng đứng ở phía xa, tay lục trong nải lấy ra một bình rượu, uống vài hớp rồi cầm bình rượu bước vào điện, nàng rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh hắn, hẳn mặc dù phát hiện ra có người tới cạnh mình nhưng vẫn không mở mắt. Cho đến khi hắn ngửi thấy mùi rượu nồng nặc của người bên cạnh.

“Tại sao? “Tại sao nàng lại uống rượu? Nàng có chuyện buồn à? Hay là có ai đó hiếp đáp nàng?”

Vừa nghĩ tới khả năng này, cả người hắn liền sôi sục dòng máu nóng, hắn không nhận được liền mở mắt nhìn người bên cạnh, vừa nhìn liền ngẩn người. Nàng khoác trên thân bộ y phục màu hồng phấn, hai má đào đỏ đỏ hồng hồng, ánh mắt mê loạn đầy tình ý, mái tóc đen dài cong cong xoã ra phía sau, môi nhỏ vênh lên ngậm chặt miệng bình, nàng ngửa đầu, quay ra nhìn hắn, không trả lời câu hỏi của hắn mà đưa bình rượu sang, mời: “Huynh uống rượu không?”

Hắn chăm chăm nhìn vào miệng bình, nhìn vào nơi nàng vừa đặt môi ở đó, nghĩ tới việc hắn và nàng cùng chạm môi, miệng lưỡi hắn đột nhiên khô khốc, nhưng trước khi hắn kịp động ý thì lý trí đã can hắn lại, nói cho hắn biết hắn là người xuất gia không phải tục nhân.

Thấy hắn không trả lời nàng liền thu tay lại, hớp một ngụm nữa, hắn thấy nàng uống say, đứng lên định về bếp nấu canh giải rượu ai ngờ, nàng kéo lấy áo hắn, giọng bá đạo:

“Đi đâu?” Định chạy? Nằm mơ đi.

“Đi nấu canh giải rượu. “Mà hắn giờ phút này lại như một tiểu nương tử yếu ớt, thấy tướng quân nhậu say về chỉ biết uất ức đi làm canh.

“Không cần, ngươi ở lại đây bồi ta nói chuyện phiếm” Nàng mới không cần canh giải rượu gì đó, nàng là cố tình uống say để tiếp cận hắn cơ mà. Mặc dù trong lòng thâm mắng hắn ngốc nhưng nàng cũng không khỏi cảm thấy có phần ám áp.

Thấy hấn vẫn chưa chịu ngồi xuống, nàng liền đứng lên dùng sức xoay hấn, ai ngờ mất đà, trượt chân ngã xuống, hấn phản ứng nhanh lẹ, đỡ lấy thắt lưng nàng, ôm chặt vào lòng.

Đúng lúc nàng đang hưởng thụ vòng tay ấm áp của mỹ nam thì đột nhiên ánh mắt nàng trợn lên, một con rắn đang loăn ngoăn bò vào ở góc tường, nàng kinh hãi nhảy dựng lên, bám chặt vào người hấn, đầu rúc vào lòng, hai chân quặp chặt thắt lưng hấn, giống như nếu nàng thò chân xuống thì con rắn kia sẽ lao đến cắn nàng ngay lập tức.

Mỹ nhân trong lòng đột nhiên bám chặt lấy hấn, gỡ thế nào cũng không ra, đang lúc hấn định nghiêm mặt dạy dỗ thì nàng yếu ớt lên tiếng:

“Rắn..”

Hấn giật mình, tay theo bản năng ôm lấy thắt eo nàng, đầu xoay xung quanh tìm con rắn, con rắn phá hoại sự lãng mạn. Hấn tung một chưởng đánh bay con rắn ra ngoài rồi lại tìm cách gỡ nàng xuống, vừa đưa mắt nhìn khuôn mặt nàng hấn đã thấy một mảnh ướt nhẹp trên áo, hai má đỏ lên vì say lại làm cho khung cảnh thêm mức hữu tình.

Hấn chẳng hiểu tại sao vào lúc này hấn lại đột nhiên nảy ra ý nghĩ là đem nàng về phòng, cho đến khi hấn hoàn hồn lại thì hấn đã dùng khinh công mang theo cái người kia về tới phòng rồi.

Hết cách, người là do hấn mang về đương nhiên hấn cũng phải chịu trách nhiệm chứ. Hấn đặt nàng xuống giường, vừa tính xoay đi thì nàng đã ngồi bật dậy, nhào ra khỏi giường, chân lão đảo ôm chặt lấy hấn, rồi lại xoay người dón hấn ngã xuống giường, tìm hấn đập thịch một cái, lý trí đột nhiên thông suốt hấn, hấn đẩy cái người đang nằm vật vờ trên người mình ra, ngồi thẳng dậy, miệng lạnh nhạt nói:

“Như thế chứ, xin hãy giữ tự trọng, bản tăng không muốn mạo phạm thế chủ.”

Nàng vừa nghe hấn nói liền biết rằng cái lý trí chết tiệt kia lại nổi dậy, không có cách nào khác nàng đành phải đứng im trước giường, mặt xịu xuống, cố ra vẻ đáng thương nói:

“A Phạn, ta....”

Nàng còn chưa có nói hết lời thì đã bị hấn chặn đứt:

“Mời thế chủ về cho. “Nàng vỗ vào vai hấn một cái, nhấc mông lên đặt vào chỗ hiểm của hấn, mông trắng cổ ý chà sát vào phía đùi quần, tay ôm chặt lấy gáy hấn, ép hấn ngẩng đầu lên để nàng hôn dọc từ trán xuống, môi nàng như nụ hoa nở rộ chụp lấy môi hấn, lưỡi thuần thục tách răng ra, như vôi bạch tuột cuốn lấy lưỡi hấn, bắt hấn phải triển miên với nàng, đầu hấn như bị nàng rút sạch khí, đến cả nghĩ cũng chẳng nghĩ được gì, nàng lưu luyến thả hấn ra, vừa thở dốc vừa oán giận nói:

“A Phạn, ở chung với ta, không cho phép chàng ngắt người. “

Phạn La mặc dù nghe thấy nhưng cũng chẳng trả lời bởi vì hấn đang bận tịnh tâm mất rồi, nhưng mà cho dù hấn tịnh tâm đến mức nào cũng không có tác dụng, chỉ có thể giúp hấn không bị thất thố trước mặt nàng thôi.

Thấy hấn không trả lời, nàng lại sôi sục máu, hai tay nàng luồn vào áo hấn, chạm đến làn da màu đồng vững chắc, nàng dùng sức mở phanh áo ra rồi đứng dậy, vòng ra sau lưng kéo áo tuột khỏi lưng hấn, nàng vòng tay từ dưới lên, ép sát hai ngọn núi của mình vào lưng hấn, cho hấn cảm nhận được sự mềm mại chân thật nhất.

Chân quặp lấy thắt lưng hấn, tay như con rắn luôn lách từ dưới bụng đi lên, nàng đặt đầu lên vai hấn, nghiêng sang thổi hơi nóng vào tai hấn, một tay bắt được tiểu đậu đỏ, vui đùa chơi nghịch, tiếp đến nàng vòng tay hấn qua sau đầu, cúi xuống dùng miệng ngậm cả tiểu đậu đỏ vào, tay kia chơi đùa với tiểu đậu đỏ còn lại, tiểu đậu đỏ của hấn đột nhiên bị chìm vào trong cổ ấm nóng, mặc cho sức ngọn lửa dưới thân đang bùng cháy hấn cũng nghiêng rằng chịu trận chứ không rên lấy một lời.

Nàng thả tiểu đậu đỏ ra, tay bắt lấy tay hấn, ép sát vào ngực mình, bàn tay thô ráp to lớn của hấn từ trước tới giờ chưa cảm nhận được thứ nào mềm mại như ngực của nàng, nay lại bị ép buộc như thế hấn không cách nào thoát khỏi ma trảo của nàng.

Nàng dạy cho hấn cách xoa bóp thân thể của nàng, thân động một cái liền về trước người hấn, chân dặng ra ngồi như lúc đầu, tay kia của nàng chụp lấy bàn tay đang run rẩy trên đùi hấn, cầm chắc rồi từ từ cho hấn cảm nhận được phần da thịt mềm mại ở phía dưới của nàng, tay hấn một bên thì điên cuồng xoa nắn, một bên thì lại như đứa trẻ đang khám phá những điều mới lạ thăm dò đến nơi bí ẩn nhất của nàng.

Nàng bắt buộc hấn phải động đến khe rãnh của nàng, đang lúc cảm nhận hai cổ ấm nóng ở hai nơi yếu hiểm nhất, đột nhiên ngón tay của hấn trượt vào bên trong của nàng, nơi ẩm ướt và ấm nóng, nàng bất ngờ kêu lên một tiếng, hoàn toàn không ngờ tới hấn sẽ trượt vào nơi đó, tay vô thức thả ra, để cho hấn đè nàng xuống dưới giường.

Tay của hấn từ không động dậy cho đến nhanh bất ngờ, nàng không chịu nổi kích thích này liền tuôn ra một tràng rên rỉ, tay kia của hấn cũng điên cuồng nhào nặn đỉnh tuyết liên son của nàng, hấn cúi xuống ngậm chặt bên còn lại, giúp nó hâm nóng nụ mai đỏ lạnh lẽo, ba nơi yếu hiểm nhất của nàng, nơi nào cũng bị hấn điên cuồng chiếm đoạt, hấn như một con quái thú khiến nàng không chịu nổi, nàng thở dốc:

“A...a...a...a...chàng...chàng...a... không... không được. “

Hắn ngẩng đầu lên, mắt hung ác nhìn nàng, vừa thờ vừa hỏi:

“Tại sao...tại sao lại đối xử với ta như vậy?”

Hắn thấy nàng há miệng nhưng không nói lại càng điên hơn, ngón tay ở phía dưới dùng hết sức đâm vào, nàng giật thột đầu hàng, không tình nguyện nói:

“Ta... người ta thích chàng.”

Tưởng rằng nói xong hắn sẽ hết giận ai ngờ hắn lại càng hung hãn hơn, tay không ngừng ra vào ở phía dưới, nghi ngờ nhìn nàng:

“Ta không tin.”

“Á....cái tên ngực nhà ngươi,... a....a...ngươi không tin thì ngươi đi chết đi....nếu không thích ngươi.... ta hao tâm tốn phí như vậy để làm gì chứ. “Nàng dùng hết sức mắng hắn.

Nhìn biểu tình uỷ khuất của nàng hắn không tin cũng đành phải tin.

“Ta cũng thích nàng.”

Nghe thấy hắn đột nhiên tỏ tình, nàng không nhận được mà ngây ngốc nhìn chằm chằm vào hắn. Ánh mắt của nàng lại khiến hắn sôi sục, quần của hắn cũng không biết đã cởi ra từ bao giờ, hắn rút tay ra, nhân lúc nàng ngây người đâm thẳng vật nam tính vào bên trong của nàng, xé rách cái màn chắn kia.

Nàng vì đau mà hoàn hồn lại, phát hiện ra hắn đã ăn sạch nàng, không nhận được mà oà khóc, hắn đang nổi lên thú tính cũng bị nước mắt nàng làm cho ngây người, hắn cuống cuống hôn lên mắt nàng, không cho phép nàng khóc, nhưng mà nàng thì lại bá đạo đè đầu hắn xuống ngực, bắt hắn phải hôn ở chỗ đó của nàng, phía dưới cũng giảm đau được nhiều phần.

Hắn theo lời nàng bắt đầu động dục ở chỗ kia, không dám động quá mạnh nhưng cũng không muốn dừng lại, mùi hương trên người nàng mê hoặc hắn, khiến hắn phải vứt bỏ hết nghĩa tình đạo lý ngày thường, bắt hắn phải quyến luyến nàng không rời xa nửa bước.

Hắn dựa theo cảm nhận của mình mà càng ngày càng tăng thêm tốc độ, cái lỗ của nàng khít chặt như sinh ra dành cho hắn, hắn cảm thấy mình càng ngày càng điên cuồng vì nàng, lý trí cũng đã mất hết, hắn gầm một tiếng rồi phóng thẳng vào bên trong của nàng, nàng kêu mị rên rĩ, ôm chặt hắn vào lòng, không muốn xa cách, nàng thoả mãn hôn lên môi hắn, đột nhiên một mảnh trắng xoá vừa lạ vừa quen ập tới đem nàng và hắn cuốn vào bên trong rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hoàng Thượng, Ông Đây Là Nữ Nhân!

Chương 14: Cmn, ta là thái giám a!

Trung Nguyên đại lục chia thành ba nước lớn, theo thứ tự là Tề quốc, Thủy quốc và Đại quốc. Đứng đầu nước Tề là đại vương Tề Thủy Mặc, người này tính tình bất định, làm việc cơ trí, thủ đoạn hung hăng tàn bạo, xưa nay không đụng nữ sắc, lên ngôi từ năm 13 tuổi, mất hai năm để ổn định giang triều, dùng ba năm còn lại đưa Tề quốc lên ngai vị trên đỉnh cao.

Nương là thái hậu Mộc Thanh Từ, khi xưa là phi tần thất sủng của tiên đế, bà là người nhát gan, nhu nhược, sinh con ra nhưng lại không thể chăm lo bảo bọc bởi vì bà vô cùng ích kỷ, lúc nào cũng chỉ nghĩ tới bản thân, nhưng cũng nhờ vậy mà khi xưa, Tề Thủy Mặc nhi tử của bà mới không bị người ta hại chết.

Hắn từ nhỏ đã là một đứa trẻ vô cùng trầm tĩnh, đôi lúc hắn trầm tĩnh đến mức khiến người ta nhầm rằng hắn không có trí não, là một đứa trẻ vô năng. Bởi vì a nương thất sủng nên hắn cũng không được tiên hoàng chú ý đến, thường xuyên bị mấy huynh đệ cùng cha khác mẹ hiếp đáp, tuy mỗi lần bị người ta nhục nhã hắn đều im lặng nhưng không có nghĩa là hắn không trả thù, ngược lại hắn còn kết thù rất lớn, thứ hắn cần chỉ là thời cơ.

Năm hắn 13 tuổi, tiên hoàng băng hà, hắn một tay dọn sạch chương ngại vật, thân đầy máu tươi bước lên ngai vị, triều thần sợ hãi, run rẩy thuận phục dưới lưỡi kiếm của hắn, vào lúc đó chỉ cần một hơi hắn thở ra là đã tràn ngập sát khí. Tuy nhiên cũng có rất nhiều lão quan thần khinh thường, vũ nhục hắn, điển hình là Bích Lương tể tướng, lão kéo 3 ngàn quân vào cung, lập mưu giết hại hắn, ai ngờ âm mưu đổ vỡ, hắn dùng ba trăm người, diệt sạch quân của lão rồi kéo tới nhà, tặng cho thân nhân của lão một cái đầu người, sau đó ban lệnh diệt toàn họ.

Những người có liên quan cũng không tránh khỏi cái chết, không một ai sống sót sau vụ diệt môn đó, tuy nhiên không phải lúc nào hắn cũng chu toàn tất cả mọi việc, trong đêm trăng máu ấy, một đứa bé đã may mắn thoát khỏi lưỡi kiếm sinh tử, đứa bé ấy tên gọi Bích Hoa, là cháu trai của tể tướng Bích Lương.

Tề Thủy Mặc đương nhiên cũng biết chuyện này, hắn đã cho người truy lùng hơn tám năm nay, vẫn biệt tung biệt tích, tuy nhiên trong một lần hắn tẩy

trắng toàn bộ nhân khẩu trong hoàng cung đã vô tình phát hiện ra, hải nhi năm nào nay đã trưởng thành, thân phận hiện tại là một tiểu thái giám tên gọi Tiểu Hoa Tử. Hắn cũng rất muốn biết tiểu tử kia sẽ làm cách nào để trả món nợ năm xưa này đây.

*

Trong viện Bát Nhân, nơi ở của toàn bộ thái giám, cung nữ trong cung, một tiểu thái giám đang nằm lăn lóc trên giường, hai mắt nhắm tịt, miệng há thật to, bên mép còn vuron lại chút nước bọt. Mà người này đích thị là Bích Hoa, tức danh Tiểu Hoa Tử, là tiểu thái giám nhỏ tuổi nhất trong viện Bát Nhân.

Thân hình khê động, Bích Hoa linh hồn liền trực tiếp đổi thành Tô Phá Nguyệt. Nàng lấy tay che miệng ngáp một cái, tay dụi mắt ngồi dậy, mặt ngái ngủ nhìn xung quanh, cho đến tận bây giờ nàng vẫn chưa thể quen được cái cảm giác đang khi sung sướng liền bị người ta đem tới một nơi khác, tỉnh dậy thì bạn giường cũng biến đâu mất tiêu.

Nàng vò đầu bứt tai, để cho ký ức của cổ thân thể này toàn bộ lưu hết vào đầu nàng, lưu xong mới thần thờ phát hiện ra, lần này nàng không những xuyên thẳng vào hoàng cung mà còn nhập thể vào thân xác của một tiểu thái giám, lúc này nàng chỉ muốn chửi một câu:

“Cmn, ta là thái giám a!”

Dồn hết bực tức vào Thiên lão gia, nàng vội vàng đứng dậy, ngó xung quanh chắc chắn không còn ai mới thò tay vào trong quần kiểm tra thử, vừa chạm vào thịt mềm nàng liền kinh hãi ngẩng mặt lên, thốt không nên lời, nàng đứng ngây ra một lúc, đến khi nghe tiếng gọi tập họp ngoài sân mới vội vàng chỉnh quần áo, tóc tai, chạy ra ngoài.

Nhìn tổng quản thái giám trước mặt, nàng lo sợ nuốt ực một tiếng, sau đó yếu ớt cất giọng hỏi:

“Tổng quản, ta...ta làm sai gì sao?”

“Không có.” Lão nheo mắt nhìn chằm chằm nàng trong đội ngũ thái giám.

“Vậy...sao người lại nhìn ta với ánh mắt đó?”

Lần này lão không thèm trả lời, chỉ quăng đi một ánh mắt rồi trở về chỗ, háng giọng thông báo:

“Ba ngày sau là sinh thần của hoàng thượng, ta sẽ chọn ra tám người để phục vụ cho hoàng thượng trong buổi tiệc hôm ấy. Người đầu tiên....” Lão ngắt quãng khiến cho chúng sanh ở phía dưới nín thở chờ đợi, đột nhiên lão chuyển ánh mắt chiếu thẳng vào nàng, đọc to:

“Tiểu Hoa Tử.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thăng Chức (1)

Trong thư phòng, nam nhân khoác hắc bào ngồi dựa trên ghế, không gian tĩnh lặng, bỗng một lão thái giám mở cửa bước vào, cung kính gập người, báo:

“Hoàng thượng, chuyện ngài giao lão nô đã hoàn thành, bảo đảm tên tiểu tử kia sẽ có mặt trong tiệc sinh thần của ngài.”

“Lui đi. “Hắn hé mắt, đôi đồng tử tràn đầy sự hứng thú, môi khẽ nhếch, đối lão nhân kia phun ra một chữ, trực tiếp đuổi người.

“Tuân chỉ. “Lão ra khỏi phòng, cẩn thận đóng cửa, lòng mặc dù rất tò mò nhưng lại không dám hỏi, sợ rằng một khi hé miệng sẽ bị người nào đó chém chết.

*

Ba ngày sau.

Hoàng cung mở tiệc mừng sinh thần lần thứ 23 của đại vương Tề Thủy Mặc, tất cả các quan lại trong triều đều phải tham dự, đương nhiên các nước lân bang cũng sẽ cho sứ giả của mình đến để dâng lễ vật, vậy nên đại tiệc lần này nhất định sẽ không thể thiếu những vở kịch góp vui rồi.

Tô Phá Nguyệt thay y phục, đội mũ lên đầu sau đó theo hàng tám người vào điện Phục Hy hầu hạ cho hoàng đế lão tử. Trên mặt nàng có điểm buồn rầu, hai kiếp trước nàng vừa tỉnh dậy đã gặp được hắn mà kiếp này nàng lại chẳng biết hắn là ai trong cái chốn hoàng cung 8 vạn người này, trên thân lại còn phải gánh vác cái nợ do tiền chủ để lại, vận may kiếp này của nàng không biết đã lạc trôi về phương trời nào rồi.

Trong lúc nàng thần thờ suy nghĩ thì tiểu thái giám canh cửa đã đọc hết danh tự của sứ giả hai nước láng giềng, chỉ còn riêng hoàng đế là vẫn chưa thấy đâu. Đang khi nàng còn tò mò muốn xem dung mạo của vị kia, tên tiểu thái giám đã hô to:

“Hoàng thượng, thái hậu tới!”

Lập tức cả một rừng người trong điện Phục Hy quỳ xuống, bái lạy đại vương Tề Thủy Mặc, mà Tô Phá Nguyệt cho dù không bằng lòng vẫn đành phải quỳ xuống cho có lệ.

Nói đùa!

Nàng còn chưa có muốn chết đâu nha!

Cái tên ngốc tử kia vẫn còn đang đợi nàng đi tìm đó!

Nàng nghiêng đầu hé mắt nhìn dung mạo của vị đang khoác hoàng bào đi từ xa tới, hần càng tới gần nàng lại càng khiếp sợ, bởi vì, cái người mà nàng tìm không ai khác chính là hần! Tề Thủy Mặc!

Tề Thủy Mặc từ xa bước tới, đột nhiên hần cảm thấy có một cỗ ánh mắt nóng rực đang chiếu thẳng vào mình, hần tò mò muốn biết kẻ nào có gan dám nhìn thẳng dung nhan hoàng đế, lại còn không che dấu gì cả, chỉ khi nhìn thấy nàng hần mới biết, thì ra cái kẻ to gan ấy lại là tên tiểu tử hần tìm suốt tám năm trời, chỉ có điều hần vẫn chưa hiểu hết hàm ý trong mắt nàng.

Tại sao nàng lại kinh ngạc đến thế?

Tại sao nàng lại mừng rỡ khi nhìn thấy hần?

Rồi tại sao trong ánh mắt của nàng vừa có một chút mong nhớ vừa có một chút quyền uy?

Đây hoàn toàn không phải là ánh mắt mà nàng nên dành cho kẻ thù không đội trời chung như hần, phải chăng nàng có gì đó nhầm lẫn? Hần đột nhiên muốn biết nhiều hơn về nàng, một chút hứng thú kèm theo một chút tò mò, hần muốn xem thử là nàng đang giở trò quỷ gì đây.

Hần nhếch môi cười nhẹ, phất tay áo ngồi vào hoàng vị, hơi ngẩng mặt, lãnh đạm phun ra vài chữ:

“Bắt đầu đi.”

Các nhạc sư bắt đầu lên đàn, tấu những bài nhạc cổ, âm điệu hoà vang, vui mừng, rực rỡ, vũ công từ hai bên uyển chuyển tràn vào chánh điện, múa một bài dâng rượu.

Cửa mở ra, một hàng vũ cơ bước vào, họ lần lượt tách ra xen kẽ để lộ bóng người mảnh mai của nữ cơ chính, nữ nhân này như một nhụy hoa đỏ rực nổi bật trong những cánh hoa vàng tươi, nhìn trang phục ả mặc liền biết ả đến từ Đại quốc, ai ngu ngốc cũng không thể nào không biết ả chắc chắn là 'lễ vật' của hoàng đế Đại quốc dành cho đại vương Tề Thủy Mặc.

Mà người thông minh, mưu mẹo như Tô Phá Nguyệt đây thì lại càng hiểu rõ hơn, ánh mắt của nàng nhìn ả giống như muốn ăn tươi nuốt sống con người ta vào bụng, cũng bởi vì nàng nhìn chăm chú như vậy nên không biết rằng trên ngai vị cũng đang có một người nào đó nhìn nàng với ánh mắt tương tự, chỉ khác một điều là không có mùi dấm chua bốc lên nồng nặc mà thôi.

Ả tiến lại gần, rót một ly rượu dâng lên cho hần, những cái chuông treo trên người ả rung rung lại càng khiến cho người ta nghe vui tai hơn, chỉ tiếc một điều là hần hoàn toàn không để ý đến ả.

Lão thái giám Nô Mộc bên cạnh hần đã nhiều năm, vừa nhìn liền biết hần không vui, vội vàng chạy đến đỡ lấy ly rượu trên tay ả, cố gắng để cho chúng sanh ở phía dưới không chú ý lên đây, nhưng mà lão đầu ngờ rằng đã có một người nhanh chân hơn lão, cầm lấy ly rượu đó, để sang một góc trên bàn rồi lui về chỗ của mình.

Hành động này của nàng khiến cho hần chú ý tới, hàn ý lạnh lẽo trong mắt cũng biến đâu mất tiêu, hần chống tay lên cạnh ghế, ngồi ngửa ra sau, mang theo hứng thú nhìn về phía nàng.

Đương nhiên nàng cũng nhận được ánh mắt của hần, không giống như bao người khác bị hoàng đế nhìn tới liền sợ hãi cúi gầm mặt, nàng ngược mắt lên, nhìn thẳng hần, môi vẽ ra nụ cười, hoàn toàn không có ý trốn tránh hay giả vờ, nụ cười này là xuất phát từ đáy lòng của nàng.

Trong khi hai người nào đó chăm chú trao đổi ánh mắt thì bài nhạc cũng đã kết thúc, sứ giả của Đại quốc Lưu Minh chậm rãi bước ra khỏi chỗ ngồi, gãi đứng giữa chánh điện, nhìn thẳng vào Tề Thủy Mặc, tay cầm quạt phe phẩy, hàm ý hỏi:

“Không biết đại vương có thích lễ vật này của Đại quốc hay không?”

Tề Thủy Mặc nhìn gãi, chưa trả lời thì đã có người giúp hần.

“Nếu người muốn biết đại vương có thích lễ vật của Đại quốc các người hay không, thì sao không chờ thêm một lúc, để Thủy quốc bọn ta dâng lễ vật lên đây?” “Gãi là Danh Phụng, sứ giả của Thủy quốc.”

Lưu Minh nheo mắt nhìn Danh Phụng, ánh mắt của hai gã như hai luồng điện chạm nhau, mùi khét bay nồng nặc giữa chánh điện. Hần vui vẻ nhìn hai gã tranh đấu, không chút tức giận khi có người nào loạn đại tiệc của mình. Tiệc sinh thần của hần năm nào cũng có chuyện vui, nhưng mà năm nay hình như

hơi nhiều.

Không muốn mất mặt, Lưu Minh phẩy tay áo, coi như thua một lần, gã cũng không muốn làm trò đùa hôm nay, gã nghiêng răng nén giận, hung hăng nhìn Danh Phụng, nói:

“Được, ta chờ.” Nói xong, gã nhanh chân về chỗ ngồi.

Danh Phụng đắc thắng nhếch môi cười, gã nheo mắt hồ ly nhìn lên Tề Thủy Mặc, chậm rãi nói:

“Bây giờ, mời đại vương thưởng thức lễ vật của Thủy quốc.”

Gã về chỗ, ra hiệu cho người bắt đầu. Nhạc sư tiếp tục lên đàn, mà lần này không có vũ cơ lên chỉ thấy cửa mở ra, một nam nhân hoang dã bước vào, gã chỉ mặc một tấm áo mỏng manh, để lộ lồng ngực săn chắc, nam nhân này dung mạo anh tuấn, tay chân to lớn, nước da nâu đồng, gã bắt đầu điệu múa hết sức nam tính của mình, hai chân để trần đeo lục lạc, tay không đeo đai như nữ cơ lúc này mà làm những động tác khiến cho toàn thân gã trở nên huyền bí hơn.

Khi nam nhân này bước vào, cả triều đều lâm vào một mảnh mù mờ, không ai biết gã đến để làm gì, cũng chẳng ai biết Thủy quốc tặng lễ vật có dụng ý gì, đương nhiên là ngoại trừ ba người, chính là người tặng quà, người nhận quà và nàng, kẻ hóng chuyện.

Sắc mặt của Danh Phụng càng lúc càng sáng, mà Tề Thủy Mặc thì càng lúc càng tối, gân xanh cũng bắt đầu nổi lên, ly rượu trong tay cũng xuất hiện vết nứt, chỉ có mỗi ai đó là khoai trá cười, đến nỗi nàng không kìm chế được phụt ra một tiếng, thành công thu hút sự chú ý của ai đó.

Nhận ngay tia sét phóng qua, Tô Phá Nguyệt biết điều mím môi lại nhưng không thể ép hai vai ngừng run, nàng thật sự không thể hiểu nổi cái tư tưởng quái dị này, không đùng nữ sắc thì tức là thích nam nhân há?

Bó tay!

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thăng Chức (2)

Tiếng nhạc du dương ngân lên một khúc rồi từ từ trầm xuống, kết thúc bản nhạc, mà nam nhân đứng giữa chánh điện đang say sưa nhảy múa cũng dừng lại, lui về chỗ của mình, Danh Phụng bước ra, ôm quyền làm lễ với Tề Thủy Mặc sau đó thẳng lưng, hào hứng hỏi:

“Đại vương, ngài thấy lễ vật của Thủy quốc bọn ta như thế nào?”

Trên ngai vàng, hắn một mặt u ám nhìn xuống dưới, bỗng nhiên một tiếng cười phụt ra rồi lại im bất, hắn đột nhiên có một ý rất hay, đó chính là....

“Tiểu Hoa Tử.”

“Có nô tài.” Tô Phá Nguyệt ngo ngác nhìn Tề Thủy Mặc rồi vội vàng trả lời.

“Ngươi nói cho hắn biết, trăm có hài lòng về lễ vật của Thủy quốc hay không? “Nếu nàng đã thấy hứng thú, vậy thì cho hắn xem thử mười năm qua nàng đã học được những gì?”

“Ách...chuyện này, nô tài không dám đoán mò ý của hoàng thượng.” Hừ, nàng mới không thèm giúp hắn.

“Không sao, trăm cho phép.” Không dám? Là không dám hay là không muốn đây?

“Nếu hoàng thượng đã nói vậy, nô tài đành phải... tuân chỉ.” Hừ, cái tên ngốc từ kia, chống mắt lên mà xem ta giúp ngươi này.

“Bẩm hoàng thượng, nô tài nghĩ có lẽ hoàng thượng cũng rất hài lòng với lễ vật của Thủy quốc... nhưng mà, không phải hài lòng về lễ vật, mà là hài lòng về hảo tâm của Thủy quốc. “Nàng nhếch môi cười xảo trá.

Trái ngược với ý nghi ngờ của Danh Phụng, Tề Thủy Mặc lại cảm thấy hứng thú với lời nói của nàng, hắn tò mò muốn biết nàng muốn nói gì.

“Ngươi có ý gì?” Danh Phụng một đầu đầy thắc mắc hỏi.

“Ý gì? Ta chỉ rất khâm phục đại vương của các ngươi, đến dự tiệc sinh thần của hoàng thượng, lại mang theo một gã dã nam nhân, không phải đại vương của các ngươi lo ngại hậu cung phi tần của hoàng thượng bị mục nát nên mới tặng nam nhân giúp hoàng thượng xử lý chuyện hậu cung phi tần hay sao?” Hừ, nam nhân của ta giới tính thế nào ta biết rõ, còn chờ đến phiên đại vương các ngươi dò xét sao??

“Ngươi...” Danh Phụng cứng họng không nói nên lời, nhìn về mặt khiêu khích của nàng, gã chỉ muốn nắm cho vài cái. Đúng là hoàng thượng sai gã sang đây tặng nam nhân, nhưng không phải là tặng cho phi tần cung nữ gì đó mà là tặng cho đại vương Tề Thủy Mặc.

“Khá khen cho tâm ý của đại vương Thủy Y, trăm có lời cảm tạ.” Hần mặc dù trong lòng thỏa mãn muốn chết nhưng ngoài mặt vẫn lạnh tanh, chỉ là sát khí lúc trước không còn nữa thay vào đó là ý cười trong đáy mắt.

“Quân, giết hắn đi.” Hần chuyển mắt sang gã nam nhân kia, phất tay áo ra sát lệnh. Tô Phá Nguyệt đương nhiên đâu thể để cho máu đỏ vào ngày vui, hơn nữa còn là sinh thần của hắn, nàng vội vã lên tiếng:

“Bẩm hoàng thượng, nô tài nghĩ giữ hắn lại vẫn còn có chỗ dùng.”

“Nói thử xem.” Hần nhướn mày nhìn nàng, tay giờ lên ra hiệu cho đám quân lính dừng lại, hứng thú muốn nghe nàng nói.

“Bẩm hoàng thượng, nếu hắn đã là lễ vật mà Thủy quốc tặng cho ta, vậy hắn bây giờ đã thuộc quyền sở hữu của ta phải không ạ?”

“Là của trăm.” Hừ, đồ là của hắn không phải của nàng.

“Vâng, là của hoàng thượng.” Hừ, cái tên chết tiệt kia, đến cả nam nhân không dùng cũng dành cho bằng được.

“Nói tiếp đi.” Hần muốn nghe thử xem nàng đánh cái chủ ý gì lên đồ của hắn đây.

“Bẩm hoàng thượng, không biết người có bằng lòng hi sinh một đồ vật nhỏ nhoi của mình để đáp lại tấm chân tình của Danh sứ giả đây không?” Nàng nhếch mày khiêu khích nhìn cái tên mặt trắng kia.

“Được, ý rất hay.” Chủ ý này cũng không phải là quá tệ, tội của nàng tha một lần cũng không sao.

“Nô Mộc, truyền lệnh của trăm, ban cho Danh Phụng sứ giả một chính thể, đặt tên Phụng Thê, thưởng mười lạng bạc, chọn ngày tốt thành thân.” Hần nói xong, bày ra vẻ mặt gian tà liếc qua nàng.

Danh Phụng mặt trắng bệch, run rẩy ta on rồi lao thẳng một mạch ra ngoài, chẳng dám ở thêm một giây phút nào, gã nam nhân kia cũng bị lính kéo ra ngoài, lần này hoàng đế Thủy quốc xem như là trộm gà không được còn mất năm thóc rồi.

Hần ngao ngễ ngồi trên ngai vàng, mắt lướt qua Lưu Minh, vờ như vô tình hỏi:

“Lưu sứ giả có cần trăm cho nhận xét về lễ vật của Đại quốc nữa hay không?”

“Không cần đại vương nhọc công.” Lưu Minh run rẩy khoé môi, chân đứng không thẳng kiểm cố ra vẻ trước, nữ cơ kia cũng bị gã quăng lại, để cho ả tự sinh tự diệt.

Chuyện vui kết thúc, giờ đến phần trọng thưởng cho người có công lao góp sức nhiều nhất. Tề Thủy Mặc nhìn qua nàng, gọi tên:

“Tiểu Hoa Từ.”

“Có nô tài.” Nàng nhanh chóng gập người, cúi đầu trả lời.

“Ngươi nói xem trăm nên thưởng ngươi thể nào.” Hần nhướn mày nhìn nàng.

“Bẩm hoàng thượng, nô tài chỉ là một thái giám nhỏ nhoi, không dám cầu cao, chỉ mong hoàng thượng cho nô tài một chức vụ nhỏ ở Tây Cung tri là được rồi.” Nàng biết thể nào hắn cũng nói đến việc này nên đã chuẩn bị sẵn, câu việc ở cái nơi mà nàng dễ hành động nhất.

“Tây Cung tri?” “Hắn có chút kinh ngạc khi nghe nàng nói, Tây Cung tri là nơi hắn tắm rửa mỗi ngày, nếu nàng muốn ra tay hành động sao không xin đi theo hắn mà lại vào cái nơi ẩm ướt này? Hắn mặc kệ, dù sao nàng cũng đã bắt đầu hành động rồi, hắn cũng nên chơi đùa một chút chứ.

“Nô Mộc.”

“Có nô tài.” Lão cung kính gập người, cúi đầu.

“Dựa theo lời hắn mà làm.” “Nói xong, hắn phất tay áo đứng lên rồi khỏi Phục Hi điện.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hầu Hạ

Ngự thư phòng

Tề Thủy Mặc án ngọc tỷ xuống văn kiện cuối cùng sau đó đưa cho Nô Mộc cất giữ, hần ngồi dựa vào ghế, trong đầu bất giác nhớ tới hình bóng của tên tiểu tử nào đó, không kiềm chế được chủ động hỏi:

“Nô Mộc, hần đã tới Tây Cung tri chưa?”

“Bẩm hoàng thượng, thông thường thì thái giám sẽ có khoảng nửa ngày để dọn dẹp đồ đạc, tuy nhiên buổi sáng nay hần mới nhận được lệnh cho nên hiện tại cũng chưa dọn xong đâu ạ” Nô Mộc cung kính trả lời, lão còn không quên gợi ý cho hần một thái giám khác.

“Bẩm hoàng thượng, nếu người muốn tắm rửa, nô tài sẽ kêu Tiểu Kim giúp người.”

“Thôi khỏi.” Hần cũng chỉ là tiện miệng hỏi, không cần phải rắc rối đến thế.

*

Bát Nhân viện

Tô Phá Nguyệt vừa dọn dẹp xong đồ đạc của mình, bất giác ngẩng đầu lên nhìn thì đã thấy trời tối sầm, bên ngoài sương cũng đã xuống, gió lạnh cũng đã thổi lên, nàng lười biếng muốn ngủ lại đây một đêm, sáng mai đến Tây Cung tri điểm danh cũng chưa muộn.

Bỗng một hắc y nhân xuất hiện trước cửa phòng, nàng giật mình hoảng sợ, vừa muốn hét lên thì đã thấy tên hắc y nhân này cung kính gấp người, cúi đầu làm lễ với nàng xong hần đứng thẳng, kéo khăn bịt mặt xuống, để lộ một dung nhan anh tuấn, mặc dù kém xa với tên ngọc họ Tề kia nhưng nhìn chung thì cũng là Phan An* của một vùng rồi.

* Phan An: là một trong tứ đại mỹ nam ở thời cổ đại.

“Chủ nhân, bước đầu tiếp cận Tề vương đã hoàn thành, chúng ta sẽ làm gì tiếp theo ạ?”

Nàng nhận ra đây là Nhất Lương, thủ hạ được Bích Hoa trọng dụng nhất, tuy nhiên bây giờ Tô Phá Nguyệt nàng đã nhập thể vào thân xác này, sao có thể để cho mưu kế của tiền chủ phá hoại tình cảm giữa nàng và hần được.

“Không cần, các người giải tán đi, ta không trả thù nữa.”

“Chủ nhân, việc này sao có thể.” Nhất Lương kinh ngạc, hần hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Không thể? Không có chuyện gì là ta không thể làm, các người đi đi, từ giờ đừng đến tìm ta nữa, mọi kế hoạch trước đây cũng dừng lại đi, ta không muốn dân quá sâu vào việc này.” Nàng mặt không biểu cảm nói với hần, mặc dù trong thâm tâm nàng cũng thấy áy náy với Bích Hoa chính chủ, tuy nhiên nàng sẽ không vì một chút áy náy này mà làm hỏng duyên phận giữa nàng và hần.

“Chủ nhân, có phải hần đã ép người làm như vậy đúng không? Ta giết hần.” Nhất Lương gấp gáp nói, hần không tin là nàng có thể bỏ qua mối hận này, nàng đã chuẩn bị kế hoạch này hơn mười năm nay đâu thể nói bỏ là bỏ được.

“Câm miệng, ta cấm người không được lại gần hần, càng không cho phép người làm hại hần, nếu người còn coi ta là chủ nhân, vậy thì phải nghe theo lệnh ta, giải tán đi.” Nàng có chút xúc động muốn giết người khi nghe thấy Nhất Lương muốn động tới hần.

“Chủ nhân, người...” Nhất Lương ngây người khi thấy nàng phản ứng mãnh liệt như vậy, hần tạm thời chưa có cách nào để tiếp ứng việc này, đành phải quay về trại trước rồi tính sau, hần sẽ không dễ dàng tan rã như nàng nói đâu, bằng mọi cách hần nhất định phải giết được Tề vương và cứu lấy nàng.

Thấy Nhất Lương rời đi nàng mới thờ dài, nằm xuống giường, nàng biết hần sẽ không để yên chuyện này, tuy nhiên nàng cũng sẽ không tha thứ cho hần nếu hần dám động vào tên ngọc kia, bất kể là ai đi nữa nàng cũng sẽ không cho phép hần cướp người khỏi tay nàng.

*

Sáng hôm sau.

Tô Phá Nguyệt dậy rất sớm, nàng mặc y phục vào rồi vác tay nải lên mò đường qua Tây Cung tri, việc điểm danh cũng rất nhanh gọn, chỉ cần một khắc là xong rồi, bởi vì nàng là thái giám nên không cần phải thay đồng phục mới, chỉ cần mặc như cũ là được rồi.

Ngoài ra nàng còn biết thêm là Tây Cung tri sẽ phụ trách tất cả các việc làm sạch thân thể hoàng đế, từ đầu cho đến chân, người của Tây Cung tri sẽ phối hợp được liệu để tắm cho hoàng đế, không những thế họ còn phối thêm cả được liệu để giúp hoàng đế ' mạnh ' hơn trong chuyện ấy, tuy nhiên đến đời Tề Thủy Mặc thì việc này đã ngưng rồi, họ có thêm bao nhiêu thuốc vào đi nữa thì cũng đành cần rắng mà chấp nhận, không phải vì thuốc không có hiệu lực mà vì hoàng đế không chịu hoan ái, việc này..... thôi thì cứ để nó vậy đi.

Tô Phá Nguyệt với tâm tình hào hứng bưng chậu nước cùng khăn lau vào tắm điện của hần, vừa bước vào nàng liền thấy hoàng kim chiếu mù mắt nàng, từ giường cho đến cột nhà đâu đâu cũng là màu vàng chói lóa, đối với một nữ nhân vừa ham tiền lại vừa háo sắc như nàng thì đây đúng là thiên đường.

Trước khi đẩy cửa vào nàng còn nghe nói hần ngủ rất dễ nhưng mà gọi dậy thì lại là một cực hình, nàng mặc dù không biết nó khó khăn đến mức nào

nhưng mà cực hình này, nàng thích.

Nàng đặt chậu nước lên bàn sau đó bước đến cạnh giường, ngồi xổm xuống, tay chống lên giường, nghiêng đầu ngắm kỹ dung mạo của hắn. Nàng nũng nịu kêu một tiếng:

“Hoàng thượngggggg.”

Tay nàng mềm mại vuốt dọc theo sống mũi hắn rồi lại ve vãn nơi gò má, ngón tay đảo qua bờ môi hồng, nàng mạnh dạn ép môi mình xuống, lưỡi lượn vào trong, đảo qua đảo lại, cuốn lấy lưỡi hắn, triển miên một lúc rồi lưu luyến nhả ra.

Nàng ám muội nhìn hắn, liếm môi thêm khát, nhào giọng gọi hắn:

“Hoàng thượng, người mà còn không dậy thì nô tài sẽ không kiềm chế nữa đâu nhaaaa”

Tề Thủy Mặc: “.....”

Tô Phá Nguyệt: “Hoàng thượngggggg”

Tề Thủy Mặc: “..... “

Nàng mất kiên nhẫn đứng dậy, xoa xoa bóp chân môi này giờ, chỉnh lại mũ sau đó thật nhanh bật nhào lên người hắn, thân nằm úp, cằm đặt lên tay khoanh lại, cứ vậy mà nằm im cho đến khi hắn tỉnh lại, nàng như cũ thật nhanh phóng xuống đất, chân đứng vững, tay lên chỉnh áo quần, trang nghiêm nhìn hắn từ từ bò dậy, bộ dạng không hề giống một người vừa mới lên làm chuyện xấu.

Hắn đau cổ, vận vẹo một hồi, nàng bắt giác cắn cắn môi, giật thột, hình như lúc này hôn môi nàng có 'lỡ tay' theo bản năng 'giúp' hắn nghiêng đầu để tiện cho nàng ăn môi, ai ngờ nàng ăn hơi lâu, thế nên...

Vì để chuộc lỗi, nàng lặng im tiến lên giúp hắn xoa bóp, bàn tay nhỏ của nàng vừa chạm vào gáy hắn, hắn liền giật mình, theo bản năng có chút kháng cự nhưng mà vì sự thoải mái và ấm áp của nàng cho nên hắn bỏ qua.

Nàng giúp hắn mát xa hơn nửa canh giờ, đến khi tay nhừ chân mỏi hắn mới tha cho nàng, để nàng thay y phục cho hắn. Nàng lúc đầu có ý muốn động tay động chân với hắn, nhưng mà vì hắn hành hạ nàng đến rừ người, tay cũng run rẩy cho nên ý đồ kia liền bị nàng quẳng sang một bên, bây giờ nàng chỉ muốn về phòng nằm lăn trên giường thôi, còn nợ kia từ từ tính sau.

Bạn đang đọc truyện *Bây Làn Thát Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thích Khách

Buổi sáng hôm ấy, Tề Thủy Mặc thượng triều trong tình trạng không hề thoải mái, toàn thân hắn đều nhớ đến cảm giác cực khoái do bàn tay nhỏ bé của ai kia mang đến. Vì vậy hắn đã cắt giảm phần nửa thời gian của buổi chiều, vừa xong hắn lập tức cho người đi tìm nàng để nàng xoa bóp cho hắn.

Vừa vào đến Thượng điện, nàng thấy hắn đã nằm úp trên giường đợi nàng, nhếch môi cười, nàng nhanh chóng tiến đến, tháo giày, cởi mũ, nói lòng y phục, ngồi lên người hắn, mắt long chột mờ, khí áp trầm xuống, hắn như con cừu long bị đánh thức, rống to:

“Cút xuống.”

Nàng lại như một con lười trằm trĩnh, tay bắt đầu xoa bóp bả vai của hắn, nhẹ giọng nói:

“Hoàng thượng, người không muốn xoa bóp nữa sao?”

“Ai cho ngươi ngồi lên người trẫm?” “Hắn cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của nàng cách một tầng vải, con giận cũng hạ xuống mấy bậc, khàn giọng hỏi.

“A, nô tài không ngồi thì làm sao giúp hoàng thượng xoa bóp đây?” Nàng không có ý trả lời hắn mà hỏi ngược lại, tay cố ý tăng thêm mấy phần sức lực.

Hắn cũng nặc kệ nàng, quay đầu úp mặt xuống dưới, hưởng thụ bàn tay nhỏ bé của nàng, bỗng nàng nhưn người, xoay đầu hắn nghiêng lại rồi tiếp tục như không có gì xảy ra, tay dấm xuống phần eo, ấn vào huyệt đạo, chăm chú làm việc để mặc con giận dữ của hắn.

“Ngươi làm gì thế hả?” “Hắn nghiêng đầu hỏi nàng.

“Đừng úp mặt xuống dưới, không thờ được đâu.” Nàng lặng im giải thích, tay vẫn đều đặn xoa bóp, vô tình nàng trượt tay qua vùng xương cụt của hắn, thân thể hắn khẽ run lên, trong mắt nàng loé lên một tia nguy hiểm, tay lại tiếp tục xoa xoa điểm G đó.

Hắn phát hiện ra chỗ mẫn cảm của mình bị người ta sờ mó, không nhìn được quát một tiếng, lần này nàng ngoan ngoãn thu tay lại, không tiếp tục sờ mó chỗ đó nữa chỉ có điều lực đạo lại tăng thêm một chút, hắn lúc này thẹn quá bắt đầu làm khó nàng, lúc thủ bắt nàng nhẹ một xíu, lúc thì lại kêu tăng thêm lực, còn chê bai nàng đủ kiểu, máu nóng trên đầu nàng lại sôi lên, con lười trâm tinh cũng bị cự long chọc giận, nàng điên tiết ấn mạnh vào điểm G của hắn, thân thể hắn thật nhanh mềm nhũn, mà gậy dài ở phía dưới hình như cũng có chút phản ứng.

Lúc này thấy hắn im bất năng mới hài lòng dời tay qua chỗ khác, nàng tinh ý phát hiện ra lỗ tai hắn không biết từ lúc nào đã đổi thành màu hồng, trong lòng bỗng dưng thấy buồn cười, hắn vì kinh sợ với phản ứng của thân thể liền vội đầu xuống giả vờ ngủ, bởi vì nàng xoa bóp qua êm ái cho nên hắn từ giả ngủ liền thành ngủ thật, mà nàng phát hiện hắn đã ngủ thì đứng dậy, nhảy xuống giường, sửa lại thể ngủ cho hắn, vừa cúi đầu xuống định vụng trộm hôn thì...

Bùm, một tên hắc y nhân từ mái nhà nhảy xuống, nàng vội nhấn huyết ngưu của hắn, giúp hắn an giấc, còn mình thì đi ra ngoài sân tìm tên hắc y nhân kia.

Vừa nhìn nàng đã phát hiện ra người này chẳng ai xa lạ chính là Nhất Lương. Nàng trầm mặt nhìn thanh đao hắn mang theo rồi lại nhìn về hai bàn tay trống của mình. Nàng ngẩng đầu lên, hỏi hắn:

“Người đến đây làm gì?”

“Chủ nhân người đừng cản ta, hôm nay ta nhất định phải giết chết cái tên yêu nghiệt kia, trả thù cho dòng họ nhà chúng ta.” Nhất Lương hai mắt đỏ ngầu, điên cuồng nói.

“Vậy thì bước qua xác ta trước đã.” Tô Phá Nguyệt nghiêm túc nói, vẻ mặt của nàng khác xa với vẻ đùa nháo ngày thường.

Bất chợt nàng lao thật nhanh đến trước mặt Nhất Lương, đá cây đao trong tay hắn đi, chờ tới khi Nhất Lương phản ứng lại thì Tô Phá Nguyệt đã bóp chặt cổ hắn, nàng lạnh lùng nhìn hắn, trầm giọng cảnh cáo:

“Nhất Lương, người đừng mãi u mê như thế, bây giờ hoặc là người đi hoặc là ta bóp chết người.”

Hắn tĩnh lặng nhìn nàng, trầm ngâm không nói gì, nàng vừa nghĩ hắn đã hết hy vọng thì đột nhiên hắn vịn tay nàng, lùi ra xa, không còn nhìn nàng bằng ánh mắt quen thuộc mà thay vào đó lại là sự xa lạ khó lường.

“Nếu người muốn, vậy đấu với ta một trận, người thắng mạng sống ta tùy người quyết định, ta thắng phải để cho ta giết hắn.” Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, mặt không cảm xúc nói.

“Được. “ Nàng dứt khoát đồng ý, nàng không tin là hắn không còn bất kỳ tình cảm gì với cỗ thân thể này.

Hắn quăng cây đao cho nàng, bản thân lấy ra một đoản đao khác, hắn và nàng cũng lúc lao vào nhau, cả hai chém chém giết giết không nương tình. Mười năm trước, hắn là do nàng thu nhận, nhưng võ công thì lại là cùng học chung một thầy, hắn không có thiên phú nhưng lại cần cù bù thông minh, còn nàng thiên phú trời ban cộng thêm nỗ lực trau dồi trời xanh cho nên luận về võ công, hắn thua là cái chắc.

Đúng như nàng dự đoán, hắn rất nhanh đã bại trận, tuy nhiên trước khi ngã xuống hắn cũng đã chém được nàng một vết, rách cả ống tay áo, bởi vì giao tình giữa hắn và Bích Hoa cho nên nàng không ra sát chiêu, chỉ lạnh lùng cảnh cáo hắn rồi đi về phía Dược phòng, vết thương của nàng không bị nặng, không cần tìm ngự y, bản thân cũng có thể tự lo được.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đệ Đệ

Sau khi Tô Phá Nguyệt băng bó xong vết thương nàng trở về chỗ hắn, nàng ngồi lên người hắn, tay vuốt ve gương mặt quen thuộc, đầu cúi xuống, hôn nhẹ vào môi hắn. Nàng gian tà mỉm cười nhìn hắn:

“A Mặc, ta có nên trừng phạt chàng không nhỉ? Tội của chàng lớn lắm, dám để cho ta phải giúp chàng chịu một đao, tội này không phạt không được.”

Nói rồi nàng lần mò cởi áo hắn ra, bàn tay nhỏ bé lướt trên cơ thể dửng dưng của hắn, nàng cúi đầu ngậm lấy một viên thịt nhỏ, tay sờ nắn viên thịt còn lại, hắn tuy ngủ say nhưng vẫn có thể cảm giác được sự kích thích của cơ thể.

Nàng lưu luyến nhả viên thịt ra, tay miết chặt đầu ti, chui đi chỗ nước bọt nhớp, tay kia lần mò xuống phía dưới, vuốt ve cái cục đã u lên từ nãy giờ, tuy cách một lớp quần nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được độ nóng ẩm của cục thịt kia.

Chán sờ tay, nàng lại ngồi lên cục thịt, ma sát chỗ bí hiểm của nàng với nó, nàng nhưn người dùng lưỡi lướt qua bờ môi ẩm ướt của hắn, kéo xuống phần ngực quyến luyến một hồi.

Tề Thủy Mặc trong giấc ngủ cảm nhận được một ai đó đang đè lên trên hân, không ngừng ma sát tiểu đê của hân, miếng thịt nóng ẩm kia cuộn tròn lấy đầu đở trên ngực hân, một bên còn lại cũng bị người ta chơi đùa đến nóng này, hai mắt hân muốn mở ra để nhìn cho kỹ người kia là ai nhưng lại không thể, có điều gì đó đang thôi thúc hân, bắt ép lý trí, cơ thể hân phải tiếp nhận sự nồng nhiệt này, hân không còn cách nào khác phải tự lực mà chống đỡ để mình không bị sa ngã trước tình cảnh khốn khổ này.

Ăn hết phần trên xong nàng lại xoay người chuẩn bị ăn phần dưới, nàng cười hắc hắc, ngón tay dí lên cục thịt đã u to, tự nói chuyện một mình:

“Tiểu Phạn Phạn, ở trong đó nóng lắm rồi phải không, để ta giúp ngươi hóng mát nào.”

Nàng vạch quần hân ra để lộ một cây gậy thịt to bự, ngón tay nàng miết chặt đầu gậy rồi lại xoa nhẹ phía trên, nàng chưa bao giờ nhìn trực tiếp phía dưới của hân nên có phần sợ sệt, thủ thuật còn chút vụng về nhưng mà lại khiến cho gậy thịt kia ngày một bự hơn.

Nàng xoa xoa nắn nắn đủ kiểu rồi lại dùng môi lướt nhẹ qua đầu gậy, hôn chụt một cái lên thân gậy rồi kéo quần đậy lại như cũ, mặc kệ cho cây gậy vẫn đang phát phình, chưa được giải toả. Nàng kéo dây buộc tóc ra để cho mái tóc dài xoã xuống hai bên vai, lật người nằm ngang bên cạnh hân, chân tay gác lên người hân, tay kéo chăn phủ kín thân thể của cả hai, xong xuôi nàng nhướn người hôn một cái vào má hân rồi rúc vào lòng hân ngủ ngon lành, mặc kệ cái người kia đang bị lửa thiêu đốt dưới thân, khó chịu nhọc nhằn.

.....

Á!

Râm!

Bịch bịch!

Một loạt tiếng động vang lên. Ngoài cửa, một thanh thiếu niên bước vào, bất chợt hét lên một tiếng rồi ngã xuống. Trên giường, một cặp đôi vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ, nam nhân hướng về phía nữ nhân thô bạo đẩy ra, nữ nhân ngu ngơ ngã từ trên giường xuống, về mặt nhân nhó oán giận nhìn về phía nam nhân. Mắt lơ đãng còn chưa tỉnh ngủ, nàng chu môi hướng phía hân phát tiết:

“Tề Thủy Mặc, ngươi làm gì vậy? Người ta còn chưa có ngủ đủ nha.”

Một câu này khiến cho hai nam nhân còn lại kinh hãi, một người vừa đứng lên lại vì quá sốc mà tiếp tục ngã xuống, hai mắt tròn tròn nhìn nàng, một người ngồi trên giường sắc mặt lúc trắng lúc xanh nhìn nàng, tay nắm lại nổi cả gân xanh, hai bên thái dương bắt đầu giật giật.

Mà bệnh mơ màng khi ngủ dậy của nàng hình như còn chưa có kết thúc, nàng mờ mịt nhìn thanh thiếu niên ngã xuống, rất tự nhiên hỏi thảng:

“Ngươi là ai?”

Thanh thiếu niên đồ dẫn hết nhìn nàng rồi lại quay sang nhìn nam nhân kia, mây đen đột nhiên kéo đến phủ kín cả phòng, nhiệt độ thấp xuống, nam nhân kia nghiêng răng nén giận, gọi tên cái người còn đang nằm dưới đất:

“TIÊU HOA TỬ.”

Nàng như một người mù không thấy sự tức giận đã hiện rõ trên mặt hân, ngây ngô hỏi ngược lại:

“A, Tiêu Hoa Tử là ai? Sao cái tên này nghe có chút quen thuộc nha. “

Nàng chỉ tay về phía thanh thiếu niên, mê sảng hỏi:

“Ngươi là Tiêu Hoa Tử sao? “

Nói xong nàng cười tự trả lời câu hỏi của mình, lao đảo đứng lên đi về phía hân, chưa kịp để hân nghĩ nhiều nàng đã bỏ nhào lên người hân, tay ôm chặt thân thể to lớn phía dưới, miệng ngái ngủ nói:

“A Mặc, chúng ta ngủ tiếp nào. “

Chưa nói hết câu nàng đã ngủ say, để hân mặt đen xì chưa biết phải làm gì đối với các xác đang đè lên người hân, đột nhiên hân quay sang nhìn thanh thiếu niên kia giọng trầm ra lệnh:

“Lôi hân xuống.”

Thiếu niên kia ngây ngốc nhìn hân rồi như thông được não, lật đặt bỏ dậy kéo cái xác kia xuống đất. Nàng đang ngủ say đột nhiên bị một lực mạnh kéo xuống, bất mãn nàng quơ tay lung tung nắm được một vật gì đó liền sống chết không chịu thả ra. Đương nhiên nàng không hề biết rằng trong khi mình đang cố chấp nắm chặt vật gì đó thì bên ngoài hai nam nhân kia đã trở mắt nhìn nàng, kinh ngạc cùng sợ hãi bởi vì thứ nàng đang cầm là phương tiện truyền giống nòi của tám đời tổ tiên người nào đấy.

Thiếu niên kia há hốc mồm nhìn nàng, tay vô thức thả ra khiến cho nàng đang nằm ở cạnh giường lao thẳng xuống dưới đất, mà hân vẫn còn sững sờ nhìn 'đệ đệ' của mình, then quá hoá giận, rống một tiếng:

“CÚT”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Câu Dẫn

Cảm nhận được con thịnh nộ mãnh liệt từ hấn, thiếu niên kia nhanh chân xách lấy cổ áo nàng chạy ra ngoài. Cho đến khi ra khỏi Thượng điện hấn mới dừng lại, tay vớt nàng xuống đất, thờ hồng học, chân đá nhẹ vào người nàng ý muốn gọi nàng dậy nhưng không cách nào làm nàng tỉnh giấc, đột nhiên hấn như nghĩ ra điều gì, chạy vọt đi mất.

....

Ào! Một dòng nước mạnh mẽ xối thẳng xuống người nàng, Tô Phá Nguyệt ướt nhẹp cả người, dòng nước lạnh đột ngột ập đến khiến nàng trở tay không kịp, như con kiến nhỏ kẹt trong vũng nước, nàng bật dậy, ho sặc sụa, đỏ mặt đỏ mũi nhìn thủ phạm đang đứng đằng xa gãi đầu cười áy náy.

Máu nóng trong đầu nàng bốc lên, không quan tâm đến tình cảnh hiện tại, nàng chỉ tay vào thanh thiếu niên, khó khăn nói:

“Ngươi là ai?”

Nghe đến đây, thiếu niên kia cảm thấy máu trong cổ họng mình cũng sắp trào ra rồi, khó khăn lắm mới nuốt ngược vào trong bây giờ lại bị cái tên tiểu thái giám kia làm trào ra lại, thiếu niên điên tiết quát:

“Ta là ông cố nội nhà ngươi!”

Chưa kịp để Tô Phá Nguyệt lại phản ứng hấn đã thay mặt hống chuyện, tò mò nhảy tới bên cạnh nàng, hứng thú hỏi:

“Tiểu thái giám, sao ngươi bò lên giường hoàng huynh ta được vậy?”

Một câu hỏi của hấn khiến nàng lập tức thông não, nàng nắm cổ áo hấn bộ dạng sắp chết đến nơi hỏi:

“Ngươi nói cái gì? Chuyện lúc nãy ngươi thấy hết rồi sao? Hấn cũng biết luôn rồi hả?”

Hấn bất ngờ bị khuôn mặt của nàng dọa sợ, rụt rè gật gật đầu, một từ cũng không dám nói. Nàng thất thần thả tay đang nắm lấy cổ áo hấn ra, chân vô thức bước về Tây Cung trì, tay vò đầu nắm tóc, bộ dạng khổ sở không biết phải làm thế nào, hấn ngây ngô nhìn cái người ướt nhẹp kia, vẻ mặt mù mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

*

Màn đêm buông xuống, trăng đã lên đèn, gió thổi hắt hiu, bên trong Tây Cung trì là một màu đen như mực, chỉ có mỗi Tây Long phòng là sáng rực. Tây Long phòng là phòng chuyên dụng dùng cho hoàng đế tẩy rửa thân thể, là nơi duy nhất trong hoàng cung được làm hoàn toàn bằng gỗ.

Hiện tại nơi đây tràn ngập hơi nước nóng bỏng cùng mùi quế đặc trưng, bởi vì hoàng đế đang ngâm mình cho nên tất cả cung nữ thái giám đều phải lui ra ngoài, chỉ có thái giám được hoàng đế ngự dụng làm người tắm giặt mới có quyền ở lại.

Trong không gian tĩnh lặng, một giọng nói âm trầm phát ra:

“Xoa bóp.”

Thái giám đứng bên cạnh lặng lẽ vào việc, mà người đang ngồi trong thùng gỗ ngâm mình bởi vì đang nhắm mắt cho nên không thấy được dung mạo của tiểu thái giám này. Da trắng như tuyết, tóc đen như gỗ mun, môi đỏ như máu, đích thị là một tiểu mỹ nhân.

Nhưng mà cũng không được bao lâu hoàng đế đã ra hiệu cho tiểu thái giám ngừng lại, không phải bởi vì hấn làm không tốt, càng không phải vì hấn phạm sai lầm mà bởi vì vị hoàng đế nào đó trong một lúc nghi ngờ đã mở mắt ra, mở mắt ra liền thấy được bàn tay nhỏ nhắn quen thuộc của ai đó, càng thật hơn nữa khi mặt nước tĩnh lặng cũng phản chiếu hình ảnh của tiểu thái giám kia, vậy nên kết cục là....

“To gan, ai cho ngươi vào đây?”

Người kia không dừng động tác, tiếp tục xoa bóp, mặt không biểu tình, nói chút suy nghĩ nói:

“Bẩm hoàng thượng, nô tài là thái giám phụ trách tắm giặt.” Cho nên ý chính là ngươi không cho ta vào thì ai cho.

Tề Thủy Mặc đương nhiên cứng họng, thẹn quá hét lớn:

“Cút, từ ngươi đi đâu thì đi, tránh xa ta ra.”

Lập tức biểu tình của nàng ủ rũ, vẻ mặt lạnh đi nhiều, toàn thân nàng mang đến cảm giác u buồn khó nói khiến cho hấn muốn nói gì thêm cũng không được, mặc dù có chút uất khuất nhưng nàng vẫn cắn răng cố gắng nói:

“Hoàng thượng, ta đi rồi sẽ không có ai đầm bóp cho ngài, cũng không có ai ôm ngài ngủ đâu nha.”

Nghe xong câu xong cuối hấn từ áy náy biến thành đen mặt, rất không kiên nhẫn gằn giọng 'giải thích' cho nàng:

“Thứ nhất trong cung của ta không thiếu thái giám, thứ hai nhiệm vụ ôm ngủ là của phi tần hậu cung không đến phiên ngươi quản.”

Nàng cười tà mị ghé sát vào tai hấn, thổi hơi nói:

“Hoàng thượng, ngài có chắc là hậu cung phi tần của ngài vẫn còn 'trắng' không?”

Chưa để hấn đáp nàng đã nói tiếp:

“Ngài có chắc là mấy vị nương nương đó ấm hơn ta không? Hơn nữa để ngài ôm họ cũng chưa chắc đã thoải mái bằng ôm ta, ta có thể giúp ngài xoa bóp, cũng có thể làm gối ôm cho ngài, tiện quá còn gì.”

Hấn bắt giác đỏ mặt quay đi, thẹn thùng lên tiếng:

“Ngươi làm sao biết phi tần của ta không còn 'trắng', chẳng lẽ ngươi dùng thử rồi hả?”

Nàng lại cười tà mị, đầu ghé sát tai hấn cũng dịch ra, lưng đứng thẳng, bắt đầu lý giải:

“Hoàng thượng, từ lúc ngài lên ngôi tới giờ cũng đã gần mười năm, trong mười năm này ngài không một lần động chạm đến nữ sắc, nếu không phải nhờ thái hậu giúp ngài đổi phi thì chắc giờ này hậu cung cũng chỉ toàn một đám phi tần của tiên đế, lại nói đòi thiếu nữ có mấy cái mười năm, tuổi thanh xuân của họ cũng chính là bỏ phí thời gian ở đây, hơn nữa trong cung cũng không ít nam quan, họ cấm dục lâu như vậy, chẳng lẽ không có một lần hứng tình?” Hai chữ cuối nàng cố ý ghé sát vào tai hấn, nói thật chậm rãi, cố ý để cho hấn cảm nhận được mị hoặc của nàng.

Hấn trầm ngâm thật lâu sau đó phun ra một câu đúc kết khiến nàng trào máu họng:

“Vậy ý ngươi chính là ta tốn tiền nuôi đám nữ nhân không còn trong trắng này mười năm rồi?”

“Ý của ta chính là ngài có muốn ôm thì tìm nữ nhân trong trắng mà ôm.” Nàng điển tiết nói.

“Vậy ngươi nói thử, ta nên dùng người nào?” Hấn hứng thú hỏi nàng, không biết vì sao nhưng trong giọng nói của hấn nàng nghe ra một tia giận dữ, vẻ mặt của hấn giống như là oán trách ai đó.

Nàng cười hắc hắc lại ghé xuống tai hấn, tà mị nói:

“Nếu hoàng thượng muốn nữ nhân, nô tài sẽ giúp người kiếm nữ nhân.”

SYN: chương sau có H mấy đứa ơi!

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tổ Nguyệt

Tề Thủy Mặc buồn bực đi dạo trong hoa viên, đầu hấn luôn nghĩ về câu nói của nàng, lại cố chấp không muốn hỏi về nàng, cũng không muốn biết nàng hiện tại đang ở đâu, làm gì. Hấn có chút hồi hộp chờ đợi tới nay, nàng đã nói sẽ mang biểu tỳ của nàng đến, vì câu nói này của nàng hấn đã ăn ngủ không yên từ tối qua đến giờ, lòng có chút bức bối khó chịu, tuy nhiên hấn chắc chắn sẽ không bao giờ thừa nhận rằng hấn có cảm giác bị người ta ghét bỏ, tình cảnh hiện tại thật thê thảm.

Cùng lúc này Tô Phá Nguyệt đã ra khỏi hoàng cung, mục đích lần này của nàng là muốn đến tiệm quần áo nổi tiếng nhất kinh thành Tân Lộ, còn việc đến tiệm quần áo làm gì thì...

*

Cạch, cửa mở ra. Bước vào là một mỹ nhân tuyệt sắc, mái tóc đen thả dài, bên trong mặc một chiếc yếm đỏ, bên ngoài khoác sơ một cổ áo lụa mỏng, trên người nàng ngoại trừ hai cặp đào tơ cùng nguyệt hoa phía dưới bị che đậy bởi vải đỏ ra thì tất cả da thịt đều lộ ra ngoài một cách mơ hồ, mà sự mơ hồ này lại càng khiến nàng trở nên mê hoặc.

Trên long sàng là một nam nhân, hần như thường lệ mặc hoàng y, dáng vẻ đang tỉnh thần chờ một ai đó, chỉ có điều lúc này hai mắt hắn đang nhắm chặt nên không thấy được khung cảnh bên ngoài tuyệt sắc thế nào.

Nghe thấy tiếng bước chân hắn trầm giọng lên tiếng:

“Người tới rồi.”

Mỹ nhân khẽ cười, trong mắt đảo qua tia giảo hoạt, nhẹ giọng thưa:

“Bẩm hoàng thượng, dân nữ tức danh Tổ Nguyệt, là biểu tỷ của Tiểu Hoa Từ.”

Nàng bước về phía hắn, nâng tay hắn lên, tà mị ghé sát vào tai hắn, thỏm hơi quen thuộc hỏi:

“Không biết hoàng thượng có muốn cùng dân nữ nhảy một điệu?”

Hắn lúc này đột nhiên mở mắt nhưng không thể nhìn rõ dung mạo của người phía trước chỉ có thể mờ mờ ảo ảo bước theo phía sau nàng, nhìn nửa khuôn mặt thân quen xa lạ, cảm nhận độ ấm của lòng bàn tay nàng, giờ phút này hắn cảm giác như mình đang lạc vào chốn tiên bồng huyền ảo.

Nàng dẫn hắn ra giữa phòng, ép lưng mình vào lòng hắn, bắt hai tay hắn ôm chặt hông của mình rồi từ từ dạy hắn cách phiêu du theo điệu nhạc. Từ trên nhìn xuống hắn có thể thấy rõ cặp đào tơ thoát ẩn thoát hiện phía sau cổ yếm đỏ, bờ vai trắng muốt của nàng bị che đậy bởi tấm lụa mỏng, hắn có thể nhìn thấy đường cong của nàng, cái mông nhỏ đang ép sát vào vật của hắn, chẳng biết cố tình hay vô ý nàng liên tục chà sát vào nơi đó khiến hắn nảy lên dục vọng đầu xuân.

Đang khi hắn muốn tháo nút dây thắt yếm trên cổ nàng ra, dục vọng mãnh liệt muốn nhìn kỹ hai quả đào tơ thì nàng lại quay người, để ngực nàng ép vào lòng hắn, để tay hắn phủ lên mông nàng, nàng nhón chân, đặt cằm lên vai hắn, môi nhỏ nhắn hướng phía tai mà cắn, con đầu như kích thích tâm trí hắn, càng khiến dục vọng của hắn vuron mằm.

Vật cứng của hắn nhô ra đâm vào giữa hai chân nàng khiến nàng ngứa ngáy cảm giác khó chịu, nàng đứng thẳng xuống đất, ép môi mình vào môi hắn, như thường lệ điên cuồng chiếm lấy vị ngọt phía trong hắn, tuy nhiên lần này lại có sự khác biệt bởi vì chưa làm được bao nhiêu thì hắn đã đẩy nàng ra, lợi dụng lúc nàng ngã người mà cắn vào môi nàng, xem như là trả thù cho lúc này.

Hắn ép lưng nàng vào tường, một tay chống lên tường, một tay ôm chặt lấy thắt lưng nàng, chân gác lên tường nâng người nàng lên, chưa để nàng phản ứng đã điên cuồng chiếm lấy cánh môi nhỏ, mút lấy vị ngọt từ lưỡi nàng, dò xét bên trong miệng nàng.

Hắn một tay đỡ lấy tấm lưng nhỏ bé của nàng một tay lặn vào trong yếm chiếm lấy một quả đào tơ nhỏ. Nàng không chịu nổi áp bức của hắn liền kêu lên một tiếng, ai ngờ tiếng kêu của nàng lại càng khiến hắn mãnh liệt hơn, hắn buông đào tơ ra, rút tay ra ngoài, trực tiếp xé áo lụa của nàng thành hai mảnh, vòng tay ra sau cổ, rút sợi dây thắt yếm ra, đào tơ của nàng lập tức hiện rõ trước mặt hắn.

Nàng xấu hổ ôm mặt quay đi, lòng tự trách mình ngu ngốc, lấy nhầm một tên thú dữ, mắt hắn sáng lên, như hổ tìm được mồi nhìn chăm chăm vào ngực nàng, đang lúc nàng chuẩn bị tỉnh thần bị hắn chiếm đoạt liền bị hắn giật tay che mặt của nàng ra, hắn thích thú ngắm vẻ xấu hổ trên khuôn mặt của nàng, hôn chụt một cái lên má ửng đỏ, rồi từ từ chuyển hướng xuống phía cổ, gặm nhấm cần cổ thanh mảnh của nàng.

Đột nhiên hắn thả chân xuống khiến nàng mất đà tuột xuống phía dưới, tay hắn vội ôm chặt lấy thắt lưng của nàng, bế nàng đi về giường, để nàng xuống dưới thân, chuẩn bị hành trình ăn thịt ngon lành.

Đầu tiên hắn cuội người xuống, le lưỡi nhẹ nhàng liếm lấy hoa mai đỏ, nàng miễn cưỡng rên lên một tiếng, xấu hổ tự bịt lấy miệng mình, hắn thích thú cười hôn dọc một đường xuống bụng, tình nghịch dùng hay ngón tay chà sát hoa mai đỏ, đột nhiên hắn ngồi dậy khiến nàng ngạc nhiên nhìn theo, không biết từ đâu hắn lấy ra một sợi dây màu đỏ cột chặt hai tay nàng xuống giường.

Nàng bỗng nhiên có cảm giác sợ hãi vừa muốn vùng lên thì đã bị hắn đè xuống, mảnh vải duy nhất còn sót trên thân cũng bị hắn lột sạch, hiện tại tình cảnh của nàng chính là đang khoả thân nằm trên giường, thân thể của nàng bị hắn nhìn thấy hết không sót một chỗ nào.

Theo bản năng nàng khép chặt hai chân, hắn nhẹ nhàng tách hai chân nàng ra, thoải mái ngắm nhìn nguyệt hoa phía dưới, cũng như lúc này, hắn vui đùa xuống giữa hai chân nàng, hứng thú dùng lưỡi dò xét nguyệt hoa đã ẩm ướt, lần đầu tiên nàng bị hắn làm như thế này, tâm tình đương nhiên sẽ khác biệt, cảm giác cũng kích thích hơn nhiều.

Hắn dùng miệng lau sạch sẽ nguyệt hoa, cẩn thận nhấc thân dưới nàng lên đặt vào đúng chỗ nam tính của hắn, mà hắn thì chẳng biết đã tự lột sạch từ lúc nào, chỉ biết vật nam tính của hắn hiện giờ đang mài dũa nghịch phía dưới của nàng, khiến tâm tình nàng ngứa ngáy khó chịu, lại nhất quyết không lên tiếng cầu xin.

Nàng đương nhiên cũng không chịu thua hắn, bắt đầu bày chiêu mới. Giọng nàng thánh thót vang lên, tạo cảm giác nghịch tình, vừa gọi tên hắn vừa rên rỉ lại cứng rắn không để động gì đến một chữ cầu xin, hắn là đế vương một nước, chưa bao giờ biết viết hai chữ bại trận, tâm chí cứng rắn, đã quyết thì sẽ

làm....

Được rồi, sẽ không phủ nhận là hấn bị nàng làm dao động, cự long của hấn cũng đã dựng đứng, đạn cũng đã lên nòng, nếu bây giờ không bắn thì người chịu nhiều thiệt thòi nhất sẽ là hấn đó nha.

Không hổ danh là hoàng đế, nghĩ là làm hấn lập tức đâm cự long của mình vào bên trong, nàng đang đùa giỡn hấn, không có tập trung, dùng một phát liền bị đau phía dưới, khó chịu nhăn mày, trong lòng khóc thầm, lần nào cũng là nàng chịu nhiều thương tổn nhất, hấn mặc dù đi vào nhưng cũng rất ôn nhu, để nàng lấy lại tinh thần hấn mới từ từ động thân.

Đương nhiên cả hai rất nhanh đi vào khoái lạc, cùng nhau leo lên đỉnh núi, nhưng kỳ lạ một điều, lần này thứ kia còn chưa có đến, nàng rốt cuộc cũng được hưởng một đêm khoái lạc trọn vẹn.

SYN: Cuối cùng cũng đánh xong 1400 chữ, hai người này đúng là làm ta rất mệt a!

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hấn Đã Biết

Ngày xx tháng xx năm xx, lần đầu tiên hoàng đế Đại Tề - Tề Thủy Mặc không thượng triều. Bá quan văn vô kinh sợ, gấp rút chuẩn bị đồ đạc chạy nạn, thái giám cung nữ phi tần trong cung nơm nớp lo sợ, tâm tình hoảng loạn không yên, mà người khiến mọi chuyện thành ra thế này lại đang yên giấc bên mỹ nữ trong tâm cung của mình.

*

Ngoài cửa, lão thái giám Nô Mộc tâm tình bất ổn đi qua đi lại trước cửa, chân muốn bước vào nhưng lòng lại sợ hãi. Nhìn thấy bóng dáng thiếu niên từ xa đi tới, lão hấp tấp chạy đến bên cạnh, hành lễ cung kính gọi một tiếng:

“Vương gia!”

Thanh niên này chính là vị vương gia duy nhất còn sót lại của Tề quốc - Tề Mặc Ca. Hấn nhún mày, vẻ tự kiêu, giọng điệu đùa bỡn nói:

“Đến lúc gia ra tay rồi!”

Hấn tiêu sái bỏ lại lão Nô Mộc, đẩy cửa bước vào, vừa đi được vài bước, hấn đã ngơ ngác đi ra, tay không quên đóng cửa lại, ngay cả lão Nô Mộc đứng kề bên vẻ tò mò gấp gáp cũng không để tâm đến. Hấn đứng sững ra một lúc rồi mới từ từ kinh hãi, há mồm tròn mắt thốt ra hai chữ:

“Nữ nhân..”

Nô Mộc ngây ngốc nhìn hấn vừa đi vừa lẩm bẩm hai chữ “nữ nhân“, lão cũng chẳng hiểu vì sao hấn vừa vào đó lại thành ra thế này, chẳng lẽ trong đó có quý....

Một lúc sau khi Nô Mộc rời đi, từ trong phòng phóng ra một người, mà đi sau bóng người ấy là một tiếng cười vang, cả tấm cung như bừng sức sống, đến cả chim thú cũng phải hoảng sợ vì tiếng cười, hôm nay là một ngày rất đặc biệt...

Á! Con bà nó, đứa nào dám hành thích lão nương!

To gan, kẻ nào dám hành thích gia!

Hai câu nói dường như là cùng lúc vang lên, trên con đường nào đấy có hai bóng dáng ngã lăn lóc dưới mặt đất, một người là tiểu thái giám, một người là vương gia duy nhất của vương triều, cuộc chiến này thắng hay thua phải đánh mới biết được.

Không ngoài dự kiến, với một bộ não to và một cái miệng rộng, Tô Phá Nguyệt đã hoàn toàn thắng trận với kỷ lục chửi không lặp từ suốt nửa canh giờ, cho đến khi thiếu niên kia đỏ mặt, gất mũi, cổ họng khô cứng, gờ tay đầu hàng mới ngừng lại.

Nàng xả toàn bộ những gì kìm nén trong lòng lên đầu người vô (số) tội kia, mọi uất ức lúc này cũng đã biến mất, nàng hài lòng vỗ vai người đối diện, vẻ mặt tiếc thương rời đi.

Tề Mặc Ca ngồi sụp dưới đất, mặt đỏ gấc, hoàn toàn không thể chấp nhận được mình đã thua cuộc trước một tên thái giám nhỏ nhoi, tận đến khi nàng đã đi xa, hấn vẫn còn ngồi sững dưới đất, thần hồn không biết đã bay đi nơi nào.

*

Tô Phá Nguyệt tung tăng đi về Tây Trì cung, bộ dạng phe phẩy khác xa với vẻ nom nớp lo sợ lúc nãy, đột nhiên đầu nàng bỗng hiện lên đoạn hình ảnh, hấn ngồi trên giường, mắt đầy dục vọng nhìn nàng, vừa nghĩ về hấn nàng lại rùng mình ớn lạnh, tối qua không biết hấn đã đánh bao nhiêu trận mà sáng nay lại còn mãnh liệt đến thế, nếu không phải nàng nhanh chân chạy đi thì giờ này chắc còn nằm trên giường đánh trận với hấn.

Nàng ngậm nga đi trên đường, mắt liếc thấy một bóng dáng từ xa, bỗng nhiên có linh cảm không tốt, vừa định quay người chạy đã bị gọi lại:

“Tiểu Hoa Tử, ngươi lại đây cho ta.”

Người thốt ra câu này không ai khác chính là thái giám thân cận bên người Tề vương - Nô Mộc. Lão đang phụng mệnh thánh ý đi tìm tên tiểu thái giám kia về hầu hạ hoàng thượng tẩy rửa long thể.

Thân là người bên cạnh hoàng thượng hơn 10 năm trời, vừa gặp mặt đã bị sai đi làm chuyện không đâu, trong lòng lão tự dung nẩy sinh một cảm giác uất ức, thái độ đối với nàng tự nhiên sẽ không tốt, tuy nhiên đối với người mà hoàng thượng muốn lão cũng không dám làm khó dễ, chỉ là lời nói thì không được êm tai cho lắm.

“Ngài gọi nô tài không biết có chuyện gì?” Tô Phá Nguyệt cười nịnh nọt, lòng thầm mong không phải là chuyện xấu gì.

“Ngươi mau đi chuẩn bị hầu hạ hoàng thượng tẩy rửa long thể.” Lão vô tình vút ra một câu làm 'rung động' trái tim người.

“Cái gì?” Tô Phá Nguyệt như con chó bị đâm phải đuôi, nhảy cẫng lên, khuôn mặt kinh hoàng, ảo não.

“Ngươi không nghe rõ sao?” Lão bị thái độ của nàng dọa sợ, gấp gáp hỏi lại.

“Không có. “Nàng thất thần quăng lại cho lão một câu rồi từng bước từng bước đi chịu trận.

Vừa bước vào Tây Long phòng nàng đã thấy hấn ngồi trong thùng tắm, vẻ mặt thư thái, vui tươi như gặp phải chuyện tốt gì đó.

Dường như nghe thấy tiếng lòng nàng, hấn lập tức phân phó nhiệm vụ:

“Lại đây chà lưng cho trẫm”

Nàng dạ một tiếng rồi ngoan ngoãn tiến lại gần, cầm khăn lên chà lưng cho hấn, lúc này nàng mới nhìn kỹ lưng bả vai rộng lớn của hấn có một vết sẹo lớn chắc lo do chinh chiến sa trường để lại.

Tay nàng bất giác sờ lên vết sẹo, lòng đột nhiên đau nhói, hấn cảm nhận được có người đang chạm vào dấu ấn của hấn, nghĩ tới việc nàng không chăm chú làm việc, hấn nhíu mày, bàn tay to lớn vòng ra sau, nắm lấy cổ áo nàng lôi nàng vào trong nước.

Tô Phá Nguyệt đang thất thần bỗng nhiên bị một lực lớn kéo vào thùng tắm, nàng kinh hãi, theo bản năng thu người lại thì được một vòng tay ấm áp ôm trọn vào lòng.

Mặt nước tung toé làm ướt hết cả quần áo của nàng, nhìn nàng không khác gì con chuột lột. Hấn cười rộ lên nhìn nàng, uất ức trong lòng dâng lên, não chưa động mà miệng đã phọt ra:

“Ngươi...”

Không để cho nàng nói hết hấn đã bá đạo chiếm lấy cánh môi nhỏ nhắn, mặc cho nàng vùng vẫy hấn vẫn cứ hung hăng áp sát nàng không để cho nàng thoát ra, đang khi dục vọng dâng trào, một tiếng nói lớn từ ngoài cửa vọng vào:

“Hoàng huynh, huynh có trong đó không, đệ vào nhé.”

Tô Phá Nguyệt lợi dụng thời cơ, nhanh chóng nhảy ra ngoài, theo lối cửa sổ mà chạy mất. Tề Thủy Mặc ngơ ngác nhìn tiểu mỹ nhân quắp đuôi chạy trốn, lửa giận xem như là phải nhờ ai đó gánh giùm rồi.

Tô Phá Nguyệt toàn thân ướt sũng rón rén chạy ra ngoài, bất chợt nàng đâm phải một hòn đá, trượt chân té rầm xuống đất, đầu óc quay cuồng, chỉ thấy một mảnh trắng nhợt nhòa....

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Lão Sư, Muội Muội Muốn Ăn Ngươi!

Chương 23: Bệnh rồi!

Ở Nam Xã Tắc có một ngọn núi gọi là Đăn Sơn, dưới chân núi là một thôn xã nhỏ tên gọi Trần Thủy. Cuộc sống bình yên dân dị, người dân hoà thuận ấm no, chưa từng có một việc bất trắc gì xảy ra ở đây, phong cảnh nơi đây luôn khiến cho người ta cảm thấy lòng yên bình.

Trong thôn có một lớp học do phu tử họ Đỗ giảng dạy, phu tử này tên thật là Đỗ Nhạc, nhà ở cuối thôn, gia đình họ hàng chỉ còn một muội tử là thân thích. Năm xưa khi Đỗ Nhạc chuẩn bị sách vở lên kinh thi quan, phụ mẫu đột ngột qua đời, hắn gấp gấp chạy về làm tang, con đường học vấn ngừng lại ở đây, từ lúc đó đến giờ cũng đã hơn ba năm, có người hỏi hắn vì sao không tiếp tục, hắn chỉ cười rồi đáp:

“Nhà mổ có một muội tử, cả đời nguyện vọng duy nhất chính là chăm sóc muội tử thật tốt, đợi khi nàng yên bề gia thất xong, mới tính chuyện đời còn chưa muộn.”

Vì một lý do như vậy hắn liền ngừng học, chuyển sang làm phu tử dạy học kiếm cơm nuôi muội tử, cuộc sống cứ tưởng là sẽ như vậy cả đời, ai ngờ đâu....

*

Cảm giác đầu tiên khi Tô Phá Nguyệt tỉnh dậy chính là nóng. Toàn thân nàng mồ hôi ướt đầm, nóng ẩm khó chịu, mặt đỏ gắt, thân nhiệt cao vút, triệu chứng giống như là sốt không nhẹ. Hai mắt mờ màng nhìn lên trần gỗ, miệng lẩm bẩm rên rỉ vài câu mệt nhọc, hình ảnh nàng nhìn thấy trước khi ngất đi chính là một khuôn mặt quen thuộc mờ ảo hiện ra, mà người này hình như là...

“Manh Manh, muội tỉnh rồi.”

Trước mặt nàng là một nam nhân trẻ tuổi, đáng vẻ thư sinh, toàn thân xuất ra một màu khí chất lãnh đạm, quan trọng nhất chính là khuôn mặt này giống y như khuôn mặt của cái tên cầm thú mà nàng phải đi chinh phục ở ba kiếp trước.

Tô Phá Nguyệt đột nhiên cảm thấy đầu ong ong, mắt mờ đi, như thường lệ một lượng ký ức khổng lồ truyền vào đầu nàng, đợi đến khi nàng tiếp nhận xong thì sắc mặt cũng đã trở nên trắng bệch. Không phải bởi vì bệnh tật mà chính là vì cái người mà nàng phải đi thuần phục ở kiếp này chính là vị ca ca đầu yêu kiêm người thân duy nhất của nàng.

Nhìn thấy nàng sưng ra, Đỗ Nhạc gấp gấp lấy tay áp vào trán nàng, cảm nhận được nhiệt độ nóng nực, hắn nghi ngờ nhìn lại, rõ ràng lúc này đã chườm khăn lạnh giúp nàng giảm sốt, sao bây giờ lại còn ngứa ra như vậy??? Hắn nhíu mày khó hiểu.

Một lúc sau, Tô Phá Nguyệt mới cứng ngắc nín lấy tay áo của hắn, giọng khàn khàn nhỏ nhẹ xin xỏ:

“Ca ca, huynh có thể lại đây nằm với ta một lát hay không?”

Đáp lại lời cầu khẩn của nàng là một ánh mắt khó hiểu từ phía Đỗ Nhạc, hắn cười ôn nhu vuốt tóc nàng, giọng trầm ấm nhắc nhở:

“Manh Manh, muội đã đến tuổi trưởng thành rồi, ca ca không thể nằm chung với muội như lúc trước nữa, nếu muội khó chịu ta có thể vỗ lưng cho muội.”

Nói xong hắn quay lưng rút cho nàng ly nước, cũng bởi thế nên hắn không thể nhìn thấy ánh mắt thất vọng của nàng, nếu là lúc trước Đỗ Manh Manh sẽ mắt ướt nhèp nhèp, nhưng lúc này thân xác đã là của nàng cho nên trong mắt đương nhiên sẽ có sự thay đổi lớn.

Từ khi phụ mẫu mất đi Đỗ Manh Manh cũng không còn vui vẻ như trước, ánh mắt tự nhiên sẽ u buồn hơn vài phần, nhưng một khi đã hoán đổi linh hồn thì trong ánh mắt của nàng chỉ còn lại sự háo hức, vui vẻ, nhiều hơn chút nữa chính là tình yêu đối với vị mà ai cũng biết là ai kia.

Hắn quay lại, nâng nàng lên, đặt nàng dựa vào cạnh giường, ân cần đưa ly sát vào miệng nàng, từ từ đút cho nàng mấy ngụm nước. Sau đó hắn dùng tay áo lau vết nước còn sót lại trên miệng nàng, nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống, đối với sự im lặng của nàng hắn cũng không mấy để ý, chỉ nghĩ rằng có lẽ nàng quá mệt cho nên yên tĩnh hơn mọi ngày, hắn đầu gối trong cái đầu nhỏ đó đang vạch ra những âm mưu đen tối để chuẩn bị lôi hắn vào hang cọp, ăn sạch không thừa một mẫu xương.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đoạn Tay Áo

Tô Phá Nguyệt vừa chăm chú nhìn Đỗ Nhạc vừa động não suy nghĩ, vấn đề hiện tại chính là làm thế nào để Đỗ Nhạc biến nàng thành nữ nhân của hắn mà không phải là muội muội hay gì gì đó. Đỗ Nhạc vừa bước chân ra cửa, Tô Phá Nguyệt đã gọi hắn lại, lý do duy nhất chính là bụng nàng đã sôi réo rất lên rồi, có thực mới vực được đạo, Tô Phá Nguyệt quyết định tạm gác mọi chuyện sang một bên để lấp đầy cái bụng rỗng của mình:

“Ca ca, muội đói bụng.”

Đỗ Nhạc vừa quay đầu lại đã thấy khuôn mặt nhỏ nũng nịu gọi ca ca là hấn, môi nhỏ chúm chím, hai má vì sốt mà ửng hồng, khi nói còn có chút thờ ơ gấp, đột nhiên hấn cảm thấy Manh Manh ngày nào giờ đã trưởng thành, xinh đẹp hơn xưa, còn có... vài phần quyến rũ nữa. Hấn giật nảy vì suy nghĩ quái gở của mình, ngơ ngác nhìn nàng rồi lại sức nhớ ra rằng muối muối của hấn đang đói bụng, hấn ôn nhu sờ đầu nàng, nhẹ nhàng nói:

“Manh Manh ngoan, để ca ca đi lấy cháo cho muối.”

Nói xong hấn vội vã quay lưng chạy mất không để ý rằng khuôn mặt xinh xắn của vị muối muối kia đang dần chuyển sang màu đen. Lí do nàng đổi màu như thế chính là vì lúc này nàng nhìn thấy trong mắt hấn xẹt qua một tia lửa đỏ cộng thêm trực giác chuẩn xác của mình, nàng khẳng định đó chính là hoá dục, với trí nhớ siêu phàm nàng chắc chắn vừa rồi nàng chỉ gọi hấn một tiếng ca ca mà thôi, ngoài ra chẳng làm gì cả, nếu có thì chính là do thần kinh hấn quá nhạy cảm.

Trong lúc nàng còn đang nghĩ liên miên thì Đỗ Nhạc đã quay lại, trên tay hấn là một tô cháo còn bốc khói nghi ngút, mùi hành cộng thêm một ít thịt bò và quả trứng trần hoà quyện với nhau.

Bởi vì Đỗ Nhạc là phu tử duy nhất trong thôn nên thường được người dân ở đây tặng quà kính lễ, nhà cũng chỉ có hai anh em nên tư sản cũng gọi là dư giả, đủ dùng. Mặc dù không phải ngày nào cũng được ăn thịt nhưng ít ra trong trường hợp này vẫn có một chút thịt bò để ăn.

Hấn ân cần ngồi xuống ghế, tay đặt tô cháo lên bàn rồi nhẹ nhàng nâng nàng dậy, mặc dù cách đến mấy lớp vải nhưng nàng vẫn cảm nhận được độ nóng trong lòng bàn tay hấn, thân thể nhạy cảm của nàng liền bị hấn hâm nóng, vào lúc này nàng cũng chẳng dám trách hấn lúc này quá dục vọng nữa rồi bởi vì hiện tại nàng cũng đang nếm trải cái cảm giác đó.

Hấn xắn tay áo, bung tô cháo lên, từ từ múc một muỗng, miệng thổi gió cho bớt nóng rồi mới đút cho nàng, hai mắt nàng chăm chú nhìn vào bàn tay đang bung tô cháo của hấn, vì cháo quá nóng nên tay cũng bắt đầu đỏ theo, mặc dù hấn không nhìn mà hay thể hiện bất cứ điều khó chịu nào nhưng nàng vẫn cảm nhận được, giống như là chính nàng đang bung tô cháo ấy chứ không phải hấn, có lẽ là do cả hai quá tâm linh tương thông chăng???

Nghĩ là làm nàng đột nhiên xé ống tay áo ra, giằng lấy tô cháo của hấn để xuống bàn, trước sự kinh ngạc của hấn từ tốn dùng vài quán lấy tay hấn, mặc dù nàng quán không được đẹp cho lắm nhưng nói chung là vẫn có tác dụng giảm nóng đi, xong xuôi nàng đặt tô cháo về lại trên tay hấn, nhân lúc hấn ngây người tọng thẳng vào mồm hấn một muỗng đầy cháo, không để hấn thốt ra lời nào đã giành nói trước:

“Huỳnh một muỗng, ta một muỗng.”

Đỗ Nhạc im lặng xúc cháo cho nàng, nghe theo nàng hấn một muỗng, nàng một muỗng, mặc dù ngoài mặt hấn không thể hiện điều gì nhưng bên trong đã là sự rung động lớn, hấn cũng không biết rằng cảm giác của mình đối với muối muối đang bắt đầu có sự thay đổi.

Cả hai cứ duy trì tình trạng anh im tôi lặng cho đến khi ăn hết tô cháo, nhìn thấy trong tô còn một còn lại một quả trứng trần, Đỗ Nhạc vừa định đút cho muối muối của mình thì bị nàng ngăn lại. Một câu ngắn gọn phát ra từ miệng nàng:

“Huỳnh một nửa, ta một nửa.”

Vừa nói xong nàng dứt khoát cắn một nửa miếng trứng trên muỗng, dưới ánh nhìn của nàng hấn bắt buộc phải ăn hết nửa miếng còn lại, không biết vì sao chỉ ăn có một miếng trứng mà tim hấn tự dưng đập nhanh hơn, cảm giác miếng trứng trần cũng ngọt hơn bình thường, hấn bật dậy, vừa quay người định bước chân thì lại quay ngược trở về, rót nước cho nàng uống, lau miệng cho nàng xong xuôi mới quay ra đi tiếp, chưa để hấn nhắc chân lên nàng đã phun ra một câu khiến hấn đứng sững:

“Ca ca, muối muốn tắm.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tắm

Đỗ Nhạc sững lại, bước chân dừng hấn, hai tai phía sau mơ hồ có chút ửng đỏ, hấn không quay đầu lại nên nàng cũng không thấy được vẻ mặt của hấn, chỉ nghe âm thanh khàn khàn có phản ứng ngắc truyền tới:

“Manh Manh, muối đang bệnh không nên đụng nước.”

Mắt nàng loé qua tia giả hoạt, môi vênh lên, âm thanh nhẹ dịu bắt đầu tính kế:

“Muối không cần đụng nước, chỉ nhờ ca ca lau người giúp là được rồi.”

Lau người thì đương nhiên sẽ phải cởi đồ, mà cởi đồ thì...Đỗ Nhạc không dám nghĩ xa thêm nữa, hấn vẫn âm ừ chậm chạp không đáp ứng, đầu rối loạn không tìm được cách nào để giải quyết, đang khi định mở miệng từ chối thì một thanh âm ngây thơ non dại vang lên:

“Nếu ca ca không muốn thì thôi vậy, nhưng mà để người nhóp thì tôi muối ngủ sẽ không thoải mái ngaaaa.”

Càng nói giọng nàng càng nhỏ xuống giống như là đang tự thủ thi cho mình nghe vậy, nhưng mà cho dù âm thanh có nhỏ tới đâu đi nữa thì trong căn phòng yên ắng như vậy Đỗ Nhạc chắc chắn là sẽ nghe không thiếu một chữ nào rồi.

Lòng hần đột nhiên có chút chua xót, nghĩ tới muối muối khó chịu hần không ngăn ngại tự trách mình ngu ngốc, chỉ vì vài ba cái phản ứng chết tiệt kia mà làm khó Mạnh Mạnh của hần.

Vào đúng giây phút này con thỏ nhỏ thoắt ngay đằng sau nắm lấy tay áo hần, vẻ mặt khiến người ta chỉ muốn vồ lấy hung hăng yêu thương một phen, giọng rụt rè yếu ớt:

“Ca ca, muối thật sự không thể tắm sao?”

Đỗ Nhạc như muốn bùng cháy, hần đỏ tai cuống cả lên, gấp gấp quăng lại cho nàng một câu rồi chạy mất:

“Đợi.... đợi một chút, huynh đi lấy nước.”

Một lúc sau hần quay lại, trên tay là một chậu nước ấm cùng với một tấm khăn lông nhỏ. Vừa đẩy cửa bước vào hần đã sững lại, cả người đứng đờ ra, mặt ngây dại, trong đầu chỉ còn sót lại mỗi hình ảnh thiếu nữ khoác trên người cổ yếm đào, bờ vai trắng nuột nà, hai má ửng hồng, cái cổ thanh mảnh, phía dưới thân cũng chỉ còn mỗi một mảnh vải, bắp đùi nhỏ thoát ẩn thoát hiện như muốn cắn xé lấy tim ai đó, cảnh tượng này đúng là khiến cho người ta nổi lên dục vọng khó kiềm.

Cho đến khi hần phản ứng lại thì cũng đã không kịp nhắm mắt nữa rồi, thiếu nữ ngồi trên giường vươn tay ngọc vẫy gọi hần, hần chậm chậm bước từng bước một, chân muốn bước nhanh mà lý trí lại ngăn cản, không để cho hần tiến quá xa.

Hần cố đưa ánh mắt lảng tránh khỏi cơ thể nàng, ngập ngừng nói:

“Cái đó... ta, à muối... muối mặc áo vào được chứ?”

Tô Phá Nguyệt 'ngây thơ' nhìn hần, phun ra một câu đập nát cái lý trí chết tiệt kia:

“Mặc đồ thì làm sao huynh tắm cho ta được.”

Nghe nàng nói hần rốt cuộc cũng biết mình đã sai ở điểm nào, rồi rầm đỏ mặt hần từ từ bước tới đặt chậu nước lên bàn, nhúng ướt khăn lông, ngồi xuống ghế, chậm chạp nắm lấy cánh tay trắng nõn bắt đầu lau.

Tay hần vừa chạm vào da thịt nàng liền cảm nhận được một cổ mềm mại truyền đến, hần cố hết sức nhìn chăm chăm vào cánh tay nàng, không để mắt tới những bộ phận khác. Khăn lông ướt lau trên tay khiến nàng thoải mái hơn rất nhiều nhưng mà hần cứ mãi lau đi lau lại một chỗ khiến nàng không nhận được mà nhắc nhở:

“Ca ca, huynh có thể nhanh hơn được không?”

Chẳng hiểu thế nào mà câu nói này qua tai hần lại tràn đầy sự khiêu khích cùng ám muội, lửa nóng trong cơ thể hần bắt đầu có dấu hiệu bùng to, tay cứng ngắc lau lên phần bả vai.

Ánh mắt hần cũng từ từ dời lên phía trên, đập vào mắt hần là phần xương quai xanh lộ rõ dưới lớp thịt, bả vai mịn màng, phía dưới còn ẩn hiện một chút bầu ngực chưa phát triển, rõ ràng nhất chính là điểm tròn nằm sau lớp áo.... Hần hoảng hồn nhớ lại mình đang làm gì, vội đưa mắt lên nhìn trời, tay nhẹ nhàng lau vào phần hõm trên cổ.

Mặc dù hần lau có phần chậm chạp cộng thêm cứng ngắc nhưng mà nàng phải công nhận hần lau rất sạch, thân thể của nàng cũng không còn nhóp như lúc nãy, thoải mái dễ chịu hơn nhiều.

Ngược lại hần thì đỏ mặt hời như suối, mặt đỏ trán cũng bắt đầu nóng, mắt không hiểu tại sao càng nhìn càng thấy rõ, lòng dạ còn cào cào bứt rứt khó chịu. Hồn đang bay lơ lửng ở đâu vội nhập về chỉ vì một tiếng rên yếu ớt của nàng:

“Ca Ca, huynh lau ở đâu vậy hả?”

Hần ngó người nhìn lại, tay không biết từ lúc nào đã lún xuống dưới bầu ngực sữa của nàng, áo yếm cũng bị hần lau đến ướt một vùng, một phần áo bị vạch ra lộ luôn cả nửa bầu ngực trên, chỉ có nơi yếu điểm nhất là vẫn chưa bị lộ.

Hần run rẩy suýt nữa đánh rơi cả khăn, vội vội vàng vàng ném khăn lông lại cho nàng rồi cuống quýt chạy ra khỏi phòng.

Tô Phá Nguyệt dờ khóc dờ cười nhìn theo bóng lưng của hần, lấy tay chỉnh lại áo yếm, nghĩ nghĩ một hồi rồi tự cầm khăn lên lau chùi cho mình, so với một khắc hần cúi được nửa cánh tay thì nàng đã lau xong cả người, biết rằng hần chắc chắn sẽ không quay lại nên nàng đành dọn dẹp rồi đắp chăn đi ngủ.

Hần đứng ngoài sân, run rẩy thở hồng hộc, trong đầu toàn là hình ảnh của nàng, từ đầu đến chân đều mang một màu dục vọng, nhớ lại bầu ngực sữa

trắng phau phau bị hấn xâm chiếm, vật kia của hấn bắt giác cứng lên, sợ hãi vì suy nghĩ hoang đường của mình, hấn nhắm mắt nhắm mũi chạy vào nhà tắm, vội vàng xối nước lạnh ướt luôn cả người, đến quần áo cũng chưa kịp thay ra, phải nói đây là lần đầu tiên trong đời hấn tắm nước lạnh vì một nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tối Lớp

Buổi tối hôm qua Đỗ Nhạc trong phòng tắm bắn pháo hoa đến hai lần, hơn nữa còn là tự xử lý, bởi vì dục vọng quá mức nên nước lạnh không có hiệu quả, cả một đêm hấn mất ngủ vì lo nghĩ chuyện đạo lý luân hoàn gì gì đó.

Sáng nay hấn phải tới lớp, vừa bước vào phòng định dặn dò nàng vài câu đã thấy tiểu cô nương còn mơ màng bước xuống giường, yếm vẫn chưa thay, y phục cũng chưa mặc cho nên hấn lại một lần nữa được chiêm ngưỡng hết toàn bộ cảnh đẹp.

Hoàn hồn lại đã thấy người trước mắt đi tới, hồn nhiên ôm chầm lấy hấn, nàng như con chó con nhảy bổ vào lòng hấn, má áp vào lồng ngực to lớn, hương thụ cảm giác ấm áp, nghịch ngợm chà xát người, chẳng biết vô tình hay cố ý hai bầu ngực sữa non mềm của nàng liên tục cựa quậy khiến cho hấn không nhịn nổi mà cương lên.

Hết cách hấn đành phải dùng sức đẩy vật nhỏ trong lòng ra, vừa muốn quay chân chạy đi thì vật nhỏ kia đã tỉnh lại, nàng mơ mơ hồ hồ nhìn nam nhân bộ dáng cuống quýt trước mặt, khó hiểu nhũ mày hỏi:

“Ca ca, huynh đang làm gì a?”

Hấn vì một tiếng ca ca của nàng mà bị lửa dục thiêu đốt, cổ nhin con thèm khát, khàn giọng nói với nàng:

“Chút nữa ta phải đến lớp, muội ở nhà ngoan, chiều ta về.”

Nàng vừa nghe liền bực bội, nghĩ tới việc phải xa hấn lâu đến thế, nàng nhanh chóng đưa ra quyết định:

“Ca ca, muội đi cùng huynh.”

*

Trong khi đó ở một nơi khác lại như thế này.

“Tiểu Nhị, xem thư đã trở mấy khắc rồi?”

“Lão Tứ, trở nửa khắc rồi.”

“Ây chết, chẳng lẽ lão sư có chuyện gì sao? Hôm nay đến trễ cả nửa khắc, hay là...”

“Thập Nhị, người cầm miệng. Lão sư làm sao có thể xảy ra chuyện gì.”

“....”

“.....”

“.....”

Một lớp học 12 người tất cả đều là nam sinh, ngày thường phong thái chừng chặc, xảy ra chuyện gì đều dùng thái độ bình tĩnh mà giải quyết, trong thôn uy quyền nhất là Đỗ Nhạc mà đứng sau chính là 12 người học trò này. Họ vốn dĩ chỉ là dân đen nghèo mạt, may nhờ có hấn nhìn trúng, lựa chọn 12 người thả vào lớp học nên hiện tại mới có vị chức như ngày hôm nay.

12 người dùng nhất, nhị phân chia tên gọi. Lão Nhất đã thi đỗ trạng nguyên nhưng vẫn một mực về thôn xin học tiếp, lão Nhị thi đỗ hoa thám cùng với lão Tam, cả hai đều nhất trí trở về, lão Tứ năm nay sẽ lên kinh thi cùng với lão Ngũ và lão Lục, lão Thất và lão Bát được người trong thôn chọn làm phó thôn, cả hai tuy có chức vụ cao nhưng ngày ngày vẫn miệt mài đến lớp, còn lại lão Cửu, lão Thập, Thập Nhất, Thập Nhị vẫn còn đang học dở dang, trình độ tuy tốt nhưng chưa đủ để thi trạng.

Hôm nay như thường lệ 12 người đến trước giờ học nửa canh giờ để quét dọn lớp, kết quả quét tới quét lui qua giờ học cả nửa khắc mà vẫn chưa thấy lão sư đến, 12 người lần đầu lâm vào rối rắm, không biết xử lý thế nào.

Bởi trước giờ Đỗ Nhạc luôn là một người đúng giờ, hấn đã hẹn giờ Ty thì chắc chắn đúng giờ ty sẽ tới, không sớm nửa khắc cũng không trễ nửa khắc, ấy

vậy mà hiện tại cả nửa khắc cũng qua mà chẳng thấy bóng dáng đâu, lẽ nào....

Thập Nhị trẻ người non dạ vừa nghĩ xong liền nhấc chân chạy thẳng ra cửa, mọi người ai cũng chưa kịp khuyên, đến khi hoàn hồn lại thì đã thấy, Thập Nhị ngã chổng vó dưới đất, mà người đứng ngoài cửa lại là vị lão sư mà bọn hắn tìm sớm giờ, chưa hết đằng sau lão sư lại lộ ra một cái đầu nhỏ, khúc khích cười nhìn Thập Nhị ngã lăn dưới đất.

Lão Nhất là người đầu tiên lên tiếng nhắc nhở, ngay lập tức ai về chỗ nấy, chỉnh đốn y phục, nghiêm túc đứng chào lão sư. Họ đều rất ngạc nhiên khi nhìn thấy đi phía sau hắn là một thiếu niên trông có vẻ kỳ lạ, dù không biết là ở điểm nào nhưng họ đều có chung một cảm giác là thiếu niên này rất kỳ cục.

Bộ y phục rộng quá cỡ, thân hình nhỏ nhắn hơn so với những thiếu niên cùng trang lứa, nhìn vào có cảm giác yếu ớt, da trắng hơn cả nữ nhân, giọng nói cũng có một chút cao, hoàn toàn không giống một nam sinh chút nào.

Đỗ Nhạc tay che miệng ho vài tiếng, cố ý nhắc nhở mọi người, ngay lập tức 12 cặp mắt đều dời sang nhìn hắn, không ai dám ngo ngoáy, hắn trầm giọng giới thiệu:

“Đây sẽ là môn sinh mới của lớp ta, hắn tên là....”

Nói tới đây Đỗ Nhạc liền ngập ngừng, mắt liếc sang nhìn nàng, nhận được tín hiệu nàng híp mắt cười nói ra một cái tên mới:

“Ái Nhạc.”

Nàng vừa dứt lời hắn nhảy mũi hắt xì ba cái liên tiếp, chẳng biết thế nào nhưng cái tên này quả thực làm hắn có chút tâm can ngứa ngáy khó chịu, dù biết chỉ là tên giả nhưng hắn không nhìn được mà nghĩ sâu xa, thiếu chút nữa đâm qua tầng lớp ngăn cách.

Thấy hắn bỗng dưng im lặng nàng vội lên nắm lấy tay áo hắn, giật giật vài cái khiến cho hắn tỉnh lại giữa muôn vàn suy nghĩ. Hắn lập tức nhớ ra rằng mình đang làm gì, nhìn xuống phía dưới thấy chỗ duy nhất còn trống lại ở phía góc lớp, hắn không đành lòng lập tức mở miệng:

“A Tứ, con xuống dưới ngồi, để cho Tiểu Ái ngồi đây.”

Dù biết là lệnh của thầy nhưng lão Tứ không nhận được uỷ khuất, hắn giương đôi mắt tui thân nhìn Đỗ Nhạc, môi rung rung vừa định đáp lại thì đã bị nàng cướp mất lời:

“Lão sư, để ta xuống dưới ngồi, chỗ này vẫn là để lại cho Tứ ca đi.”

Nói rồi nàng vác bọc sách lưng thưng bước xuống dưới trong ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, hắn im lặng nhìn nàng trong lòng bất giác vang sự áy náy, độ hảo cảm của hắn đối với lão Tứ không biết từ lúc nào lại thấp xuống vài con số, lão Tứ tội nghiệp nằm không cũng trúng đạn.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Học Bài

Đợi nàng ngồi ngay ngắn chỉnh tề Đỗ Nhạc mới bắt đầu lật sách, dạy học. Giọng hắn trầm ấm, nghiêm túc, giảng bài dễ hiểu, đi vào trọng tâm, có chút kỹ càng, giảng rất rõ từng điểm một. Nét mặt anh tú, sóng mũi cao cao, cả thân toát ra một mùi khí chất oanh liệt, Tô Phá Nguyệt si mê nhìn hắn, trong đầu chữ có chữ không, hoàn toàn là dáng vẻ của một cây si đại thụ.

Trái ngược với tâm tình hạnh phúc của nàng, 12 người ở lớp học càng lúc càng khó hiểu kèm theo chút nghi ngờ, họ cảm giác lão sư hôm nay là một người hoàn toàn xa lạ, sự ôn nhu dịu dàng cũng kỳ lạ khác người, ngay cả việc giảng bài rất chậm cũng khác xa với mọi hôm, biểu hiện của hắn chẳng giống với một lão sư ngày thường mỗi khi giảng bài là điên cuồng không dứt.

Ở cuối góc, ngồi bên tay phải nàng là Thập Nhị, tên này khoác cổ thanh y, tóc búi cao, khuôn mặt trẻ trung sáng sủa, tuổi vừa bằng với nàng. Hắn ngạc nhiên nhìn nàng cười híp mắt khoá chặt ánh mắt vào ai đó, hiếu kỳ đưa tay đụng đụng bả vai nàng.

Nàng từ từ dời mắt sang bên phải, nhướn mày ra hiệu hỏi. Hắn bỗng ngẩng người nhìn nàng rồi lại chậm chạp mở lời:

“Người thích lão sư sao?”

Nàng hứng thú nhìn hắn, nghiêng đầu hỏi lại:

“Người thích không?”

Hắn lập tức như con chó con, hai mắt long lanh nhìn nàng, bộ dạng điên cuồng gật đầu không dứt. Nhìn vẻ hâm mộ cuồng nhiệt của hắn, nàng tà tà cười

nói:

“VẬY THÌ NGƯỜI ĐỪNG THÍCH NỮA.”

Hắn ngậy ngốc nhìn nàng, mở miệng hỏi, giọng có chút thần thờ:

“TẠI SAO?”

Nàng cuối người xuống, ngoắc ngoắc ngón tay ngụ ý kêu hắn cúi theo, giọng thần bí, tự hào nói:

“BỒI VÌ, HẮN, LÀ, CỦA, TA.”

Nói xong nàng thích thú nhìn dáng vẻ ngây người của Thập Nhị, mắt nhỏ như cáo già quẹo rừ, hắn nhảy căng lên, vừa định lên tiếng đã bị một vật bằng gỗ đập thẳng vào đầu. Thập Nhị kêu lên một tiếng rồi ôm đầu rên rĩ, mặt oan ức nhìn người kia. Đỗ Nhạc mặt tối nhìn hắn, giọng lạnh lẽo nói:

“NGƯỜI CÒN NÓI CHUYỆN NỮA THÌ LĂN RA NGOÀI CHO TA.”

Nói xong hắn quay đi trước 12 ánh mắt cảm thông, chỉ có điều không ai chú ý rằng phía sau vành tai hắn đã có chút đỏ ửng, hô hấp cũng có phần gấp gáp, mắt lơ đãng, vẻ mặt có chút mất hồn mất vía.

Hắn đứng giữa lớp, quay mặt lại, cổ làm ra vẻ trấn tĩnh, giọng khàn khàn nói:

“LẤY GIẤY RA, CHÚNG TA LUYỆN CHỮ.”

Trong khi mọi người đang tất bật chuẩn bị giấy mực, một cánh tay nhỏ ở cuối góc thò lên, giọng nói êm ái vang lên:

“LÃO SƯ, ÁI ÁI KHÔNG BIẾT MÀI MỰC.”

Ngoại trừ hắn đang đứng sững ra ở kia thì ai nghe thấy câu này đều có chung cảm giác sai sai, câu này vốn dĩ không có lỗi gì, nhưng vì hai từ 'Ái Ái' mà trở nên kỳ quặc.

Thập Nhị nhanh nhẩu lên tiếng, vẻ mặt tận tình sẵn sàng giúp đỡ:

“ĐỂ TA GIÚP NGƯỜI.”

Tô Phá Nguyệt dường như không nghe được lời của hắn, ánh mắt mong đợi nhìn về phía Đỗ Nhạc, miệng làm khẩu hình đối với hắn:

“CA CA “

Lập tức lửa dục bùng cháy, hắn vẻ mặt vui sướng, chân vừa tiến về phía nàng lại giống như nghĩ đến cái gì, bước chân ngừng lại, mặt rạn nứt, hắn ngập ngừng quay lưng lạnh nhạt bỏ lại một câu:

“THẬP NHỊ NGƯỜI GIÚP HẮN.”

Về tuổi cười trên mặt nàng lập tức cứng ngắc, lửa giận bùng cháy, chậm rãi quay đầu nhìn nghiêng mực đang được Thập Nhị mài, ánh mắt toé lửa, đối với khuôn mặt vui tươi của Thập Nhị là một trời khác biệt, Thập Nhị non nớt khoe thành quả của mình:

“CỦA NGƯỜI.”

Đối với khuôn mặt nhỏ kia, Tô Phá Nguyệt càng nhìn càng tức giận, sát khí như có như không ám quanh người, 'thỏ bạch' Thập Nhị bị dọa sợ, yếu ớt rụt tay lại, mặt như muốn khóc tới nơi, tiếng lòng nhỏ bé vang lên một câu.

Thật đáng sợ a!!!!

Khung cảnh bàn cuối hiện tại là như thế này. Thập Nhị yếu ớt cầm bút viết lên mặt giấy, tay run run, chân run run, toàn thân đều run, hắn ngồi sát mép ghế, hận không thể chạy ngay lập tức.

Bên kia ghế ngồi, Tô Phá Nguyệt thân đầy sát khí, nhiệt độ quanh nàng bỗng chốc hạ xuống tới âm độ, bảo tuyết hận không thể thổi ngay lập tức, mắt nhìn chăm chăm vào tờ giấy, tay cầm bút cứng rắn viết từng nét, nhìn kỹ sẽ thấy cây bút lông giống như nứt một vài đường chỗ tay cầm.

Khung cảnh bàn cuối 'non sông hữu tình' đến mức 11 người ngồi phía trên đều cảm thấy toàn thân không thoải mái, lão Thất lén lút quay đầu lại nhìn, hoảng hồn quay lên, không dám ngoáy động dây gì nữa, lão Bát ngồi bên cạnh, hiếu kỳ nhìn xuống rồi lại một bộ dạng y như lão Thất, lần lượt 11 người cứ vậy quay xuống nhìn rồi lại chung một biểu cảm quay lên, chỉ duy có Đỗ Nhạc là không ảnh hưởng gì bởi vì hắn còn đang bận.... ngây người à nha.

Một buổi học cứ như vậy trôi qua cho đến khi hết giờ, hôm nay quả là một ngày thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Khách Không Mời

Trên con đường từ lớp học về nhà Tô Phá Nguyệt không nói lời nào, không liếc mắt một cái, thậm chí trực tiếp đem người kia biến thành không khí, ngoài mặt tỏ vẻ không quan tâm nhưng trong lòng đã uất đến mức động vào là lập tức chảy nước mắt.

Đỗ Nhạc ngược lại cũng không khá hơn gì, biết rõ lúc này mình làm sai, muốn mở miệng nói câu xin lỗi nhưng miệng chậm chạp lòng nặng nề không thốt được lên lời. Mỗi lần muốn mở miệng con dao lý trí lại khoét sâu vào tim hắn, nhắc nhở rằng hai người chỉ là huynh - muội mà thôi.

Về đến nhà thì ai làm việc người nấy, ăn cơm cũng trong bầu không khí lặng im, nhiều lúc chạm mặt cũng lướt qua nhau như một cơn gió, rõ ràng là biết mọi thứ nhưng vờ như không biết, càng im lặng lại càng đau.

Ăn tối xong, Tô Phá Nguyệt tự động dọn dẹp chén bát của mình, vô hồn vô thức bước chân về phòng ngủ. Ngoài cổng một tiếng nói vọng vào, Đỗ Nhạc nhanh chóng ra mở cửa, thắc mắc không biết ai tới.

Đứng trước cổng là một thanh niên tuấn tú, trên người khoác bộ y phục màu lam, tóc búi cao, giọng trẻ trung, vừa nhìn là biết ngay thiếu niên này vẫn còn ở độ tuổi trưởng thành. Nếu có Tô Phá Nguyệt ở đây chắc chắn nàng sẽ nhận ra người này có khuôn mặt giống y đúc với Tề Mặc Ca, vương gia duy nhất của Tề quốc.

Vừa mở cổng Đỗ Nhạc đã thấy một cái bóng nhanh như sóc lao vào người hắn, tay khoác lấy bả vai hắn, khuôn mặt tươi cười vui vẻ đúng như cảnh huynh đệ lâu ngày không gặp. Lập tức, Đỗ Nhạc đặt khách vào nhà, rót trà mời khách đứng như lễ nghi.

Tuy hành động có vài phần khách sáo nhưng không thể phủ nhận tình huynh đệ của hai người đã vượt trên mức thân thuộc, cả hai không chỉ là huynh đệ kết nghĩa mà còn là tri kỉ trăm năm khó kiếm.

Vừa ngồi xuống Phác Luân đã nhanh nhẩu hỏi thăm, kể chuyện, y như bà già, bất chợt hắn cười đùa hỏi:

“Lão đại huynh định không lên kinh thi lần nữa à, dù gì cũng đã năm năm rồi, lần này hoàng thượng mở hội thi rất lớn tìm kiếm nhân tài, huynh không đi là phí cả đời người đó.”

Đỗ Nhạc sững lại, thoáng ngáy ra rồi lại nhàn nhạt cười nói:

“Muội tử, ta còn muội tử.”

Phác Luân không thấy được ẩn ý trong lời nói của hắn, vui vẻ nhiệt tình bày cách giải quyết:

“Đem nàng ấy gả đi là được rồi.”

Hắn cười như không cười, lòng quặn đau chua xót gặng hỏi:

“Gả cho ai?”

Lúc này Phác Luân cười ý đùa giỡn lại có chút thật lòng:

“Gả cho ta là được rồi....”

Hắn chưa dứt câu đã nghe thấy tiếng vỡ đồ ở buồng trong. Đỗ Nhạc hoảng hốt lật đật chạy vào trong, trước mắt hắn là nàng, nàng đứng giữa đống đồ vỡ nát toàn mảnh sứ với thủy tinh, nước mắt lăn ròng, gương mặt vô hồn không cảm xúc, dưới chân bê bết vết máu, ở một chỗ còn lẫn với cả nước mắt, khung cảnh thê thảm khiến người ta nhìn vào còn đau xót hướng chỉ là hắn.... người yêu nàng. Hắn theo bản năng chạy đến xốc nàng lên, đặt trên giường, vội vã chạy đi lấy thuốc băng bó, Phác Luân nhìn cảnh này lập tức hiểu ra lỗi là do hắn, chập chững bước vào phòng, chào đón hắn là một khuôn mặt hắc ám kèm theo đôi mắt như muốn giết người, mồ hôi sau gáy chảy ròng ròng, hắn vừa định lên tiếng đã nhận được ám hiệu bằng mắt của nàng, mà ám hiệu này lại vừa giúp hắn giải thoát, vừa làm hắn đau lòng:

“Cút đi.”

Cho dù hắn và Đỗ Nhạc có thân nhau đến mấy, cho dù hắn có ăn năn hối lỗi đến mức nào, muốn chuộc tội ra làm sao thì cũng không phủ nhận được hắn làm người ta bị thương, là nguyên nhân chính dẫn đến tai nạn gia đình người ta, theo nghĩa thì cũng nên đi cho rồi, cần gì đợi đến khi bị đuổi chứ....

Phác Luân không hổ là một 'đứa trẻ ngoan ngoãn' hắn nhanh chóng ra khỏi cổng, chạy thật nhanh không một lời từ biệt. Bên trong Đỗ Nhạc hốt ha hốt hải đem hòm thuốc vào phòng, đau đớn lấy từng mảnh vỡ găm dưới chân nàng ra, máu không ngừng chảy, nhìn khuôn mặt nhũn nhặn của nàng hắn hận không thể ôm vào lòng, giúp nàng hết đau.

Hắn cẩn trọng làm nhanh nhất có thể, cũng không quan tâm tên đầu só hiện tại đang ở đâu, một mực cặm cùi giúp nàng băng bó vết thương. Ngược lại với hắn, tâm tình nàng hiện tại thật không biết dùng từ gì để diễn tả, một chút đau lòng, một chút cố chấp, một chút oán giận kèm theo một chút yêu thương.

Ánh mắt nàng vẫn chưa rời khỏi khuôn mặt hắn, từng cử chỉ, từng đường nét giống như in đậm vào tim nàng, đến chết cũng không quên được. Hiện tại nàng không muốn quản những thứ lễ nghi khi gió gì gì đó chỉ biết là nam nhân nàng yêu đang ở ngay trước mắt, nếu không làm gì đó thật là uổng phí cả đời người.

Đúng lúc này hắn thất chặt nút thắt, ngẩng đầu lên, miệng vừa hé mở định nói điều gì đó đã bị nàng thô lỗ chiếm lấy, trái tim vừa ổn định của hắn lại tiếp tục hoảng loạn, hắn ngây người ra không biết nên làm gì chỉ có thể để mặc cho nàng muốn chiếm bao nhiêu thì chiếm.

Khác với những lần trước, lần này nàng thô bạo ngậm chặt môi dưới của hắn, cắn mạnh một phát khiến hắn tự động mở miệng ra, điên cuồng thăm dò bên trong, hoà quyện với sự ngọt ngào là mùi tanh nồng của máu, hắn triền miên bỏ hết tất cả mọi thứ chỉ để tận hưởng giây phút này với nàng dù chỉ là một lần duy nhất trong đời, dù cho kết cục của hắn có thân tàn danh liệt thì cũng chẳng sao hết, vì nụ hôn này xứng đáng để hắn trả giá đắt.

Nàng đè hắn xuống giường, bá đạo ngồi lên người hắn, hung hăng chiếm lấy bờ môi quyến rũ, thèm khát cắn mút như điên dại. Hắn phối hợp theo, tay đặt lên hông nàng muốn dịch chuyển cái mông nhỏ ra khỏi vật của hắn, nếu không hắn không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.

Nàng kiệt sức rời bỏ môi hắn, trườn lên người hắn, mặt đối mặt với nhau, giờ phút này hắn đột nhiên hoàn toàn tỉnh táo, điên cuồng biến mất, lý trí chiếm chỗ, hắn nhận ra mình vừa làm gì, hắn không biết phải nói gì với nàng chỉ có thể tìm cách trốn tránh.

Nàng bỗng dừng áp tai vào ngực hắn, thâm tình quyến rũ vào giờ phút này thốt lên một câu kéo hắn ra khỏi địa ngục bóng tối:

“Ta yêu chàng.”

Hắn ngây người, lý trí biến mất nhường chỗ cho vui sướng hạnh phúc, hắn níu non gọi tên nàng:

“Manh Manh....”

Dường như nàng còn chưa thấy đủ, lại tiếp tục chiếm lấy cánh môi hắn, lần này nhẹ nhàng và ôn nhu hơn nhiều, chỉ có hạnh phúc không còn đau đớn. Hắn đang hưởng thụ nụ hôn nồng cháy của nàng đột nhiên lại bị ngắt đứt, tâm tình lại như mất mát thứ gì đó, vừa định mở miệng đã bị ngón tay nàng chặn lại, hắn cảm nhận được vật kia của mình bị người ta bóp chặt, nó như bị kích thích càng ngày càng phồng to, nàng hiện tại như hồ ly câu dẫn hắn, con hồ ly này dùng giọng ngây thơ nghiêng đầu hỏi hắn:

“A Nhạc, thứ này tính sao đây?”

Nàng hỏi hắn tính sao hắn làm sao biết trả lời, mặc dù không phải lần đầu tiên hắn cứng cứng nhưng là lần đầu tiên bị người ta chạm vào, hắn thật sự muốn đè nàng xuống dưới, ăn sạch nàng.

“Manh Manh, bỏ tay...”

“Cái gì, chàng muốn ta giúp sao?”

“Manh Manh không được.....”

“Manh Manh...”

“Manh.....”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Quyết Định

Trên giường, một đôi tình nhân đang ngủ say. Nam nhân dùng vòng tay rộng lớn ôm trọn nữ nhân vào lòng, mặt hướng về nhau, chân nhỏ của nàng thô bạo gác lên ngực hắn, tay nhỏ ôm lấy vòng eo lớn.

Nhìn kỹ sẽ thấy khoé miệng nữ nhân còn rỉ chút nước bọt, ngay trước miệng nàng là một chấm đỏ nhỏ ẩn sau lớp vải, chắc có lẽ nàng đang mơ thấy gì đó không ngần ngại ngậm chấm đỏ vào trong miệng, nước bọt làm ướt vùng áo chỗ đó.

Cùng lúc hắn mơ màng tỉnh dậy, nhú mày nửa tỉnh nửa mê nhìn xuống dưới, đột nhiên mắt sáng hắn ra, nhìn rõ cảnh vật phía dưới, theo bản năng hắn lần mò xuống chiếm lấy cánh môi nhỏ, dịu dàng xâm lấn, triền miên với cánh hồng nhỏ ngọt ngào.

Chưa được bao lâu hắn đã cảm giác được con đau nhói truyền từ môi đến, đưa mắt lên trên hắn bắt gặp hai con người đen láy đầy dục vọng, vội vàng thả ra, hắn mất đồ gất ngồi bật dậy, ho khan vài tiếng rồi kiểm cố chạy thẳng ra ngoài không dám chậm chạp nửa bước, phía sau đôi mắt hồ ly giả hoạt nhìn chăm chăm theo bóng hắn, nặng thêm khát đưa lưỡi liếm quanh môi rồi nở nụ cười âm hiểm

*

Lớp học kết thúc, nàng và hắn cùng nhau rảo bộ về nhà, vừa về tới cổng đã thấy một thân hoàng y đứng lấp ló trước cổng, nàng hứng thú rón rén chạy đến sau lưng y, dùng lực thật mạnh vỗ thẳng vào vai một cái, người giạt mình ngã lăn ra đất, y hoảng hốt quay lại nhìn liền thấy khuôn mặt cười ghê rợn của ai kia, nuốt luôn cả lời nói nghẹn ở cổ họng xuống, không dám hó hé gì nữa.

Đỗ Nhạc ôn nhu bước đến cạnh nàng, ôm cả thân hình nhỏ bé vào lòng, dịu dàng đưa nàng vào trong nhà, hắn hoàn toàn không có ý định trách cứ khi thấy nàng bạo lực với tri kỷ của mình như vậy, ngược lại còn có chút lo lắng nàng phát tiết chưa đủ, xem chút nữa không kiểm được dất nàng quay lại cho nàng đánh thoả thích.

Ngồi trên ghế, Phác Luân bộ dạng úp úp mở mở, muốn nói nhưng lại thôi, Đỗ Nhạc nhú mày nhìn hắn, đưa mắt ra hiệu ý bảo cho phép hắn nói, Tô Phá Nguyệt vừa nhìn liền biết ngay là chuyện gì, nàng thức thời đứng dậy kiểm cố lánh mặt đi chỗ khác. Nàng vừa đi, Phác Luân như được thả ra, nhanh nhẹn tiến đến bên hắn, dùng âm lượng nhỏ nhất có thể nói:

“Lão đại, huynh nghĩ không thi thật sao? Cơ hội này chính là ngàn năm có một nếu huynh không đi...”

Thật ra hắn quay lại là vì muốn thử xem Đỗ Nhạc có hay không thực sự hết hy vọng với kỳ thi lần này, là anh em thân thiết bao năm hắn sao có thể không biết, làm trạng nguyên chính là mơ ước duy nhất của Đỗ Nhạc, đời này hắn không giúp Đỗ Nhạc thành trạng thì quả thật là uổng phí cả nửa đời người của hắn rồi.

Phác Luân đang thao thao bất tuyệt lập tức ngậm miệng, hai mắt hắn tròn lớn nhìn kỹ thân ảnh vừa xuất hiện, Đỗ Nhạc lập tức hoảng hốt, hắn theo bản năng đứng bật dậy, luống cuống không biết giải thích thế nào.

Nhìn vẻ mặt ủ rũ của Đỗ Nhạc, nàng có chút buồn cười, tìm không biết từ bao giờ lại đầy hơn một chỗ trống, nàng nhanh chân bước đến cạnh hắn, trước cặp mắt lo sợ của Phác Luân ôm lấy hắn, nhẹ nhàng thốt ra một câu khiến người ta đứng tim:

“Ca ca, huynh đi đi.”

Đỗ Nhạc hai mắt loé lên tia đau xót, hắn quay người ôm nàng vào lòng, dứt khoát quăng ra một câu khiến tên họ Phác kia chết đứng:

“Huynh không đi.”

Chưa kịp đề tên nào đó lấy lại tinh thần, hắn tiếp tục vì tình yêu cao cả mà hi sinh đời mình:

“Nếu muội không thích, huynh cả đời này cũng không bao giờ....”

Vào thời khắc này một cỗ ám áp xâm chiếm lấy đôi môi của hắn, nàng dịu dàng mỉm cười chặn không cho hắn nói tiếp, tuy ngăn ngại nhưng rất ngọt ngào, nàng dùng hết cả tấm lòng để nói với hắn:

“Muội đi với huynh.”

Lần thứ hai nàng nói câu này với hắn, vào thời khắc hắn khó xử nhất nàng liền ra tay giúp hắn, tuy rằng có chút đau lòng nhưng hắn không thể phủ nhận rằng mỗi lúc như thế này hắn thật muốn để nàng xuống...

Đỗ Nhạc ngay lập tức lao đến ôm chầm nàng vào lòng, hạnh phúc không phải là khi hắn được thực hiện ước mơ của đời mình, mà là khi hắn cùng nàng thực hiện ước mơ này.

Ở một ' góc tối ' nào đó có một cặp mắt đang tròn tròn lên nhìn hai người diễn cảnh tình cảm, tên họ Phác sững sờ vừa mới nhích người lên một xíu đã bị cặp mắt hắc ám lia tới, hàm ý mang đầy tính cảnh cáo dễ dàng đè ép thần hồn yếu ớt của tên họ Phác này xuống.

Phác Luân đầu ngu ngốc mấy cũng không thể nào không hiểu được, nếu hắn đem chuyện này nhắc lại một lần nữa thì chắc chắn nửa đời sau của hắn sẽ phải nằm im ở một chỗ cố định.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Xuất Phát

Hôm sau trước cổng thôn một sự việc kinh hoàng chưa từng có xảy ra, một đám người bao quanh lấy một chiếc xe ngựa, kẻ khóc thút thít, người gào

thét thảm thiết, thậm chí còn có một nam tử hán cao to rung rung nước mắt ôm chăm lấy một thư sinh rồi quay đầu chạy mất như thiếu nữ e thẹn.

Đứng chính giữa đám người là một bạch y nam nhân, hán ôn hoà cười chào mọi người rồi lên xe, mọi ánh mắt đều tập trung vào hán, quyến luyến có, buồn bã có, thương nhớ có, chút mừng chút tủi,...tất cả đều có.

Bởi vì quá tập trung cho nên họ không thấy được bên kia xe có một nam nhân thân hình nhỏ nhắn chui vào xe ngựa. Nam nhân bạch y kia thấy người đã vào rồi bèn ra hiệu cho phu xe đánh xe đi. Chặng đường đến kinh thành đã bắt đầu, kịch hay còn ở phía sau!

*

Trong xe, Tô Phá Nguyệt vừa bước vào đã nhào hán vào lòng Đỗ Nhạc, nàng thích thú lấy đầu hán làm gối kê đầu, thoải mái ngắm nhìn khuôn mặt nghiêm túc đọc sách của hán. Đỗ Nhạc một tay cầm quyển sách, một tay ôn nhu xoa đầu nàng, mắt chăm chăm nhìn vào trang giấy nhưng mọi sự chú ý lại dồn hết lên người nàng.

Xe ngựa mặc dù có chút xóc nảy nhưng khi nằm trong lòng hán nàng lại có cảm giác êm ái hơn nhiều, nhìn đi nhìn lại một hồi cuối cùng nàng cũng không chịu được mị hoặc mà đưa tay lên, miết nhẹ vào bờ môi ấm áp của hán, Đỗ Nhạc lập tức hợp tác với nàng, môi hé mở, cắn nhẹ vào đầu ngón tay của nàng, hai mắt nàng híp lại, bấu môi rút tay về không nhân nhượng kéo bàn tay đang phủ trên đầu mình xuống, há miệng tấp thẳng xuống mu bàn tay của hán.

Lúc này hán từ từ dời tầm mắt sang khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ý cười tràn đầy trong mắt, cả người toát ra hương vị hạnh phúc ngọt ngào, thấy hán nhìn mình say đắm Tô Phá Nguyệt bạo dạn đưa ra lời cầu khẩn:

“Ca ca, hôn, hôn, hôn.”

Đỗ Nhạc bật cười nhìn dáng vẻ của nàng, hán không tự chủ liền nhớ đến bộ dạng khi còn là tiểu hài tử của ai đó, hôm ấy nàng cũng nhìn hán y như vậy, lời nói cũng không có gì khác, giọng nói bập bẹ non nớt khiến hán yêu chiều không hết lại lần nữa vang lên bên tai:

“Ca ca, kẹo, kẹo, kẹo.”

Đưa mắt nhìn xuống khuôn mặt đầy vẻ chờ mong của nàng, lửa dục của hán đột nhiên lại nổi lên, hán buồn bực mắng một tiếng rồi cúi xuống ngậm chặt lấy nụ hồng của nàng.

Tô Phá Nguyệt vừa được đáp ứng liền vui vẻ hơn, phấn khích phát ra tiếng kêu mềm mại, lửa dục của hán ' vô tình' bị nàng làm cho bùng cháy, hán chỉ hận nàng không thể trưởng thành nhanh lên một chút để hán có thể mau mau thưởng thức hương vị thịt thom mềm của nàng.

Đang lúc triển miên nàng đột nhiên dứt ra, trước ánh mắt kinh ngạc pha lẫn tò mò của hán, bàn tay gian manh của nàng lần mò xuống dưới, chộp ngay xuống cục thịt đang chọt vào eo nàng, nàng đưa đôi mắt quyến rũ đi quanh một vòng, nhếch môi cười tà mị nhìn hán, giọng ngọt ngào hỏi:

“Ca ca, thứ này huynh cần muội giúp không?”

Đỗ Nhạc đỏ mặt tá tai, vươn tay muốn giành lại của quý tử trong tay nàng, đột nhiên người hán co lại, thân thể chảy mồ hôi ròng ròng, hán cố gắng phân tán lực chú ý của mình khỏi bàn tay đang nắm chặt vật kia của nàng, run rẩy yếu ớt nói:

“Manh Manh...” Hán lại bị nàng trêu chọc nữa rồi a!!

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Dám Chua

Sau quãng đường dài một ngày một đêm rớt cuộc hai người cũng tới được kinh thành vào buổi sáng hôm nay. Đỗ Nhạc đưa cho phu xe 1 lượng bạc, là tiền công của gã. Sau đó nàng và hán cùng nhau lên đường tìm đến quán trọ mà Phác Luân đã hẹn trước.

Đối với họ kinh thành mặc dù không quá mức quen thuộc nhưng cũng không đến nỗi xa lạ. Tô Phá Nguyệt đã đến kinh thành ở vài kiếp trước, nên không ngạc nhiên gì với phong cảnh ở đây, còn về Đỗ Nhạc thì đây là lần thứ hai hán đến kinh thành, lần trước chính là lúc phụ mẫu hán cùng nhau dắt tay đi xuống Hoàng Tuyển, lần này hán dắt theo cả Manh Manh, có thể yên tâm vào phần rồi.

Đỗ Nhạc có ý định sẽ mua một vài món đồ chơi hay thức ăn cho nàng nhưng khi nhìn thấy nàng không tỏ ra chút hào hứng nào thì hán lại cảm thấy kỳ lạ, nội tâm bắt đầu có chút nghi ngờ.

Chưa kịp hỏi han gì hán đã mau chóng ôm lấy nàng né sang một bên, trước mặt họ là một cỗ xe ngựa đang thẳng gấp. Chủ nhân trong xe hình như là một vị quan chức quyền quý nào đó nên phu xe mới ý thể kiêu ngạo như vậy.

Phu xe hung hãn nhào xuống đường, xác lão vênh mặt đi tới đứng đối diện với hai người, nhìn đáng vẻ thô tục của hắn, Đỗ Nhạc hơi híp mắt, toàn thân đều là một mảnh u ám. Ngược lại Tô Phá Nguyệt không có quá chú ý đến tên phu xe kia bởi vì nồng lượng sát khí của người bên cạnh đã gần như là đạt tới đỉnh cao rồi.

Trên xe bức màn bị vén ra, một tiểu nha đầu cẩn trọng đỡ lấy bàn tay xinh đẹp, diu người bên trong xuống xe. Đối phương cũng không có vẻ gì là quá hiền lành, ngược lại còn có chút hung hăng. Tô Phá Nguyệt nhìn chủ tớ hai người thân đầy màu sắc rực rỡ kia, ánh mắt nàng xoáy chặt vào miếng ngọc bội đeo bên hông của nữ nhân hung hãn, nàng nhếch mép cười, thầm nghĩ.

Chà, gặp phải cao nhân rồi đây!

Tuy nghĩ vậy nhưng nàng lại không chút sợ hãi, tay giật giật mép áo của hắn, thấy nàng gọi hắn lập tức quay đầu ôn nhu nhìn nàng, một thân xác khí kia như chưa từng có. Nàng hất cằm về phía nữ nhân hung hãn, ý lộ rõ.

Chàng xem, hoa đào đã dâng tới cửa!

Đỗ Nhạc theo phía nàng chỉ quay lại nhìn, hắn nhíu mày nhìn nữ nhân lộ rõ vẻ si mê đang nhìn chăm chăm hắn, ánh mắt ả khiến hắn thật kinh tởm. Thấy được hắn nhìn ả vội vụt diển trò, quay sang gã phu xe hung hăng nạt nộ, thậm chí còn đá cho gã một phát:

“Ngươi mất mù rồi sao, không thấy phía trước còn đang có người hả? Không biết đánh xe thì cút về quê làm ruộng đi, đừng có đứng ở đây mà làm ô uế ta.”

Về mặt gã phu xe như đang cố kìm nén nổi uất hận, hắn nhanh chóng lùi sang một bên, tránh không để cho ả nhìn thấy. Hình như còn chưa thỏa mãn mong muốn diễn kịch, ả quay sang làm mặt ngọt ngào, giọng e thẹn nói với hắn, trực tiếp xem nàng đứng bên cạnh là không khí.

“Ngươi là ai? Tên gì? Đến ở với ta đi?”

Mày của hắn càng lúc càng nhíu chặt, hắn cảm giác được một cổ ròn rợn ở sau lưng, quay sang nhìn nàng hắn tưởng chừng như đang thấy một bình dấm chua cực đại, con thỏ nhỏ cũng bắt đầu biết xù lông rồi. Đúng như hắn dự đoán nàng lập tức hành động. Con thỏ nhỏ vươn tay dài kéo đầu con sói lớn xuống, ấn chặt môi mình vào, đây chính là hành động thể hiện sự chiếm hữu con sói lớn của con thỏ nhỏ.

Ả tức điên lên, cứng họng chỉ vào hai người đang quấn lấy nhau, quát lớn:

“Các ngươi dám...”

Tô Phá Nguyệt thả hắn ra, vênh mặt nhìn ả, bộ dạng kiêu ngạo hồng hách này thật sự khiến cho hắn buồn cười không chịu nổi. Ả quát lên:

“Người đâu, bắt con tiện nhân này lại cho ta.”

Lập tức một đám binh lính chạy đến bao quanh lấy nàng và hắn. Ả cười khinh bỉ, chưa kịp nói tiếp thì đã bị một giọng trầm lạnh ngăn cản:

“Quỳnh Hoa, chớ vô lễ.”

Binh lính tự động tách ra, bước tới là một nam nhân khoác hắc y, màu áo của hắn khiến nàng có cảm giác hơi đối chọi với Đỗ Nhạc, nàng cực kỳ không thích sự đối chọi này. Đỗ Nhạc cảnh giác nhìn nam nhân kia, nội tâm bất giác cảm thấy khó chịu, tay theo bản năng ôm chặt nàng vào lòng. Nam nhân kia lướt mắt quanh một vòng, hơi ngừng lại ở chỗ bàn tay rồi lập tức dời mắt đi. Hắn trầm mặt nhìn ả:

“Quỳnh Hoa, mau để binh sĩ lui đi.”

Ả mặc dù có chút không đành nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của nam nhân kia thì đành phát tay áo, ra hiệu lui binh rồi ả hậm hực lên xe ngựa, đi mất. Nam nhân lập tức thay đổi bộ mặt hiền hậu, cười nói với hắn:

“Vị này, ta thay mặt muội muội thành thật xin lỗi hai người.”

Đỗ Nhạc đương nhiên theo lễ nghĩa, giọng lạnh đáp lại, nói cho có lệ:

“Ngươi nên quản tốt muội muội đi.”

Nói xong câu này hắn liền mặt lạnh dẫn người đi, không để cho nam nhân kia chút thời gian phản ứng. Tô Phá Nguyệt nhíu mày nhìn nam nhân rồi quay đầu đi mất, lòng thầm nhếch môi cười. Nếu nàng đoán không lầm thì nam nhân này chính là....

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tin Động Trời

Từ xa đi tới nàng và hắn đã thấy Phác Luân đứng trước cửa Thanh Hoa lâu vẫy tay gọi hai người. Chậm chạp đi tới, Phác Luân lập tức bỏ nhào vào hỏi han:

“Đại ca, hai người làm sao lại tới chậm như vậy, ta đợi hơn nửa canh giờ rồi.”

Đỗ Nhạc dẫn nàng vào trong, đi ngang qua thuận miệng quảng cho hắn một câu:

“Đi dạo.”

Hắn còn lâu mới nói cho tên đàn kia biết chuyện vừa nãy, với tính cách của Phác Luân thế nào cũng sẽ làm lớn chuyện lên cho mà coi, hắn không có rảnh đến mức ngồi nghe tên đàn kia nói nhảm, Mạnh Mạnh còn chờ hắn dắt nàng đi chơi a!

Dù bị người ghét bỏ nhưng Phác Luân cũng không quá để tâm, hắn biết Đỗ Nhạc ngoài miệng có hơi chút lạnh lùng nhưng bên trong lại ấm áp hơn ai hết, Đỗ Nhạc chính là kiểu người khẩu xà tâm phật còn như trong lời đồn, y luôn sẵn sàng giúp đỡ mỗi khi người thân gặp nạn, hơn nữa cảm giác bị y ghét bỏ hắn cũng đã tập thành thói quen, cái này đã trở thành bản năng luôn rồi.

Phác Luân lóc chóc dẫn hai người lên phòng, biết rõ mối quan hệ của họ nên hắn chỉ thuê có một phòng cho hai người mà thôi, và lại vào mùa thi nên khách tới kinh thành cũng rất đông, từ lâu này lại là Thanh Hoa lâu nổi tiếng số 1 của kinh thành nên chẳng mấy chốc đã hết phòng, nếu không phải vì uy danh của hắn thì còn lâu mới được ở đây.

Căn phòng khá rộng rãi thoáng mát, đồ dùng thì đầy đủ nên Tô Phá Nguyệt cũng không có ý kiến gì, ngoại trừ việc giường có hơi nhỏ một chút... Ánh mắt thâm thúy của nàng liếc sơ qua chiếc giường rồi bỗng loé lên một tia tính kế. Đêm nay chắc chắn có trò vui rồi!

Bởi vì Phác Luân đã ghi danh từ trước nên Đỗ Nhạc không cần phải đi nữa. Việc hắn cần làm bây giờ chính là dắt tiểu bảo bồi đi dạo, kiểm đồ bỏ vào bụng nhỏ của nàng, lúc này chắc nàng cũng hoảng sợ không ít, hắn phải mau chóng an ủi tâm hồn nhỏ bé của nàng mới được.

Sắp xếp đồ đạc xong, Phác Luân từ phòng bên cạnh đi qua gọi hai người xuống dưới ăn sáng, hắn đã gọi sẵn vài món ngon ở kinh thành để bồi bổ cho đại ca cùng tiểu tử, sẵn tiện giới thiệu một chút về kinh thành cho hai người khỏi phải lạc đường, mất công lại không tìm được lối về.

Tiêu hao tốn sức cả một ngày đường đã vậy lại còn gặp phải lưu manh, Tô Phá Nguyệt đương nhiên ăn rất ngon miệng, nàng thích thú thưởng thức, phải công nhận rằng đồ ăn ở kinh thành lúc nào cũng là ngon nhất, chỉ đứng sau hoàng cung mà thôi.

Đỗ Nhạc từ tốn ăn, cứ vài phút lại gấp cho nàng một miếng, thỉnh thoảng còn chùi vết nhơ trên mép nàng, tay gấp thức ăn, miệng bàn chuyện với Phác Luân, mắt đong đưa nhìn về phía nàng, đôi lúc còn ngáy cả người ra. Khung cảnh yêu đương chăm sóc xém nữa chọc mù hai mắt người khác.

Chỉ tiếc là ở một góc nào đó lại không ấm áp như vậy, Phác Luân âm ức nhìn cảnh hạnh phúc phía trước, hắn cắn đũa muốn kháng nghị. Cần gì ăn sơn hào hải vị chứ, thức ăn cho chó đã dồn đầy cả hòng rồi đây này!!!

Bàn bên có hai nam nhân trạc tuổi Đỗ Nhạc ngồi vào, gọi món xong họ lại bắt đầu tám chuyện, nghe đầu lệnh từ hoàng cung truyền xuống, trạng nguyên năm nay sẽ được làm Phò mã gia, nương tử chính là Quỳnh Hoa công chúa, đây chính là ý lệnh của đương kim Hoàng thượng.

Bởi vì giọng có hơi lớn lại ngồi bàn bên nên những gì họ nói cả ba đều nghe được. Phác Luân hoảng sợ vừa muốn quay đầu lại nói chuyện này với hai người thì đã thấy cảnh tượng kinh hoàng.

Đỗ Nhạc gấp gấp nhìn người bên cạnh, lời muốn nói ra liền bị ép lại bởi vì, ly trà trên tay Tô Phá Nguyệt đã có dấu hiệu muốn vỡ rồi a! Hắn thậm chí còn có thể thấy rõ đường nứt trên ly trà, nhưng mà chuyện trọng yếu nhất là, toàn thân nàng đã nhiễm một màu hắc ám rồi nha, phải lập tức tẩy trắng ngay thôi!!

SYN: Chuyện hay đã xảy ra, mọi người có muốn nghĩ thử xem Đỗ Nhạc sẽ giải quyết chuyện này thế nào ko?? Hãy cmt suy nghĩ của mình nha, nếu có ý kiến hay và thú vị tsg sẽ viết tiếp dựa theo ý kiến đó. Mong mọi người đừng bơ mik nha

Bạn đang đọc truyện *Bây Làn Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Kết Cục

Dụ dỗ mãi Tô Phá Nguyệt mới chịu lết chân ra đường, sắc mặt không được tươi cho lắm nhưng vẫn chưa đến nỗi bặm môi trợn mắt. Đỗ Nhạc đi bên cạnh, nhìn nàng cười rồi vươn tay ôm chặt cả người bên cạnh vào lòng. Bỗng liếc thấy bóng dáng ai ở đằng xa, Tô Phá Nguyệt bắt ngờ mở miệng nói với

hắn:

“Ca ca, muội thêm mút quả.”

Đỗ Nhạc không chút nghi ngờ đáp ứng nàng, cẩn thận dẫn dò nàng đứng im ở đây, không được đi đâu, rồi hắn quay người đi mua mút quả cho nàng. Như sợ hắn đi quá nhanh, nàng ở sau bồi thêm một câu:

“Cả hồ lô nữa.”

Nhìn bóng dáng hắn đi xa, nàng nhanh chóng đến gần chỗ lúc này, tiến đến trước mặt hắc y nam nhân, mà người này chẳng ai xa lạ chính là ca ca của Quỳnh Hoa, hoặc có thể nói là đương kim Hoàng thượng. Úc Nga.

“Đầu năm nay nhân dân rảnh rồi quá nhỉ? Đến cả đương kim hoàng thượng cũng có thời gian chạy ra ngoài lo việc nhà người ta rồi.”

Hắn mỉm cười, trong mắt tràn đầy ý cười, giọng thanh lạnh đáp trả nàng:

“Đương kim hoàng thượng muốn lập thê, không chạy ra ngoài thê tử sẽ bị người ta bắt mất.”

Lập tức nàng như một con hồ xù lông, gất giọng quát, mặt tối đi, nhiệt độ quanh người cũng giảm xuống hơn nửa:

“Câm miệng, nguoi không có tư cách gọi ta là thê tử.”

Hắn có chút hụt hẫng vì phản ứng của nàng nhưng cũng không giận dỗi, cười hỏi lại:

“Ta không có, hắn có sao?”

Nàng tất nhiên không ngờ đến mức không nhận ra ý khinh miệt trong câu nói của hắn. Kiểu căng phản biện:

“Hắn đương nhiên có đủ tư cách để làm phu quân của ta. Cho dù nguoi có dùng bao nhiêu biện pháp đi chăng nữa thì cũng vậy thôi.”

Úc Nga cong môi, đầu hơi cúi, rừ mắt che đi những chua xót đắng cay, giọng hắn có chút lạc đi:

“Nàng ghét ta đến vậy sao?”

Nàng hồ hững hờ cho hắn một câu, mắt khép hờ, chẳng có tình cảm cùng xao động gì trong giọng nói ấy:

“Phải, rất ghét.”

Hắn ngẩng đầu mang theo tia hy vọng cuối cùng nhìn nàng, giọng đầy thách thức:

“Vậy, nàng có dám đánh cược? Nếu hắn chấp nhận lấy Quỳnh Hoa làm thê tử, nàng sẽ rời bỏ hắn?”

Gương mặt nàng vẫn hững hờ vô cảm, nhưng trong giọng nói lại mang theo một chút kiêu ngạo cùng tự tin, thoải mái đáp ứng hắn:

“Ngược lại nếu nguoi thua, ta muốn một yêu cầu.”

“Được, thành giao.” Hắn sáng khoái đáp ứng, cho dù là mười yêu cầu vô lý của nàng hắn cũng sẽ làm được chứ nói gì đến một, chỉ có điều là nàng không muốn thôi...

Mắt liếc thấy hắn đã gần về tới, nàng bỏ lại Úc Nga ở đây, chạy nhanh về, ngay cả thành giao cũng chưa kịp nói với hắn. Nhìn người trước mặt chạy đi, hắn đau khổ cười buồn, chỉ trách bản thân đã yêu nhầm người mà thôi. Đỗ Nhạc đi tới, ôm lấy nàng đưa hai que kẹo cho nàng chọn một, bản thân tự mình giữ lại một, cầm giúp nàng. Một bên hắn ôn nhu hạnh phúc nhìn nàng, một bên ánh mắt như gió thoảng qua chỗ nàng và Úc Nga đứng vừa nãy, loé lên một tia âm trầm.

Hắn lại cúi đầu xuống nhìn môi nhỏ đang gặm mút quả của nàng, bản năng mãnh thú đột nhiên trào lên, hắn xoay đầu nàng qua, ôn nhu đưa môi xuống, có chút hung hăng chiếm lấy môi nàng, thưởng thức vị ngọt của mút quả, thuận tiện chiếm luôn miếng mút còn trong miệng nàng. Lưu luyến rồi đi, hắn còn có chút chưa thỏa mãn đành ngậm ngùi ăn hết miếng mút quả trong miệng.

Tô Phá Nguyệt có chút kinh ngạc vì hành động của hắn, nàng nghi ngờ dò hỏi:

“Ca, huynh làm gì vậy?”

Hắn triều mền nhìn nàng, nhẹ giọng đáp trả, si mê nhìn không muốn dời mắt:

“Thêm mút quả.”

Nàng không biết phải nói thêm gì với hắn, độ dày của mặt hắn ngày một tăng thêm rồi...

*

Ngày thi rớt cuộc cũng tới, đứng trước cổng trường thi nàng tiến hẳn vào bằng một nụ hôn, không có động viên cũng không có nhắc nhở, nàng tin chắc là hắn sẽ làm được, tin chắc là như vậy.

Làm bài thi hơn nửa canh giờ, hắn vẫn như mọi ngày bước ra khỏi trường thi, vẫn ôn nhu đón nhận cái ôm ấm áp của nàng, chỉ là trong mắt có chút mờ hồ, dường như hắn vẫn chưa tin được là mình đã thực hiện được mơ ước của đời mình, cùng với nàng.

Tuy chỉ là một chút dao động nhỏ nhoi nhưng nàng vẫn tỉnh ý nhận ra được, mang theo yêu thương vĩnh cửu nàng nhẹ nhón chân, tặng hắn một nụ hôn triền miên, lúc này nàng đột nhiên nghĩ đến việc ăn... Có chút đói...

Bảng vàng được ban xuống, tên trạng nguyên giấu sau mảnh vải cuối cùng cũng lộ ra. Ngày x tháng xx năm xxx, hắn mang theo tự hào cùng vinh dự vào cung gặp mặt hoàng đế, trong mắt không có vẻ gì là lo lắng, ngược lại còn có chút thanh tịnh.

Đúng như hắn dự đoán đương kim hoàng thượng không phải là người xa lạ, chính nam nhân mặc hắc y ngày ấy, cũng là người đã gặp gỡ Mạnh Mạnh của hắn... Lúc này hắn lại trở nên kiên định hơn bao giờ hết, ý chí quyết tâm càng thêm vững mạnh.

Úc Nga trên hoàng vị nhìn xuống nam nhân đứng thẳng lưng kia, tâm tình đã buồn nay càng buồn thêm. Hắn đột nhiên có chút ghét bỏ vương vị hiện tại của mình, hắn nhận ra làm vua chưa chắc đã có tất cả. Thậm chí hắn còn không so được với một trạng nguyên nhỏ nhoi. Hắn phát tay lệnh cho tổng quản thái giám bên cạnh đọc ý chỉ, mắt đưa về bóng dáng của người đang ở sau bức rèm, ý vị khó tả...

Thánh chi ban xuống, tấn phong Trạng nguyên làm Lễ bộ thượng thư, quan nhị phẩm, thưởng mười ngàn lạng vàng, ba vạn nén bạc, cùng một thê tử là Quỳnh Hoa công chúa, nhậm chức Phò mã gia. Những thứ này còn chưa kể quà cưới, mà lễ vật hoàng thượng ban xuống chính là cái cân giá trị của nàng.

Đỗ Nhạc không gấp gáp nóng vội chỉ vén vạt áo, chậm rãi quỳ xuống, nhìn cử chỉ của hắn Úc Nga đã mừng đến phát điên, chỉ chờ hắn tạ ơn xong sẽ mang nàng ra ngay lập tức. Nhưng ai ngờ, thế sự khó đoán, Đỗ Nhạc không phải tạ ơn mà là kháng chỉ:

“Bẩm hoàng thượng, vi thần là người đã lập gia thất, vẫn là xin hoàng thượng ban Quỳnh Hoa công chúa cho người khác đi.”

Úc Nga bùng nổ, con mồi đã tới miệng lại để nó vụt mất, hắn làm sao có thể chịu được con tức này, lập tức vỗ bàn quát:

“Láo xược, trẫm ban lệnh người dám không tuân sao?”

Hắn không sợ cũng không thay đổi sắc mặt, kiên định nói:

“Bẩm hoàng thượng, vi thần một lòng chung thủy với thê tử, không có ý lập người khác làm thê, xin hoàng thượng rút lại chỉ.”

Úc Nga tức đến muốn điên, hắn giờ phút này cũng chỉ đành dùng mưu kế để ép buộc Đỗ Nhạc:

“Người không muốn thì lập tức rút đi cho trẫm, chức trạng nguyên này cũng không cần phải làm nữa. “

Đáp lời hắn chỉ là một câu không biết ý vị là gì của Đỗ Nhạc:

“Bẩm hoàng thượng, nếu vi thần đồng ý lập Quỳnh Hoa công chúa làm thê tử, đến lúc đó không biết hoàng thượng có thể cho vi thần một nguyện ước hay không?”

Nghe thấy hắn đồng ý, Úc Nga mừng điên cả người, lập tức đồng ý:

“Nói.”

“Bẩm hoàng thượng, xin người cho vi thần cùng Quỳnh Hoa công chúa được chết không toàn thân để tạ tội với thê tử của thần.”

Một lời nói ra làm kinh động cả trời đất, bá quan văn võ ngậy ra nhìn hắn kinh hãi không thôi, đến Úc Nga cũng phải nể phục trước lời nói của hắn. Giờ phút này hắn thật sự chấp nhận rằng mình đã thua rồi, thua từ lúc khởi đầu. Hắn cũng hoàn toàn chấp nhận rằng mình không đủ tư cách để so sánh với y, một người yêu nàng hơn cả hắn.

Hắn đưa mắt nhìn qua bức màn như muốn tìm kiếm thứ gì đó, chỉ có điều nơi đó đã không còn ai nữa rồi. Hắn phát tay áo chậm rãi rời khỏi điện, thái giám bên cạnh tiến lên đưa cho hắn một tờ giấy, đôi mắt hắn chăm chú đọc dòng chữ ngắn ngủi trên trang giấy, môi vẽ ra nụ cười khó có được, đành chấp nhận số phận mà thôi, dù hắn là Thiên kiều chi tử thì cũng không chống lại được số mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Kịch Tình

Không chờ lâu Đỗ Nhạc đã cùng nàng xách hành lý lên xe ngựa trở về, Phác Luân tuy có chút tiếc nuối nhưng cũng không dám giữ lại, sợ rằng hoàng thượng sẽ dò ý đem quân truy bắt hai người bọn họ. Rất nhanh đã về tới thôn, bởi vì không ai biết trước hấn trở về nên cũng không có người ra đón, trời chỉ vừa hừng sáng, mọi người cũng chưa dậy hết, hai người cứ yên tĩnh mà về tới cổng nhà.

Lần này đi, vui có mà buồn cũng có, điều làm hấn cảm thấy bất ngờ nhất chính là Manh Manh của hấn cũng rất hung dữ, tuy vậy nhưng hấn lại bị sự hung dữ của nàng làm cho yêu mất rồi, phải giữ thật chặt nếu không lại có kẻ xấu tới cướp mất nàng.

Phía dưới vạt áo hấn bỗng có chút động đậy, theo bản năng hấn nhìn xuống, khuôn mặt nàng hiện ra, cả thế giới như bừng sáng, nàng nói:

“Ca ca, chúng ta về tới nhà rồi.”

*

Buổi tối như thường lệ hấn nấu cơm xong, cùng nàng thưởng thức một bữa tối thật vui vẻ, tuy nhiên lần này lại có sự khác biệt rất lớn đó là, nàng đã không còn ngồi đối diện với hấn nữa mà là ngồi thẳng vào lòng hấn luôn rồi. Lòng hấn tự nhiên thấy ngọt ngào, ấm áp hơn rất nhiều, chỉ cần thấy nàng vui vẻ hấn cũng sẽ hạnh phúc theo.

Tuy nhiên, chẳng biết vô tình hay cố ý, hôm nay nàng mặc áo rất rộng, từ trên nhìn xuống hấn có thể thấy hết cả khe rãnh của nàng, cả hai bầu ngực nhỏ cũng không thoát khỏi tầm mắt của hấn, lại còn mùi hương tự nhiên trên thân thể của nàng, cả mùi tóc vừa mới gội.

Đương nhiên vì mằm non nhỏ là nàng, hấn sẽ cố nhịn, là một phu tử, lễ giáo là điều hấn hiểu nhất, đầu thế làm bấy khi chưa được sự cho phép của nàng chứ, nhưng mà nàng đã quyến rũ hấn đến thế này không biết có phải là đồng ý hay không nha??

Dường như nghe được lòng hấn kêu gọi, nàng quay sang, dùng ánh mắt trong sáng nhất nhìn hấn, môi nhỏ khẽ mấp máy:

“Ca ca, muốn muốn.”

Đỗ Nhạc lập tức bùng nổ, thân thể hấn mất khống chế, hấn xoay nàng lại, để nàng ngồi trên đùi hấn, mặt đối diện nhìn nhau, gấp gấp vạch một bên áo nàng ra, để nó tuột khỏi vai nàng, lộ hấn bầu ngực trắng, hấn cúi đầu, ngậm lấy viên trân châu đỏ ửng.

Tô Phá Nguyệt một thân ngây ngốc hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nàng chẳng qua chỉ là muốn hấn gấp giùm nàng miếng thịt thôi mà, có sao lại thành thế này??

Trong khi nàng còn đang ngẩn ngơ, hấn đã tham lam chiếm lấy trân châu không buông, vừa chạm vào khối thịt mềm mại nhỏ nhắn hấn liền biết lần này không thể kiềm chế nữa rồi, đã vậy hấn chỉ có thể làm liều một phen.

Hấn vừa thưởng thức thịt mềm nhỏ vừa bắt đầu lần mò sang những chỗ khác, tuy hai mắt khép chặt nhưng trong đầu lại như tường tận mọi góc ngách trên cơ thể nàng, hấn thô bạo kéo bên áo còn lại xuống, cả thân trên trắng nõn của nàng lập tức hiện rõ, nàng như một con chim bị lột sạch lông đứng trước mặt cho người khác ngắm nhìn.

Trái ngược với tưởng tượng của nàng, hấn không thô lỗ mà lại dịu dàng ôm trọn bầu ngực kia, chậm rãi xoa nắn nó, tiết tấu bỗng nhiên thay đổi khiến nàng có chút không thích ứng được, miệng nhỏ khẽ ngâm nga vài tiếng, hấn lưu luyến thả viên trân châu trong miệng ra, theo tiếng gọi chiếm lấy cánh môi hồng của nàng.

Lần này không không triền miên say đắm mà là một nụ hôn sâu bất tận, hấn cướp sạch mọi hơi thở của nàng, làm nàng có cảm giác như đang lạc vào chín tầng mây, đang khi lên tới đỉnh cao nhất hấn lại vô tình để cho nàng rơi xuống, vừa được thả ra nàng hít lấy hít để, tuy có chút hụt hẫng nhưng vẫn cảm thấy may mắn, hấn mà không thả ra đúng lúc thì nàng đã ngộp thở chết rồi.

Tiết tấu lại một lần nữa thay đổi, hấn để nàng dựa vào bàn, tay đỡ lấy eo nàng tránh không cho cạnh bàn làm đau nàng, thô bạo hôn lên chỗ ửng rồi kéo nụ hôn bằng một đường thẳng xuống tận vùng dưới bụng của nàng.

Hơi thở gấp gáp của nàng như tiếp thêm sức mạnh cho hấn, hấn khế cắn vào đầu ti khiến nàng kêu lên một tiếng, tay hứ hồng mò vào trong váy của nàng, dùng sức kéo một cái tuột hết y phục ra ngoài, lúc này nàng đã triệt để lộ hết thân thể ra trước mặt hấn, điên cuồng ngày một tăng thêm, hấn bắt ngờ đưa thẳng ngón tay vào nơi sâu thẳm của nàng, thân dưới nàng nảy lên một cái, miệng không tự chủ mà kêu rên.

“Ca ca....”

Hai mắt hấn đỏ ngầu, điên cuồng chiếm mất lý trí, khàn giọng đáp lời:

“Ngoan, cho ca ca.”

Hấn nhanh chóng bỏ qua mọi đề tài, ngón tay phía dưới ngày càng lợi hại hơn, tốc độ nhanh không tưởng khiến cho nàng mau chóng đạt tới đỉnh cao. Nàng không báo trước liền phun trào, hấn lại càng thêm mất bình tĩnh, tay lớn ôm lấy đầu nàng để lên vai hấn, phía dưới hấn không biết đã được lột sạch từ lúc nào, cự long cũng đã phình to, sẵn sàng tiến vào bất cứ lúc nào.

Nàng mệt nhọc thở gấp cũng không quan tâm bên dưới mình là vật gì, mơ mơ màng màng ngồi thẳng xuống, cả hân cũng không lường trước được nàng lại chủ động đến mức này, trong khi đó nàng đau đớn thân dưới mà chẳng thể làm gì chỉ đành trách móc tên đầu sỏ là hân.

Hân lúc này lại tỉnh táo hẳn ra, biết rõ mình đang làm gì cũng không dám điên cuồng như lúc nãy, chỉ đành nhẹ nhàng di chuyển, tay bợ lấy hông nàng, đầu cúi xuống ngậm chặt đôi môi nhỏ đang nức nở, như biết tội của mình hân chẳng dám làm mạnh, chỉ nhẹ nhàng quán quýt.

Nàng đột nhiên thay đổi chiếm thế chủ động, phía dưới không cần hân di chuyển mà tự mình hăng hái nháp nhô, môi nhỏ càn rỡ chiếm lấy hân, sức lực đột nhiên tăng lên, cắn vào môi hân một cái xem như trút giận.

Hân nhìn cảnh xuân sắc dưới thân mà tâm nhộn nhạo, cự long như hết chống đỡ nổi liền phun trào, cùng lúc đó trước mắt nàng liền thấy một mảnh trắng đục, cái gì cũng nhìn không rõ. Hân nhưng ngược lại nhìn thấy điều kỳ lạ, quyết tâm bắt cho bằng được, tình thế biến đổi....

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Đồ Đệ Ngốc Vi Sư Cũng Yêu!

Chương 35: Khởi đầu

Trong không gian huyền bí, hai giọng nói bí ẩn vang lên:

“Ai da, không phải đã nói người rồi sao, làm thế nào lại để hân phát hiện được vậy?”

Người kia nhăn mặt nhăn mũi phản bác, tỏ vẻ không còn cách nào:

“Ta làm sao biết được lần này mê được lại không có công hiệu với hân, còn bị bắt lại tra hỏi một phen...”

Tên kia bực bội không nhịn được to tiếng chửi, tay cầm vỏ chuối vứt bừa ra đó:

“Con mẹ nó, người còn ở đây làm bầm cái gì a. Lần này bị phát hiện chúng ta là chết chắc, cũng chỉ đành phải báo cáo lại với lão Diêm thôi. Mau về a!”

Người kia cũng ngoan ngoãn bước theo sau, lần lượt tiến vào một cánh cổng huyền bí, biến mất giữa không trung, giọng nói vẫn còn kịp vang lại ở phía sau:

“Ai da, tên đó sức lực cũng thật lớn, đến lão Bạch ta đây cũng phải khó khăn mới thoát được.....”

Vẫn là cảnh trống trơn như khi nãy, xung quanh nàng đều là một màu đen tối, hình như phía trước có lối ra, ánh sáng yếu ớt tràn vào, tuy không thấy rõ nhưng vẫn có thể bước đi. Tô Phá Nguyệt mơ màng bước về phía trước, chợt thân hình nàng đổ sập xuống, trước khi ngã đi còn kịp để lại một tiếng hét, dưới chân nàng hình như còn có một vỏ chuối vàng tươi, đầu hình như còn u lên một cục.

Cùng lúc đó một thân hắc y vội vã xuất hiện từ trong không trung, nhìn thấy nàng ngã xỉu dưới mặt đất, hân hốt hoảng:

“Sao lại thế này?”

Đợi đến khi nhìn rõ dưới chân nàng là một mảnh vàng, hân mới giật thột, theo bản năng hét lên:

“Chuối ơi, mi hại chết ta rồi a!”

*

Khung cảnh hữu tình, non sông xanh sắc như chốn bồng lai tiên cảnh. Cả Nam Thương đại lục này là vùng đất của tiên, ma, yêu đạo nơi đây có không ít các môn phái tu luyện.

Nói về tiên trước hết phải nói về Côn La phái, đây là một trong tam đại môn phái ở Nam Thương, cũng là địch thủ duy nhất của Xích Diệm ma tu phái. Còn về Phật Ấn phái, nói là tiên thì không phải, nói là ma cũng không đúng, phái này là nơi tập hợp của các tiên nhân và yêu ma không còn kỳ vọng gì với thế sự, là môn phái hỗn tạp nhất ở Nam Thương, cũng là nơi duy nhất không đấu tranh với ngoại nhân.

Mà lần này chuyện tình của hai người là bắt đầu ở Côn La phái, nơi có nhiều tiên khí nhất Nam Thương. Nghe nói trăm năm trước, Thượng thần vạn cổ Nguyệt Nhan đã từ Thiên cung xuống Nam Thương ẩn tu ở Côn La phái, nghe nói hân là vì tìm người mà đến.

Cũng nghe nói trăm năm sau địch thủ của hân là Ma tôn ở Vu La cũng đã đến Nam Thương ẩn tu ở Xích Diệm phái, người này là vì bám đuôi hân mà tới.

Côn La và Xích Diệm vốn đã thù nay lại càng thù hơn.

Hai bên đấu tranh qua lại cho đến một ngày thượng thần Nguyệt Nhan đến đấu tranh cũng không cần, bởi vì trong một lần hấn từ dưới núi trở về trong tay áo liền nhiều hơn một con hồ ly nhỏ, là tiểu hồ ly lông bạc hiếm thấy, tiểu hồ ly này đã được hấn nhận làm đồ đệ, nghe nói chỉ là chức danh tạm thời, sau này sẽ khác.

Mà cuộc sống bình yên của tiểu hồ ly và thượng thần vạn cổ cứ thế mà bắt đầu.

SYN: Phần mới đã có, lần này lại thêm một sự đổi mới, hy vọng bạn đọc sẽ càng ngày càng thích thú hơn. Bởi vì là chương mở đầu nên cũng không có quá nhiều chữ, yên tâm tối nay sẽ bắt đầu “ái muội” nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phát Hiện

Nắng sớm lung linh rơi vào cửa sổ phủ lên khuôn mặt hoàn hảo của hấn một lớp vàng nhạt. Một thân tử y của hấn được bọc bởi khí chất của vương giả, một lớp nắng vàng nhạt phủ lên lại khiến cho phong cảnh trở nên hoàn mỹ hơn bao giờ hết. Chưa kể đến trong tấm áo màu đỏ rực là một thân lông bạc tiểu hồ ly.

Đôi mắt khẽ mở, theo bản năng hấn ôn nhu nhìn xuống cục lông bạc trong lòng, ánh mắt mang theo tình yêu điên cuồng. Cùng lúc đó, vật nhỏ trong lòng hấn khẽ động đậy, đôi mắt mơ màng tỉnh giấc, hấn cười thầm một tiếng, đặt lên đỉnh đầu nàng một nụ hôn, toàn thân lông bạc của nàng bỗng nhiên biến đổi, từ một tiểu hồ ly biến thành tiểu hài tử 10 tuổi, tất cả đều được đổi thành hình dạng của con người, chỉ trừ cái đuôi màu bạc là vẫn chưa thể đổi dạng mà thôi.

Hấn nhìn tiểu hài tử trong lòng, yết hầu chuyển động, không tự chủ nuốt ực một tiếng, bụng dưới bắt đầu nóng lên, vật nam tính của hấn có phản ứng với nàng, một tiểu hài tử 10 tuổi đang trần trụi nằm trong lòng hấn.

Nhìn từ trên xuống dưới hấn có thể thấy được toàn bộ cơ thể của nàng một cách trọn vẹn, từ hai gò má đỏ hồng, cái mũi đang phả khí nóng vào ngực hấn, cho đến hai bầu ngực nhỏ bằng nắm tay, xuống dưới nữa là vùng bụng phẳng lì của nàng, da trắng hồng như quả đào ở Thiên cung, phía dưới cùng là cái đuôi màu bạc đã 'vô tình' che mất chỗ bí hiểm nhất, hấn càng nhìn lại càng nảy sinh ý đồ đen tối.

“Ngươi là ai?” Một giọng nói trong trẻo đơn thuần lập tức cắt ngang suy nghĩ của hấn.

Dòng mắt lên phía trên hấn phát hiện đôi mắt to tròn long lanh quen thuộc của nàng đang nhìn chăm chăm hấn, môi hồng nhỏ hơi vênh lên lại càng khiêu gợi hơn, hấn nhìn không được liền cúi đầu xuống cắn một ngụm vào nụ hồng tươi đang khiêu khích hấn.

Bị tấn công bất ngờ, nàng có chút bức bối, nhún mày hỏi:

“Tại sao ngươi lại cắn ta a?”

Hấn cong môi nhìn nàng, ánh mắt chăm chú như muốn tìm một tia quen thuộc nào đó, giọng đùa giỡn pha chút thành thật hỏi lại:

“Nàng thật sự không biết tại sao ta cắn nàng?”

Nghe thấy hấn trả lời, nàng cũng không bức bối nữa, tỏ vẻ đương nhiên trả lời hấn:

“Ta không biết a!”

Hấn nhún mày, giọng cao lên, vẻ mặt lưu manh nghiêm túc nói với nàng:

“Vậy để ta cho nàng biết vì sao ta cắn nàng.”

Nói xong hấn hôn nhẹ vào môi nàng rồi nhanh chóng giải thích:

“Bởi vì môi nàng rất thơm a!”

Tiếp tục, hấn đưa tay khảy đầu ti nhỏ xíu, vui đùa làm nó căng cứng lên, thân nhiên nói:

“Thứ này của nàng khiêu khích ta.”

Tay hắn mò xuống phía dưới vuốt ve bờ mông của nàng, lấy cái đuôi bạc đang che đầy vùng bí mật kia ra, chỉ vào chỗ còn chưa phát triển của nàng, nghiêm túc nói:

“Nơi này.... chọc ta cứng lên.”

Tiểu hồ ly ngây thơ hỏi hắn:

“Cái gì gọi là chọc cho người cứng lên?”

Hắn thần bí nở nụ cười, ghé sát vào tai nàng, hơi thở nam tính phả vào mặt nàng, giọng nói trầm ấm truyền đến:

“Cái này.... không cho nàng biết, khi nào đến lúc ta sẽ nói cho nàng nghe.”

Tiểu hồ ly ngoan ngoãn không hỏi về vấn đề kia nữa, nàng bắt đầu chuyển hướng sang vấn đề khác:

“Người còn chưa nói cho ta biết người là ai?”

Hắn nhún mày nghi hoặc nhìn nàng, bàn tay to lớn đột nhiên ôm đầu nàng kéo vào lòng hắn, khuôn mặt nhỏ có chút khó chịu nhưng vẫn ngoan ngoãn im lặng.

Trong lúc nàng vẫn còn đang thắc mắc không biết hắn định làm gì thì bên này, Nguyệt Nhan đã hoàn toàn trở nên kinh ngạc, hắn phát hiện trong đầu nàng chỉ là một mảnh trống rỗng, không có ký ức, không có trí não.

Nàng bắt đầu thấy ngộp, thân thể không nhận được mà cự quấy, tìm mọi cách để đẩy hắn ra tìm chút không khí trong lành. Hắn tuân theo ý muốn của nàng, tay thả lỏng, mặt cúi xuống, nghiêm túc nói cho nàng biết:

“Ta chính là phu quân của nàng, Minh Nguyệt Nhan.”

Khoảnh khắc này nàng không chủ động nhớ thật kỹ, đem nó ghim sâu vào ký ức của nàng, để nó trở thành mảnh hồi ức đầu tiên mà nàng có được.

Còn hắn, không cần nàng nhớ hắn là ai, chỉ cần nàng biết từ nay về sau bên cạnh nàng sẽ có thêm một người nữa là hắn, hắn sẽ là một phần của nàng, đến chết cũng không buông.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Đi Tắm

Tô Phá Nguyệt đưa đôi mắt long lanh nhìn hắn, mặc dù không hiểu 'phu quân' là gì nhưng nàng có thể cảm nhận được ám áp trong lời nói của hắn. Nàng bỗng nhìn thấy sâu thẳm trong đôi mắt hắn là ngọn lửa đang bùng cháy, tim nàng bỗng nhiên chậm mất vài nhịp.

Khoảnh khắc này đã khiến cho nàng đưa ra một quyết định đúng đắn đó chính là sẽ ở cùng với hắn, mặc dù không biết sẽ ở cùng hắn cho tới lúc nào nhưng lúc này nàng chỉ muốn ở cạnh hắn mà thôi, làm một cái đuôi nhỏ hằng ngày đi theo hắn.

Đồ Nhạc nhìn tiểu hài tử đang ngây ra trong lòng bỗng có chút không biết nên làm thế nào, hắn là lần đầu tiên tỏ tình vậy mà lại quên mất đối phương chỉ là tiểu hài tử 10 tuổi, nhưng mà sắc mặt của nàng có thể coi là tỏ tình thành công hay không a?? Hắn thật rối!!

Tô Phá Nguyệt nghiêng đầu nhìn hắn, sau khi đưa ra quyết định nàng nghĩ nàng cũng nên tìm hiểu thêm một chút về cái người gọi là 'phu quân' này.

“Người tên gì a.”

Trên khuôn mặt hắn bỗng nhiên có thêm vài vệt đen, hắn biết nàng không có ký ức, chỉ là tiểu hài tử 10 tuổi ngây ngô chưa hiểu sự đời thậm chí có vài phần ngu ngơ, với mọi thứ trên thế gian chỉ có thể miêu tả bằng mấy từ “không thấu, không hiểu, không biết” nhưng mà, có thể hay không đừng trí nhớ kém đến như thế chứ, hắn chỉ vừa mới giới thiệu tên vài phút trước, là nàng không nghe thấy hay là cố tình không nghe a??

“Nhớ kỹ ta tên là Minh Nguyệt Nhan. Không cho phép nàng quên cái tên này.”

Tô Phá Nguyệt dùng ánh mắt trịnh trọng pha lẫn ngây ngô nhìn hắn, lòng đặt quyết tâm sẽ không quên, không cho phép bản thân quên. Quyết tâm qua đi rất nhanh nàng lại bắt đầu lao vào cuộc tìm kiếm thông tin về “phu quân” của mình.

“Người bao nhiêu tuổi?”

Lời vừa ra khỏi miệng liền khiến Nguyệt Nhan ngây cả người, hắn không biết phải trả lời với nàng thế nào, chẳng lẽ cứ thế mà khai rằng mình thật ra lớn

hơn nàng đến mấy vạn tuổi sao? Hấn lại tiếp tục rồi !!!

Thấy hấn không trả lời nàng nhào lên người hấn, hai tay nhỏ bé vòng ra sau cổ hấn, khuôn mặt tò mò khiến hấn sắp kiềm không nổi, giọng nói ngọt ngào lại vang lên:

“Sao ngươi không.....”

Nàng còn chưa nói xong hấn đã vội vã chặn cái miệng nhỏ xinh lại, đương nhiên vật dùng để chặn chính là môi hấn, bởi vì e ngại nàng sẽ phản kháng nên hấn không làm quá dữ chỉ hôn nhẹ lên môi nàng mà thôi, tuy nhiên nụ hôn này lại có sức công phá đến kinh người, chặn đứng mọi lời nói trong miệng nàng thậm chí xoá luôn cả loạt câu hỏi còn nằm trong đầu nàng.

Tự hào nhìn thành quả của mình, hấn gian manh cười hỏi:

“Nàng còn muốn hỏi gì nữa không?”

Tô Phá Nguyệt nhìn chăm chăm vào đôi mắt có sức quyến rũ động lòng người của hấn, không tự chủ thốt ra lời:

“Ngươi làm gì a?”

Hấn đưa mắt nhìn xuống thân thể tro trụi trong lòng, hai mặt híp lại, môi cong cong, giọng nói tà mị đáp trả:

“Đương nhiên là.....đi tắm!”

Đúng vậy, đi tắm để nước dập bớt lửa dục trong người hấn. Phải đi tắm, đi tắm!!!

*

Hai ngày nay, môn sinh ở Côn Lăng phái đã quá quen với tình cảnh một thân từ y tay nắm tay với một tiểu hài tử có đuôi bạc, hằng ngày cả hai đều đi dạo khắp nơi, mục đích phụ là để tiểu hồ ly quen dần với địa hình xung quanh còn mục đích chính là khoe người.

Chính xác, bạn không nhìn nhầm đâu, Nguyệt Nhan đã hào hứng tới mức hận không thể cho toàn bộ người ở Nam Thương biết tiểu thê tử mà bây giờ là tiểu đồ đệ của hấn đã cập bến thành công, sau vạn năm chờ đợi hấn rốt cuộc cũng chờ được nàng, nếu không mau mau để mọi người biết về nàng thì thật uổng cho mấy vạn năm qua.

Tô Phá Nguyệt mặc dù cũng có chút hào hứng nhưng không đến mức như thế, nàng nhìn quanh chỗ đã đi qua đi lại mấy lần cũng đã quen luôn rồi, thậm chí nàng còn nhớ được cả từng chi tiết trên con đường, nhớ đến mức không thể nhớ hơn được, nàng phát hiện ra mấy con đường này rất dễ nhớ a! Chỉ cần đi qua một lần là đã có thể nhớ kỹ.

Cũng không thể trách Nguyệt Nhan, hấn từ khi phát hiện ra nàng có trí nhớ kém cho tới giờ thì không dám rời nửa bước, sợ nàng sẽ bị lạc, sợ nàng vì tò mò mà đi lạc đến nơi nào đó không có hấn, sợ nàng quên mất hấn... Sợ rằng khi tỉnh dậy sẽ không thấy nàng đâu nữa. Cho nên hấn đã quyết trừ khi chết còn không hấn không rời nàng dù chỉ là nửa gang tay.

Đang trên đường đi Nguyệt Nhan bỗng nhiên dừng bước, đôi mắt hồ ly híp chặt, lông mày cũng nhíu lại, tay từ đang nắm tay nàng mà chuyển qua ôm hấn nàng vào lòng, lý do hấn làm như vậy chỉ có thể là vì hấn đã xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ma Tôn

Tà áo trắng phấp phới bay trong gió, khuôn mặt bất nam bất nữ hiện ra ngay trước mắt Nguyệt Nhan, người khiến cho hấn có cái nhíu mày không thiện cảm đến vậy chắc phải là một người rất khủng khiếp, Ma tôn Tà Thiên Ảnh. Hấn là Ma tôn của ma giới, là người đứng đầu của ma giới, uy quang của hấn chắc chắn không hề thích hợp với màu áo trắng đang tung bay trước gió.

Hấn là tử thù với Nguyệt Nhan, có thể nói cả hai đã từng đánh rất nhiều trận sống chết với nhau, nhưng hiện giờ đang tạm đình chiến. Lý do chính là vì năm xưa khi Tà Thiên Ảnh đầu với Tà Mộ, cha của hấn và cũng là Ma tôn đời trước, khi đó hấn bị thương rất nặng nhưng vẫn dùng hết sức lực giết chết phụ thân đáng kính của mình.

Nếu nói tàn nhẫn thì đối với hấn đó chẳng là gì, hấn không có lương tâm, không có trái tim chỉ có một thân xác, một linh hồn và một bộ não đáng quý mà thôi. Việc giết cha đối với hấn cũng chỉ được xem như việc diệt trừ một chướng ngại vật mà thôi, tâm ma của hấn rất lớn, lớn đến mức có thể dùng nó để bao trùm cả Nam Thương đại lục này, tuy nhiên mục đích của hấn không phải là làm bá chủ mà là giết được Minh Nguyệt Nhan, là tử thù ngàn kiếp của hấn cũng là người duy nhất hiểu rõ bản tính của hấn.

Người ta nói không đánh thì không thân, hấn và Minh Nguyệt Nhan đã đánh cả ngàn trận cũng tính như là thân nhau như ruột thịt, chính vì thế hấn càng phải đánh cho một sống một chết mới thôi, đây coi như là thú vui duy nhất của đời hấn đi. Tuy nhiên, thú vui này có sự biến đổi lớn, bởi vì từ thù của hấn hiện đang có đồ chơi mới đã không thèm để ý tới hấn.

Tà Thiên Ảnh dương mắt nhìn nàng, lòng hấn chợt nảy lên ý nghĩ không biết có nên trực tiếp giết nàng giành lại đối thủ không a?? Có lẽ là không vậy, nhìn một thân đầy sát khí của tên kia hấn đã rõ, động vào tiểu hài tử kia thì chắc chắn là hơi khó rồi. đành nghĩ cách khác vậy.

“Nguyệt, người có đồ chơi mới.”

Ngụ ý chính là người có đồ chơi mới, không chơi với ta, ta liền phá hỏng nó.

“Câm miệng, nàng không phải là đồ chơi.” Hấn giận dữ phản bác, khuôn mặt lần đầu tiên dữ tợn đến mức Tà Thiên Ảnh không nhận được mà kinh ngạc.

“Nguyệt, người động tâm.”

Hấn không thèm để ý tới khuôn mặt của ai kia trực tiếp đi vào vấn đề, hấn không ngờ được có một ngày từ thù của mình lại đi động tâm với một tiểu hài tử, lại còn là nữ tử.

Thật ra trong suy nghĩ của Tà Thiên Ảnh, người xứng với Nguyệt Nhan chỉ có hấn, không sai, đúng là chỉ có hấn. Luận về nhan sắc, chỉ có hấn mới so được với Nguyệt Nhan. Luận về tài nghệ, cả hai còn đang bất phân thắng bại. Luận về chức vị, cả thiên đế cũng phải nể mặt Nguyệt Nhan, hấn là Ma tôn còn có gì mà không xứng. Muốn động tâm cũng là phải động với hấn trước, có sao hiện tại lại thành ra thế này?? Đúng là rất khó hiểu.

“Bé con, lại đây ta cho người đồ chơi.”

Bỏ qua Nguyệt Nhan, Tà Thiên Ảnh trực tiếp dụ dỗ đến nhân vật chính, chi tiếc là có gọi thế nào nàng cũng không nghe bởi vì nàng đang bận nghĩ xem rằng tại sao khi hấn tới gió lại thổi mạnh như vậy, còn có cả hoa rơi. Tô Phá Nguyệt ngày thơ của chúng ta nào biết gió và hoa rơi chính là hai dấu hiệu đặc trưng nhất khi nhân vật phản diện xuất hiện.

“Tà Thiên Ảnh.” Nhìn tên vô lại nào đó thản nhiên dụ dỗ tiểu thê tử của mình, Minh Nguyệt Nhan không nhận được mà gằn lên từng chữ, giọng nói của hấn khiến người ta phát run cả người vì lạnh lẽo.

“Bé con, nhớ kỹ ta sẽ lại đến tìm người. “

Tà Thiên Ảnh biết đây không phải là lúc ở lại, hấn vội vã bỏ của chạy lấy người, trước khi đi còn không quên chào Minh Nguyệt Nhan một tiếng:

“Nguyệt, ta đi đây, hẹn lần sau gặp lại.”

Lời vừa dứt một cơn gió thổi đến, một thân bạch y lập tức biến mất, những cánh hoa từ từ rơi xuống tạo nên một hiệu ứng ngôn tình quá hoàn mỹ, Tô Phá Nguyệt nhìn đến mê luôn, nàng không để ý rằng bên cạnh đang có một cục than đen thùi lù.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Tô Phá Nguyệt quay sang, đưa đôi mắt nhìn “phu quân” của mình, giọng nói non nớt vang lên:

“Nguyệt, ta thích hoa, hoa thật đẹp.”

Nàng vừa dứt lời, khuôn mặt người nào đó đã trực tiếp biến đen, hấn không phủ nhận giọng nói ngọt ngào khi nàng gọi tên hấn đã làm hấn siêu lòng, nhưng mà... hấn cực kỳ không thích cái màn hoa bay lá thổi kia đâu, rất sến súa.

Hấn cúi đầu nhìn một khúc nhỏ đứng tới ngang hông, mặt đen vồ nát, tâm can xao xuyên, hấn vươn tay dài trực tiếp ôm nàng lên, để nàng đối diện với hấn, tham lam hôn nhẹ vào môi nhỏ một cái, giọng không cảm xúc hỏi:

“Vậy, nàng thích hoa hay thích ta?”

Tô Phá Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ, dùng chất xám còn sót lại trong đầu vắt vả kết luận rằng:

Ta thích hoa a!

Nhưng nếu không thích hấn, hấn có bỏ ta không a???

Vì thế từ trong đầu truyền đến miệng liền biến thành:

“Ta thích hoa, nhưng cũng thích Nguyệt.”

Nửa đầu làm hấn rớt xuống chín tầng địa ngục, nửa sau lại vớt hấn về trần thế, miệng nhỏ của nàng đúng là thật biết cách lấy lòng người nha.

Nghĩ nghĩ điều gì đó, hấn lại hỏi:

“Vậy người có thích tên mặc áo trắng lúc này không?”

Tô Phá Nguyệt ngây thơ do dự nói:

“Thích.”

Hấn vừa được vớt về lại bị nàng đập cho một phát bay xuống tận lòng đất, tưởng chừng như hết cách vớt thì nàng lại phun ra một câu sau:

“Bởi vì hấn có hoa, nha!”

Hấn thật không còn lời gì để nói với nàng, tư duy của nàng hấn không theo kịp. Cái này phải làm sao a???

Nghĩ tới câu nói trước khi đi của Tà Thiên Ảnh, hấn bỗng chốc nghĩ rằng có lẽ nên dạy cho nàng một chút nội công tu luyện, như vậy có thể đề phòng được chút ít.

Minh Nguyệt Nhan khẽ mấp máy cánh môi, toàn bộ không gian lập tức chuyển đổi, xung quanh nàng và hấn hiện giờ là một căn phòng gỗ, người có thực lực nhìn vào liền biết trong căn phòng này có rất nhiều tiên khí, nhiều đến mức đủ để một người bế quan tu luyện trăm năm.

Hấn đặt nàng đứng xuống, tay to nắm lấy tay nàng dẫn nàng đến thùng nước ở giữa phòng. Tay phát một cái trực tiếp lột sạch nàng rồi nhẹ nhàng thả nàng vào nước. Tô Phá Nguyệt bất ngờ bị một dòng nước ấm bao phủ lấy cơ thể, thoải mái khiến nàng không nhận được kêu rên một tiếng.

Hấn run rẩy đứng đó, suýt nữa không nhận được nhào vào trong vôi nàng, hấn lúng túng ho khan vài tiếng, giọng khàn khàn bắt đầu chỉ dẫn nàng từng bước một.

Tô Phá Nguyệt ngoan ngoãn ngồi xếp bằng lại, nhắm mắt tập trung tinh thần đảo thái toàn bộ căn phòng cơ thể ra. Nước trong thùng dần chuyển sang màu xám nhạt, hấn phát tay làm thân thể nàng bay ra khỏi thùng nước, tay lớn cầm chiếc khăn cuộn tròn nàng vào lòng.

Nhìn tiểu hài tử đang ngủ say trong lòng, hấn thở mẫn híp hai mắt ôm chặt cục bông, nhìn ngoài trời cũng đã tối, hấn mấp máy môi, không gian trực tiếp chuyển về phòng ngủ của hấn. Không thêm mặc y phục cho nàng, hấn cứ thế ôm nàng nằm thẳng lên giường, nhẹ nhàng chỉnh lại tư thế nằm cho nàng rồi bắt đầu công cuộc ăn sạch nàng.

Hấn luồn tay vào trong khăn, nhẹ nhàng nắn bóp một bên ngực sữa của nàng, đầu cúi xuống áp môi lên môi nàng, lần này hấn không còn như lần trước áp chế bản thân mình mà dịu dàng thâm nhập vào sâu bên trong, tận hưởng sự ngọt ngào kiều diễm của nàng.

Sợ nàng không chịu nổi hấn chỉ thưởng thức một chút rồi rời đi chuyển hướng về bầu ngực sữa đã được hấn làm nóng từ nãy đến giờ. Hấn không ngại ngâm luôn cả viên trân châu vào miệng, từ từ đùa nghịch với nó. Tay khác của hấn lần xuống phía dưới bờ mông nhỏ căng tròn của nàng, lướt qua từng tác da tác thịt rồi hâm nóng nó như lúc nãy.

Tô Phá Nguyệt đang say giấc bỗng cảm thấy có thứ gì đó đang chạm vào thân thể nàng, theo bản năng nàng run người kêu lên một tiếng phòng bị. Hấn có chút tự trách khi thấy nàng như vậy, lương tâm cắn rứt, hấn thu tay về rồi chống lên giường, mặt đối diện với nàng, cắn một cái vào môi nhỏ, hấn thì thầm nói với nàng:

“Tiểu hồ ly, lần này tha cho nàng. Đến lúc đó ta sẽ đòi lại hết.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Xuống Trán

Vẫn như thường ngày, Minh Nguyệt Nhan thức dậy rất sớm, đây có lẽ là bản tính từ kiếp trước, hấn lúc đầu khi chuyển kiếp thành Thượng tiên đã phải sống rất vất vả, ít ai biết rằng tiên khí vương giả trên người hấn đều phải tu luyện rất lâu mới có được, vì nàng hấn cam lòng chịu khổ sở, chỉ mong có thể trở thành người bảo vệ nàng qua mọi tai ương, cùng nhau đi qua hết mọi kiếp nạn.

Mỗi sáng thức dậy, hấn đều trở nên hoảng loạn vì không thấy nàng bên cạnh, khi nhớ ra rằng mục đích của hấn là phải tìm cho được nàng, hấn mới bình ổn lại. Bây giờ, hằng ngày được ngắm nàng, bên cạnh nàng, vui đùa cùng nàng hấn cảm giác mình đã được sống như một vị tiên thật sự, nếu có thể, hấn

ước rằng mọi thứ đều trôi qua một cách bình yên như hiện tại, cuộc sống chỉ có nàng và hắn.

Vật nhỏ trong lòng có động tĩnh cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn, hắn cúi đầu nhìn xuống tiểu hồ ly đã biến về nguyên dạng, nhìn vào đôi mắt mơ màng còn đang ngái ngủ của nàng, hắn bỗng chốc nhận ra rằng.... đến giờ làm cơm rồi!!

*

Có vẻ tay nghề nấu ăn của hắn từ kiếp trước vẫn còn, tuy đã một thời gian dài không nấu nhưng đến bây giờ tay nghề vẫn không sụt thậm chí có phần nâng cao hơn. Hắn phát hiện khi trời lạnh nàng sẽ bị biến về nguyên dạng có lẽ là do nguyên khí khi nàng ở hình dạng con người không đủ để sưởi ấm, một phần nữa là do nguyên khí của nàng vẫn chưa đủ sức để kéo dài trạng thái làm người. Hắn nên bồi bổ cho nàng một chút tiện thể giúp nàng tu luyện nguyên khí.

Ở bàn cơm, nàng rất tự nhiên mà ngồi vào lòng hắn, vô tình lại khiến cho hắn nảy sinh tâm tư xấu xa. Minh Nguyệt Nhan đương nhiên rất hài lòng về hành động này của nàng, hắn kiềm chế lại suy nghĩ sâu xa, dịu dàng gấp thức ăn đút cho nàng.

Bỗng nhiên vật nhỏ trong lòng hắn nghĩ nghĩ đến thứ gì đó, rất tự nhiên kéo tay áo hắn, giọng nói non nớt vang lên khiến tim hắn mềm nhũn:

“Nguyệt, ta muốn xuống trần chơi.”

Hắn đương nhiên là đồng ý, mọi yêu cầu của nàng hắn không cách nào từ chối được, cho dù nàng muốn thứ gì đi chăng nữa hắn chắc chắn sẽ làm được, nếu không được chỉ bằng vứt bỏ luôn cái chức danh Thượng Thần này đi.

“Manh Manh ngoan, ăn xong ta sẽ dẫn nàng đi.”

Hắn dịu dàng xoa đầu nàng, gọi nàng bằng cái tên cũ, hắn nghĩ không cần phải đổi tên mới cho phiền phức, cứ dùng tên cũ là được rồi, hơn nữa cái tên này cũng rất hợp với nàng, mỗi lần hắn nhìn nàng đều cảm thấy nàng rất manh.

Tô Phá Nguyệt 'ùm' một tiếng đáp lại lời của hắn, ngoan ngoãn ăn hết thức ăn trên muống mà hắn đưa tới, ngồi trong lòng hắn nàng không còn sợ gì nữa, nếu có cũng chỉ sợ hắn bỏ nàng.

*

Côn Lãng phái nằm trên đỉnh núi cao, phía dưới chân núi là một thị trấn rất lớn, trấn này là một trong ba khu vực quan trọng nhất của Nam Thương, hằng năm có rất nhiều du khách tới đây thăm quan nên thị trấn cũng rất đông đúc.

Trên đường mọi người ai ai cũng đều chú ý đến hai thân ảnh một đỏ một trắng đi song song với nhau. Thân tử y tóc dài đến thắt lưng đen mượt, dung nhan phải gọi là hơn cả hoa nhường, nguyệt thẹn. Thân bạch y chỉ cao đến thắt lưng của tử y, xem chừng là một nữ hài manh manh đáng yêu, tóc cột thành hai bím trên đầu, vẻ mặt có chút lạnh lùng pha lẫn ngây thơ khiến người ta siêu lòng.

Trong trấn đột nhiên xuất hiện hai người như tiên từ đương nhiên khiến người khác chú ý, bỗng nhiên trong đám đông có một tiếng cảm thán khiến hắn đen cả mặt:

“Nhìn kia, hai phụ tử bọn họ trông thật xinh đẹp.”

“Đúng vậy, thật đẹp a!”

“Không biết ai may mắn được làm thê mẫu nhà này nhỉ?”

“.....”

“...”

Tiếp theo sau là hàng loạt câu cảm thán khiến hắn đột nhiên nảy sinh sát ý muốn giết người. Dường như cảm nhận được lãnh ý từ hắn, Tô Phá Nguyệt nắm chặt tay hắn, dùng giọng non nớt hỏi:

“Nguyệt, người sao vậy?”

Hắn lập tức thu lại sát ý, mặt tươi như hoa trả lời với nàng:

“Không sao, chỉ là bỗng dưng ta muốn đánh người thôi.”

Lập tức Tô Phá Nguyệt nghiêm mặt nói:

“Không được đánh.”

Minh Nguyệt Nhan có chút kinh ngạc vì thái độ nghiêm túc của nàng, hắn tò mò hỏi:

“Tại sao?”

Nàng lại một lần nữa nghiêm túc nói với hắn:

“Đánh người tay sẽ đau.”

Hắn có chút dờ khóc dờ cười không biết phải làm sao đành nghiêm túc nói với nàng:

“Yên tâm, ta biết cách đánh người không cần dùng tay.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ghen

Càng đi Tô Phá Nguyệt lại càng vui, nàng là lần đầu tiên được đi chơi vui đến thế, không những vậy bên cạnh lại có người bảo vệ lại càng làm cho nàng thoải sức chơi đùa.

Nàng nắm tay hắn đi trên con đường lớn có rất nhiều gian hàng, đây là con phố nhộn nhịp nhất mà nàng từng đến, tuy nhiên ở đây cũng có một vài kẻ không biết sợ chết diễn hình như là nữ nhân đang đứng trước mặt nàng và hắn đây.

Nhìn y phục của ả cùng hai ba nữ tử phía sau liền biết chắc là người có gia thế, tuy nhiên, hôm nay cho dù có Thiên đại lão gia tới cũng không cứu được người. Minh Nguyệt Nhan nâng tay, vừa định xuất chiêu thì đã bị giọng nói non nớt nhưng đầy tính chiếm hữu của ai đó chặn đứng:

“Ngươi... là ai?”

Ngay lập tức nữ nhân kia dôi dôi mắt si mê đang khoá chặt hắn xuống thân ảnh nhỏ bé vừa bằng một khúc của nàng, ả vênh mặt, hênh hoang tự kiêu trả lời:

“Ta mà ngươi cũng không biết, có phải mắt mù rồi hay không....”

Ả còn chưa dứt lời đã bị một chưởng của hắn đánh xuống huỷ luôn cả nguyên thân, cả thân xác đều biến thành cát bụi. Kết cục của kẻ dám phi báng nàng chính là như thế này, hắn tuyệt đối sẽ không lưu tình với bất cứ ai.

Tô Phá Nguyệt mặt không cảm xúc nhìn nữ nhân một giây trước còn dùng giọng điệu hống hách nói chuyện với nàng một giây sau liền biến thành bụi đất. Nàng khẽ kéo tay áo hắn, lãnh ý quanh người biến mất, giọng nói uy nghiêm lúc nãy cũng không còn mà thay vào đó là sự nhắc nhở nhẹ nhàng:

“Nguyệt, sau này không muốn thấy ngươi làm vậy nữa.”

Hắn ngạc nhiên, tâm tình bỗng chốc sụp xuống, không biết có phải đã dọa nàng sợ rồi không, vừa muốn hỏi lại bị nàng cắt đứt:

“Sau này không muốn thấy ngươi quyến rũ nữ nhân trước mặt ta.”

Nàng vừa nhìn tia hoảng hốt trong mắt hắn liền biết hắn hiểu sai ý của mình, lập tức giải thích. Hắn dờ khóc dờ cười nhìn nàng, muốn phủ nhận không được mà chấp nhận cũng không xong, chỉ có thể bế nàng lên, dịu dàng dỗ ngọt nàng:

“Được, sau này ta sẽ không quyến rũ nữ nhân trước mặt nàng.”

Bởi vì chuyện lúc nãy phá hỏng tâm tình dạo chơi của nàng nên hắn đành dắt nàng về Côn Lăng phái, dọc đường đi các môn sinh trong phái thấy hắn và nàng đều rối rít chào một tiếng ' sư tổ' cùng ' sư thúc'.

Gọi một tiểu hài tử là sư thúc đương nhiên trong lòng họ sẽ thấy khó chịu nhưng mà biết làm sao được bọn họ còn chưa có muốn chọc vào ôn thần kia nha, thật đáng sợ!!!

Về đến Côn Lăng tâm tình của nàng thoải mái hơn rất nhiều, ít nhất là không còn khó chịu như lúc nãy, tuy nhiên vào lúc nàng đang rất thoải mái, lại có một chưởng ngại vật xuất hiện.

“Sư muội Nạp Lan Như báỉ kiến sư tổ.”

Người vừa nói chính là một trong các trưởng lão ở Côn Lăng phái, thân là môn sinh ở phái ai cũng đều biết Nạp Lan Như si mê nhất không phải tiên thuật gì gì đó mà chính là thượng tiên vạn cổ Minh Nguyệt Nhan này đây.

Lời vừa dứt còn chưa thấy Minh Nguyệt Nhan nói gì đã thấy sắc mặt của Tô Phá Nguyệt đen hơn cả than, lãnh khí quanh người bỗng chốc nổi lên vù vù, cây cối quanh đây bắt đầu có dấu hiệu của sự ngã nghiêng.

Thân hình nhỏ nhắn của nàng khẽ nhích lên phía trước, đem hân đẩy ra sau lưng, khuôn mặt lạnh như băng nhìn nữ nhân trước đối diện. Nạp Lan Như dù phát hiện ra tiểu hài tử trước mặt có ý thù địch với mình cũng vờ như không biết gì, thậm chí lấy nàng ra làm đề tài để kiểm chuyện hàn huyên với hân:

“A Nguyệt, đây là đồ đệ của chàng sao?”

Nạp Lan Như đâu biết lời ả vừa nói ra cũng như tự kể lưỡi dao lên cổ mình, ả chỉ thấy sát khí như ẩn như hiện quanh người, lại thấy đôi mắt to tròn của nàng như có thể giết chết ả ngay tức khắc, ả run rẩy đưa mắt lên nhìn hân thì suýt chút nữa tức đến hộc máu.

Thì ra này giờ ả chỉ là con khỉ làm xiếc trước mặt hai người, nhưng mà làm xiếc thì thôi đi, dù sao cũng có người chú ý, đằng này hân lại chẳng thèm ngó ngang xem ả đang nói gì, chỉ chăm chăm nhìn nữ hài kia, hôn vĩa bay tận lên mây rồi.

Ả còn chưa dứt suy nghĩ đã thấy hân một thân tử y đỏ rực mang theo nàng đi về nơi ở, trực tiếp xem ả như không khí, hoàn toàn không nể mặt chức vị trưởng lão của ả. Nạp Lan Như tức đến suýt trào máu họng nhưng cũng phải đề xuống, bởi ả biết đây không phải là nơi để ả trút giận, dù gì đi nữa ả còn phải giữ cho mình một hình tượng trước mặt các môn sinh.

*

“Ngươi lại đi quyến rũ nữ nhân trước mặt ta.”

Tô Phá Nguyệt mặt không cảm xúc chất vấn người đối diện. Hân như cũ không biết nên làm thế nào với nàng, chỉ đành im lặng đưa mắt nhìn nàng. Tô Phá Nguyệt quay mặt đi, giọng non nớt lại phun thêm một câu làm hân hãi hùng:

“Từ giờ ta sẽ không gọi tên ngươi nữa.”

Hân vội vàng hấp tấp hỏi lý do, trái ngược với hân nàng chỉ lạnh lùng quăng ra một câu mà có lẽ hân cả đời cũng không quên được:

“Ta không thích dùng chung đồ với người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Cuộc Sống Hằng Ngày Của Nàng Và Hân

7 năm sau.

Đại hội tiên kiếm năm nay đã tìm ra được chủ nhân của Thanh Hoa kiếm, chúng nhân xì xào bàn tán phỏng đoán xem thử ai có thể làm chủ được thần vật này. Tuy nói Thanh Hoa kiếm chính là phần thưởng cho người thắng cuộc nhưng thật ra cũng chưa chắc là đúng.

Thanh Hoa kiếm là thần vật mấy ngàn năm trước đã cùng với Minh Nguyệt Nhan thượng thần xuống trần thế, tuy nhiên không biết vì lẽ gì mà nó lại bị chôn sâu vào tảng đá, không ai có thể rút ra được. Mấy ngàn năm trôi qua nó vẫn cứ ở yên đó, Tà Thiên Ảnh - chủ nhân của tảng đá chỉ mong sao có người tới rút kiếm ra để khôi phá hồng vườn hoa xinh đẹp của hân.

Nói về lý do tại sao hân không giữ thần vật cho riêng mình thì thật ra cũng rất đơn giản, thứ nhất là cây kiếm kia là thần vật mà hân lại là ma tu cho nên giữ lại bên mình cũng không có tác dụng, lý do thứ hai chính là vì nó quá xấu, phàm là người bên cạnh Ma tôn đều biết hân cực kỳ yêu cái đẹp và cũng cực kỳ ghét cái xấu, đây cũng là nguyên nhân mà thù hạ của hân không sắc nước hương trời thì cũng là chim sa cá lặn.

Lại nói về Thanh Hoa kiếm, nó tuy là kiếm nhưng cũng là thần vật khó có vậy mà số mệnh lại không may mắn để cho nó rơi vào tay hai người, một người thì ghét bỏ nó chê nó xấu xí, người kia thì lại xem nó như đồ chơi, chơi xong liền quăng vào một góc chả ngó ngang gì tới. Ai nói làm thần thì sướng, thần vật như nó cũng cực khổ biết bao.

Ở một nơi nào đó, bạch y nữ tử ngồi trên mỏm đá cao, tay cầm thanh kiếm hình thù quái dị lướt qua đám cỏ dại dưới chân, kiếm sát bén làm cây cỏ vụn nát rơi đầy đất, bạch y nữ tử trầm trồ cảm thán:

“Thần vật đúng là rất tốt a!”

Đằng sau lưng nàng bỗng xuất hiện thêm một tử y đỏ rực, nam nhân tuyệt sắc chậm rãi bước về phía nàng, một mảnh ôn nhu tràn ngập trong mắt hân, môi mỏng khẽ mở, giọng trầm ấm vang lên bên cạnh truyền vào tai nàng:

“Manh Manh, về ăn cơm thôi.”

Nghe thấy tiếng gọi, bạch y nữ tử quay đầu để lộ nửa bên mặt cân đối hoàn mỹ, môi nhỏ nhấp mấy trả lời:

“Ừm”

Thân hình nhỏ nhắn bật nhảy xuống khỏi mồm đá, hấn nhanh tay đỡ lấy nàng, bế ngang nàng lên chân vững chắc bước về phía căn nhà nhỏ.

Trên bàn cơm trắng đã được dọn sẵn, bát canh nóng hổi còn bốc khói bay nghi ngút, đĩa rau xanh mơn mẫm nằm gọn trong đĩa, một bát thịt kho tàu đem mùi hương thổi bay trong gió, mâm cơm đầy đủ ngũ vị không ăn quả thật rất lãng phí.

Điều kỳ lạ ở đây chính là có tận hai người nhưng chỉ có một cái bát và một đôi đũa, nếu là người ngoài chắc chắn sẽ không ai hiểu được sự kỳ quặc này nhưng nàng và hấn đã quá rõ ràng, suốt 7 năm nay ngày nào nàng cũng ngồi trong lòng hấn, cơm cũng là hấn dứt, nếu đã như vậy cần gì phải bày thêm chén đũa cho lãng phí, hai người các nàng căn bản chỉ cần dùng một bộ là đủ.

Hấn ngồi xuống bàn ăn, tiện tay chỉnh lại tư thế để nàng ngồi thoải mái hơn, tay bới com trong bát ra chén, từng hạt com thơm đến nứt mũi, hấn múc một muỗng nhỏ, gấp một miếng thịt kho bỏ lên muỗng, trước khi dứt cho nàng còn không quên thổi cho nguội bớt.

Vẫn như trình tự nàng một miếng hấn một miếng, bát com đã dần thấy đáy, Minh Nguyệt Nhan tuy rất muốn nàng ăn mau chóng lớn nhưng cũng không quá cưỡng ép, mỗi khi hấn thấy nàng đã no tuyệt đối sẽ không bắt nàng ăn thêm một muỗng nào nữa, có được người quan tâm chăm sóc như thế nàng cũng không biết đây là phúc hay là phận.

Hấn cẩn thận nâng tách trà lên để nàng uống vẫn không quên thổi nguội trước khi đưa. Tô Phá Nguyệt uống xong, thích thú phà một hơi nóng còn trong miệng vào tai hấn, khúc khích cười, hấn dường như đã quen thuộc với việc này nên cũng không nói gì, ánh mắt nhìn nàng lại thêm vài phần ôn nhu, chợt nghĩ đến gì đó, hấn chậm rãi hỏi nàng:

“Manh Manh, nàng có thích đi chơi không?”

Tô Phá Nguyệt nghe đến đi chơi hai mắt liền sáng lên, lập tức gật đầu, giọng ngọt thanh reo rất bên tai hấn:

“Rất thích a!”

Hấn thấy nàng vui vẻ, lòng lập tức vui theo, chậm rãi hỏi thêm lần nữa:

“Vậy ngày mai ta dẫn nàng đi ăn tiệc nhé?”

Tô Phá Nguyệt lại gật gù cái đầu nhỏ, tuy đáp ứng nhưng vẫn tò mò hỏi lại:

“Tiệc?”

Hấn vươn tay vuốt ve mái đầu của nàng, giọng trầm ấm nhắc nhở:

“Là tiệc của Tà Thiên Ảnh.”

Hấn vừa nhắc nàng lập tức nhớ ngay, đây không phải là tiệc do tên họ Tà kia mở ra để ăn mừng việc nàng lấy cây kiếm làm chúm mắt hấn đi sao, hôm qua hình như còn mời nàng tham dự.

Tô Phá Nguyệt còn chưa nghĩ xong Minh Nguyệt Nhan đã cắt đứt suy nghĩ của nàng bằng nụ hôn nồng ấm của hấn, nàng vừa hưởng thụ lại vừa cảm thán.

Ừm, nụ hôn này thật ngọt, thật thích a!

Mặc dù ngày nào cũng ăn nhưng mà không có ngán nha!

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Bị Tính Kế

Ngày đầu thu, gió nam thổi đến mang chút nóng dư âm mùa hạ, tiếng chim hót văng vẳng đâu đây nghe bỗng có chút vui tươi, ánh nắng từ những tầng trời cao thăm xuyên xuống phủ lên căn nhà gỗ nhỏ trên đỉnh núi cao vút.

Trước gương là một đôi nam nữ, nam nhân dịu dàng ôn nhu tay cầm lược gỗ cẩn trọng chải lên mái tóc đen dài của nữ tử. Nữ tử thích thú ngắm nhìn vẻ mặt của nam nhân phản chiếu trong gương, thả thả hưởng thụ những ngày bình yên.

Ngược lại với khung cảnh bình yên thì ở Xích Diễm phái đã loạn thành một đoàn, người thì giăng bông, người thì kết đèn, không ai là không phải bận rộn, chỉ duy có bạch y nam tử đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi là trông có vẻ rảnh rang nhất. Điều này là đương nhiên bởi vì chính hắn là người đã tạo ra cái mớ hỗn độn này mà.

Nam nhân này không ai khác chính là Tà Thiên Ảnh - Ma tôn của ma giới. Hắn thích thú chơi đùa với con chim trên tay, một chú chim đầy màu sắc. Một trong các chương lão hấp ta hấp tấp chạy đến, làm vẻ mặt nhỉnh hót báo cho hắn bữa tiệc đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ mình hắn nữa là có thể bắt đầu.

Hắn lặng im ngồi đó tiếp tục chơi với con chim trên tay, vị kia thấy thế cũng không dám can rờ lui ra một bên đứng chờ. Nửa khắc trôi qua, hắn vẫn nằm đúng tư thế như vậy, mặt bình thản không tỏ vẻ gì nhưng tay thì đã bóp nát con chim rực rỡ, lãnh khí xung quanh hắn ngày một nhiều thêm cho đến khi một tiếng rống vang lên trông không trung hắn mới nhếch môi đứng dậy.

Ngoài cổng một đôi tình nhân tay nắm tay thân mật bước vào, Tà Thiên Ảnh tay chống cằm ngồi trên ghế có chút mất kiên nhẫn nhìn hai người trước mặt, rốt cuộc hắn vẫn nén lại hỏa nhiệt trong lòng, cắn răng đợi hai người ngồi vào ghế rồi mới phát tay cho người dọn thức ăn lên.

Cùng lúc đó đoàn vũ nữ từ ngoài cổng tràn vào, tiếng nhạc bắt đầu vang lên theo giai điệu, Tà Thiên Ảnh ngồi trên ghế, tay nhón lấy trái nho thông thả hưởng thụ cảnh xuân trước mắt, nhìn bộ dạng hắn phiêu diêu như vậy cũng sẽ không có ai nghĩ tới tận sâu trong đáy lòng hắn đang chờ mong một điều lớn lao sắp sửa xảy ra.

Trong bầu không khí vui tươi nhộn nhịp thế này Minh Nguyệt Nhan lại chẳng như bao người khác vui vẻ thưởng rượu ngắm vũ mà chỉ chăm chú gấp đồ ăn cho nàng, hắn nhớ có một lần nàng đã nói rất thích món bánh hoa nguyệt quế ở đây nên hôm nay dẫn nàng đến không vì lý do gì khác mà chính là vì muốn cho nàng ăn một bữa ngon, thật ra nếu muốn hắn cũng có thể tự học cách làm bánh cho nàng nhưng mà cái tên họ Tà kia lại nhất quyết không chịu đưa ra phương thức thì phải làm sao bây giờ?

Tô Phá Nguyệt cảm miếng bánh đã cắn được một nửa trên tay, chợt, nàng nhàu mày, mồ hôi bỗng toát ra như suối, cơ thể lạnh ngắt, không đợi nàng báo Minh Nguyệt Nhan đã phát hiện ra sự kỳ lạ bên trong miếng bánh, một viên đan dược màu nâu nhỏ xíu nằm trong bánh, nếu không phải hắn nhìn kỹ chắc cũng khó phát hiện ra.

Ngay tại lúc hắn sững người thì Tô Phá Nguyệt trên tay hắn bỗng bay lên, tiến về phía bạch y nam tử đang ngồi trên cao. Tà Thiên Ảnh vì đạt được mục đích nên cũng không làm khó nàng, hắn phát tay, cho người đem nàng xuống, mắt hồ ly híp chặt nhìn một thân tử y đứng trước mặt, giọng tà đạo vang lên:

“Nguyệt a, xem ra ngươi cũng lo lắng cho nàng quá nhỉ?”

Thần sắc của hắn trở nên hung tợn, hắn quát tay một phát, bàn ghế xung quanh đều bị quật đổ, cây cối ngã nghiêng, gió không biết từ đâu tràn về hung hăng thổi bay mọi thứ, Minh Nguyệt đã không còn giữ được bình tĩnh, hắn quát:

“Nói, ngươi đem nàng đi đâu?”

Tà Thiên Ảnh nhìn đáng vẻ của hắn, trong mắt loé lên một tia hứng thú, hắn chậm rãi phun ra một câu:

“Yên tâm, người của ngươi ta sẽ chăm sóc tốt, còn bây giờ ngươi phải đánh với ta.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Phiền Phức

Một chương đánh tới, hắn không cần đợi khai trận đã bắt đầu điên cuồng đánh với Tà Thiên Ảnh, sát khí bốc lên nồng nặc, Tà Thiên Ảnh nhếch môi cười thích thú, y phát tay một cái, biến gió thành lưỡi dao sắc bén, đánh về phía hắn.

Minh Nguyệt Nhan đến né cũng không cần, trực tiếp ra chiêu xé tan gió thành nhiều mảnh, hai mắt hắn đỏ ngầu, lý trí đã không còn, giờ phút này hắn chỉ muốn giết chết tên điên trước mặt và nhanh chóng cứu nàng ra khỏi cái chỗ quái quỷ kia, hắn tự trách mình không biết bao lần, mỗi lần nghĩ đến hắn lại càng điên cuồng đánh về phía Tà Thiên Ảnh.

Hắn phát tay tạo lòng phép chụp lấy thân bạch y, Tà Thiên Ảnh lập tức thu lại vẻ mặt đùa giỡn, chửi một tiếng rồi đưa tay phá tan lòng phép đang bao quanh y. Tà Thiên Ảnh phản công, dồn nguyên khí vào đan điền rồi tung ra một chương đánh về phía hắn.

Cả hai càng đánh càng hăng, đánh trời long đất lở, cây cối xung quanh ngã rạp xuống đất, cuồng phong nổi cơn thịnh nộ điên cuồng quật nhau, mà chính giữa đống hỗn độn ấy là hai thân ảnh đang rướm máu, y phục cả hai đều bị chém rách, trên khoé mép còn có vết máu chảy ra.

Minh Nguyệt Nhan tuy có phần toi tã hơn nhưng chân vẫn đứng vững, Tà Thiên Ảnh bề ngoài trông có vẻ sạch sẽ nhưng bên trong đã tổn thương không biết bao phần, có lẽ từ sau cuộc chiến kia y vẫn chưa hồi phục nguyên vẹn, nay lại gặp phải một tên cuồng chiến như hắn bị thương cũng là điều khó tránh.

Chưa được một lúc, Tà Thiên Ảnh đã phun một bùm máu, vô lực ngã xuống đất, thắng bại đã rõ, không đợi cho y hồi phục, hắn đã trực tiếp xách cổ áo y lên dựa theo chỉ dẫn tìm đường đến chỗ giam giữ nàng.

Nói là giam nhưng thực chất chính là mời nàng đến chỗ khác chơi một chút, Tà Thiên Ảnh hoàn toàn không có ý làm hại nàng, với y nàng chỉ là mồi nhử cho kẻ hoạch, xong việc y tất nhiên sẽ không làm khó nàng, đan dược lúc trước cho nàng ăn cũng chỉ là thuốc kích thích đan điền một chút, đương nhiên không có tác hại gì, chỉ có điều sau khi ăn thì phải động tay động chân một chút để giải toả cơ thể, y không bận tâm đến việc này.

Minh Nguyệt Nhan neho mắt hung hiểm nhìn căn phòng trống không, cánh cửa mở toang, bên ngoài rải rác vài cái xác chết, người cần tìm cũng không có trong phòng, nói cách khác nàng đã không cánh mà bay mất.

Tà Thiên Ảnh không đợi đến hắn mở miệng đã túm lấy một tên gác cửa còn đang hấp hối trong bụi cỏ, tra hỏi xong y lập tức cùng hắn bay về nơi xảy ra cuộc hỗn chiến, linh tính mách bảo rằng đây không phải do nàng tự rời đi mà là có kẻ khác đã đem nàng đi.

Chỉ trong chớp mắt hắn đã tìm được chỗ của nàng, một bãi đất rộng lớn, một đội quân ma tu hùng hậu, dẫn đầu là một nữ nhân không ai xa lạ - Nạp Lan Như, chưởng lão của Côn Lăng phái, hiện tại chính là Thanh Sa, một trong tứ đại hộ vệ của Tà Thiên Ảnh.

Khung cảnh đập vào mắt hắn chính là trong giữa ngàn người kia, một thân ảnh mang sắc trắng đầy sát khí như tên bắn lao vào ngàn người, hai mắt nàng đỏ ngầu, tay cầm Thanh Hoa kiếm không ngừng chém giết quân địch. Nàng là Tu La đến từ địa phủ, nàng thanh trừng mọi thứ nhiễm hắc khí, sát khí của đội quân ma tu ngàn người còn không bằng một nửa của nàng.

Khi hắn vừa lao thân đến thì cũng là lúc nàng một mình trợ chiến đối đầu với thủ lĩnh quân địch giữa chiến trường đầy đầm máu, hắn nhanh như cắt chạy tới đỡ lấy thân ảnh đang sụp đổ của nàng, tay nhuần nhuyễn dùng Thanh Hoa kiếm chém một phát đứt ngang người Nạp Lan Như.

Khi hắn bế nàng bay đi, Tà Thiên Ảnh cũng bước tới theo sau, y ghét bỏ dùng chân đá bay thân xác đã đứt đoạn của Nạp Lan Như, mắt hồ ly híp lại âm hiểm, y phát tay áo rời đi. Mọi chuyện xem như dừng lại ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Rắc Rối

Nắng vàng, mây trắng, trời xanh, thanh âm khe khẽ líu lo trên cành cây, khung cảnh bình yên đến lạ thường. Trên giường, nữ tử khoác sam y đã ngây người nhiều ngày cũng mơ màng mở mắt. Có lẽ vì nàng đã quá lâu chưa được thấy ánh sáng nên khi mở mắt liền có điểm chói chang cùng mơ hồ, điều đầu tiên nàng thấy chính là một cái thân ảnh đỏ rực đang gấp gáp đứng trước mặt, đợi đến khi nàng nhìn rõ thì liền phát hiện ra người này không ai khác chính là vị sư phụ đáng kính của nàng.

Hắn vui mừng hoảng hốt nhìn nàng, lòng có chút lo lắng về thương thế của nàng nhưng vẫn kiên nhẫn đợi nàng mở miệng, cố ý không gây phiền nhiễu cho nàng:

“Sư phụ!”

Một lời nói ra trực tiếp biến hắn từ lo lắng thành kinh hoàng, hắn sững sờ nhìn nàng, tim đột nhiên ngừng đập, bởi vì nàng gọi hắn là... sư phụ!

Không phải mừng rỡ mà là hoảng hốt, nàng từ trước tới nay không bao giờ dùng danh xưng xa lạ với hắn như thế, cho dù nàng không gọi tên hắn, xưng hô với hắn một cách ngang hàng phải lựa, nhưng những điều này lại làm cho hắn thấy vui vì nàng chưa bao giờ xem hắn là người ngoài, chỉ có hiện tại mọi thứ dường như đã thay đổi.

Hắn cố nén nỗi hoảng hốt xuống tận đáy lòng, run rẩy mỉm cười đáp lời nàng:

“Sao vậy?!”

Nàng rũ mắt, không dám nhìn hắn nhiều thêm lần nữa, trong lòng đột nhiên có cảm giác hụt hẫng nhưng vẫn vô cảm nói:

“Đồ nhi nghĩ hiện tại cũng đến kỳ độ kiếp rồi.”

Một câu này còn hơn cả sét đánh ngang tai, tia hy vọng cuối cùng của hắn đã bị nàng dập tắt, hắn bất chợt cảm thấy mình như đã mất đi sự sống, bất chấp tất cả hắn cố gắng níu kéo thêm lần nữa:

“Tại sao?!”

Nàng bình thản như chưa từng xảy ra chuyện gì, khoé mép nhếch lên một chút trông vô cùng khó coi, buông một câu hững hờ:

“Đồ nhi cũng đã đến tuổi xuất môn, độ kiếp cũng là việc nên làm.”

Hắn nhắm chặt hai mắt, lòng run rẩy cầu xin rằng đây không phải là hiện thực, chỉ là một cơn ác mộng, nhưng rất tiếc, cho dù hắn là thần đi nữa thì cũng không thể thay đổi được nó, chỉ đành phải chấp nhận mà thôi.

“Ồ lại được không?!”

Một câu của hắn gói gọn cả đáy lòng, cũng làm cho giọt nước mắt đầu tiên của nàng rơi xuống, hắn không biết vì sao nàng khóc cũng không thể lau nước mắt cho nàng, hắn không thể.

“Sur phụ, ta....”

“Ba ngày.”

“Nhưng....”

“Ba ngày nữa chẳng phải là sinh thần của nàng sao. Ta dù gì cũng đã sống với nàng bao nhiêu năm rồi, sinh thần của nàng đương nhiên phải có ta tham dự, huống chi đó cũng là lễ trưởng thành của nàng.”

“Được.”

Không phụ nguyện vọng của hắn, nàng rút cuộc cũng gật đầu đồng ý, hắn như vậy làm sao nàng còn có tâm đề mà đi nữa chứ, thôi thì cứ đợi đi rồi tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Bây Làn Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Kịch Tình

Minh Nguyệt Nhan một thân hắc y chấp tay đứng ngoài cửa đợi nàng. Ba ngày qua đối với hắn là một chuỗi ngày dài hơn cả những năm tháng hắn chờ đợi nàng, trong ba ngày mọi hương vị trần gian hắn đều được nếm trải, đau khổ, tuyệt vọng, dằn vặt, thậm chí cả những ý nghĩ điên cuồng đều xuất hiện trong đầu hắn, nhưng mà hắn lại không có can đảm làm việc đó, hôm nay hắn đánh cược thêm một lần, nếu như nàng chấp nhận thì tốt rồi.

Tô Phá Nguyệt chậm rãi tiến vào từ ngoài cổng, nàng hôm nay đã không còn một màu trắng thuần khiết như xưa mà thay vào đó chính là sắc tím u buồn, nàng muốn cho hắn biết nàng hiện tại đã thay đổi, cũng sẽ không là một nữ hài suốt ngày bám đuôi hắn, làm lỡ việc tình duyên của hắn.

Minh Nguyệt Nhan thấy nàng liền mừng rỡ, nỗi thấp thỏm lo âu nàng sẽ không đến của hắn đã biến mất, nhưng khi ánh mắt hắn dò xuống tay nải trên vai nàng, lập tức hắn liền thay đổi, không phải thất vọng mà là tàn nhẫn, áy náy lúc trước đã mất, hiện tại hắn đã có thể bắt đầu.

“Đến đây, ngồi đi.”

Nàng nhìn bàn ăn đơn giản như mọi ngày, tim hụt mất một nhịp, tuy khuôn mặt vẫn không có bất kì biểu cảm nào nhưng trong lòng luôn cố gắng đè ép những kỷ niệm lúc xưa đang có trời dậy.

Nàng ngồi xuống, thấy hắn rót rượu vào ly thì nhú mày, hắn nhếch môi cười, nhàn nhả trả lời:

“Hôm nay không phải nàng đã trưởng thành rồi sao.”

Nói xong hắn đưa ly rượu qua cho nàng, chính mình thì tự nâng ly uống cạn, Tô Phá Nguyệt dù có chút nghi ngờ nhưng cũng không nói gì chỉ đành uống hết. Đột nhiên nàng có cảm giác choáng váng, lòng tự cười khinh, không ngờ từ lượng của nàng lại thấp đến thế, người ta ngàn ly không say còn nàng một ly đã gục. Chuyện đời đúng thật là...

Nàng còn chưa cảm thán xong liền phát hiện dưới thân truyền đến cỗ nóng rực, cái gì đó cứ khiến nàng cảm thấy ngứa ngáy, khó chịu, lập tức nàng đưa mắt lên nhìn người vẫn còn đang uống ở phía đối diện, không cần hỏi hắn đã cho nàng biết câu trả lời.

“Biết rồi sao?!”

“Sur phụ, người....”

Nàng đứng bật dậy, chưa nói hết câu đã thấy toàn thân vô lực rơi vào vòng tay của hắn, nàng sững sờ trở mắt nhìn hắn vô cảm đem nàng đặt lên giường. Một người đã từng xem nàng là bảo bối nay lại bỏ xuống được vào rượu cho nàng uống, cảm giác hiện tại của nàng không phải đau khổ mà là có chút vui, mừng, lo lắng, bối rối. Nàng nên làm gì mới đúng đây?

Hắn chậm rãi đem y phục của nàng từ trên xuống dưới tất cả đều xé rách, đằng sau lớp vải dày chính là một cơ thể vô cùng hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức hắn muốn đem nó sáp nhập vào cơ thể của chính mình để thương yêu chiều chuộng, đáng tiếc, nàng không cho hắn cơ hội để làm vậy.

Hắn rũ mắt, nhắm chặt, ổn định tâm trí một lần nữa rồi bắt đầu tiến hành bản án dành cho nàng. Hắn đưa tay nâng phần eo nàng lên, chậm rãi hôn lên vùng da ẩm mịn màng của nàng, Tô Phá Nguyệt ngửa ngáy phía dưới theo bản năng liền cựa quậy, tay bám chặt vào hai vai hắn, giọng khê rên rí gọi hắn, thân thể nàng kiều mị mời gọi hắn nhưng lý trí lại không cho phép nàng làm vậy, bởi vì nàng biết chuyện này là đại nghịch bất đạo, nếu hắn thật sự phát sinh chuyện gì với nàng, nàng sợ rằng thứ gì đó sẽ tới đem hắn đi mất.

Hắn đưa tay xuống phía dưới, tàn nhẫn vô tình đâm thẳng vào nơi khô khốc của nàng, nhận một cổ đau nhói từ dưới thân truyền đến Tô Phá Nguyệt không nhìn được nữa liền nức nở. Nếu là trước đây hắn sẽ không bao giờ để nàng rơi một giọt nước mắt dù là phải mất cả mạng sống, còn hiện tại hắn đã không thể làm được nữa rồi.

Hắn dùng tay ép nàng đối mặt với mình, cúi đầu xuống, hắn in một nụ hôn lên đôi mắt đang nhắm lệ của nàng, tay dưới cũng không tiếp tục hành hạ nàng nữa mà rút ra, linh hồn nhỏ bé của nàng lại được cứu rồi, chợt, hắn thô bạo đâm thẳng vào mà không một lời báo trước, nơi đó của nàng vẫn còn chưa đủ ướt để tiếp nhận vật to lớn của hắn, oà một tiếng, nỗi uất ức bấy lâu nay của nàng trào ra, không phải vì đau mà là vì đây là lần đầu tiên hắn đối xử thô lỗ với nàng như vậy, uất ức dâng trào, nước mắt tuôn rơi, hiện tại đến hình tượng nàng cũng không cần giữ nữa cứ vậy mà khóc cho thoải thích.

Nàng khóc hắn đương nhiên cũng đau lòng, tuy nhiên hắn vẫn còn chưa có nguôi giận đâu, mặc kệ nàng, hắn bắt đầu đâm sâu vào bên trong, điên cuồng chiếm lấy thân thể nàng, từ trên xuống dưới mọi thứ đều bị hắn quét sạch qua một lần. Hắn cúi đầu tham lam quán quýt ở chỗ hai bầu sữa non của nàng, tay vẫn không ngừng khiêu khích làm nộ hoa cứng hết lên.

Bên dưới hắn vẫn không quên nhiệm vụ của mình làm nàng vừa đau lại vừa giận, một làn khói trắng bỗng xuất hiện trên đỉnh đầu của nàng, tuy nhiên chưa kịp làm gì thì nó đã bị hắn dùng tay ném ra ngoài cửa sổ, giải quyết xong chương ngại vật, lúc này hắn lại tiếp tục trừng trị nàng cho đến khi nàng nhận lỗi mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Sự Thật

Trưa nắng gay gắt, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu. Trên giường, một đôi nam nữ đang loã thể ôm nhau nằm say sưa trong giấc ngủ, nam nhân chợt tỉnh giấc, điều đầu tiên hắn làm ngay sau khi mở mắt chính là ôm chặt lấy nữ nhân bên cạnh như thể trong một phút chốc nào đó nàng sẽ biến mất.

Nữ nhân khẽ nhủ mày chuyển người, có vẻ như vì bị ai đó ôm quá chặt nên nàng cũng không thể ngủ nữa mà mơ màng tỉnh giấc, một cổ đau nhói từ dưới thân truyền đến cộng thêm cái ôm cứng nhắc của người bên cạnh, nàng chợt nhớ về tối qua.

Bất chấp đau đớn, nàng dùng sức thoát khỏi vòng tay của hắn, chưa để nàng động đậy hắn đã khoá chặt thân hình nhỏ bé của nàng, một tia không vui hiện lên trong mắt hắn, tiếng nói trầm âm chứa sát khí vang lên:

“Đi đâu?!”

Mặt nàng bỗng chốc biến đen, nội tâm đã giận lại càng giận thêm, nghe xong câu nói của hắn gân xanh nổi trên trán nàng giật mình liệt hơn, nàng rũ mắt, đáng vẻ như vừa đưa ra một quyết định gì đó rất lớn, bỗng, động một cái, Minh Nguyệt Nhan bị nàng xoay người đặt dưới thân.

Hai tay nàng chống lên giường, khuôn mặt nhỏ đầy lệ khí lộ ra dưới mái tóc đen rối, nhìn bộ dạng hiện tại của nàng hắn có muốn làm đại bá vương cũng không được nữa. Hắn nuốt ực một tiếng, nội tâm bỗng có chút chột dạ, mắt vô ý đảo xuống dưới liền thấy một loạt những dấu xanh đỏ in đầy trên người nàng, chỉ nhìn thôi cũng đã biết tối qua hắn dùng mãnh thế nào...

“Muốn tự làm hay để ta ra tay?!”

Giọng nói sát bén mãnh liệt không nương tình đập thẳng vào tai hắn, nàng nhếch mày cong mép mãnh khí nhìn hắn, nhìn hắn im lặng không nói gì Tô Phá Nguyệt thu lại cái cười nhếch mép rồi thật nhanh lao xuống, ngoạm vào cổ hắn một cái.

Hắn bị đau bất ngờ liền theo bản năng rên lên một tiếng, mà nữ nhân đang gục đầu cắn lên vai hắn bỗng nhả ra, mặt tỉnh lặng cuối gầm xuống, hắn ngay lập tức phát hiện ra điểm bất thường của nàng, không nhìn được tò mò liền đưa tay túm gọn mái tóc rối xù che hết cả khuôn mặt kia, chợt, tìm hắn như bị cái gì đâm vào làm nó đau nhói, trên khuôn mặt xinh xắn kia là hai hàng lệ đầm ướt gò má, đôi mắt long lanh mọng nước của nàng chất chứa cả một trời u buồn, đôi môi đỏ sưng vù một góc.

Hắn ôm chầm lấy nàng, tự trách mãi không thôi, tức giận hôm qua nay đã biến đâu mất, giờ chỉ còn lại thương xót đứt từng đoạn ruột mà thôi. Nàng được hắn ôm vào lòng liền oà khóc nức nở, mọi uất ức trong lòng hiện tại đều đã được xả ra ngoài, chỉ cần đợi đến lúc nàng bình tĩnh lại là được.

Khóc xong, nàng khịt khịt cái mũi đỏ, hai mắt cũng đỏ hoe, không đợi nàng nhắc hắn đã nhanh tay lau đi hàng nước mắt còn đọng lại trên mặt, nhìn khuôn mặt nàng đáng thương như vậy hắn lại không nhìn được mà cúi xuống hôn lên môi nàng một cái thật nhẹ.

Hắn dùng giọng trầm quen thuộc thoả hiệp với nàng:

“Manh Manh, hứa với ta sau này không đi nữa nhá?!”

Tô Phá Nguyệt như còn giận dỗi hung hăng quay đầu sang một bên, mắt không thèm nhìn hắn. Minh Nguyệt Nhan vừa nhìn đã biết nàng đã tha thứ, hẳn quyết định tung đại chiêu:

“Manh Manh ~”

Đối với tiếng kêu gọi thân ái như vậy, Tô Phá Nguyệt không thể nào không đáp lại lời kêu gọi, chỉ là nàng vẫn còn có tâm sự chưa giải quyết được, bắt đắc dĩ nàng đành phải nói thật với hắn:

“Nhưng mà...nhưng mà chúng ta là sư đồ, không thể.... không thể...”

Nàng chưa nói hết câu đã bắt đầu sụt sịt, hắn đau lòng không thôi, an ủi nàng:

“Manh Manh, chẳng lẽ nàng sợ những lời chế giễu của đám người kia sao?!”

“Không phải.... nhưng mà còn có thiên đạo.....chúng ta phạm phải đại nghịch bất đạo, nhất định....nhất định sẽ bị trừng phạt. “Nàng ngập ngừng nói hết những khuất mắc trong lòng ra.

Hắn nhú mày nghi ngờ, lập tức hỏi nàng:

“Ai nói với nàng chúng ta sẽ bị trừng phạt?!”

“Nạp Lan Như.” Tô Phá Nguyệt mắt đỏ hoe, không nhanh không chậm nói ra một cái tên.

Nàng vừa nói xong hắn lập tức dờ khóc dờ cười không biết thế nào cho phải, hắn biết Nạp Lan Như luôn dùng mưu kế để chia rẽ nàng và hắn nhưng không ngờ, đến tận lúc chết ả vẫn còn dai đến như vậy, cái gì mà đại nghịch bất đạo, thiên đạo trừng phạt chứ?! Lời này mà nàng cũng tin cho được, không biết nên nói là nàng ngây thơ hay là Nạp Lan Như quá xảo quyết đây?

Hắn chậm rãi giải thích cho nàng về những khuất mắc trong lòng đồng thời một tay âu yếm con heo béo bở đang trầm tính chuyện bỏ trốn. Loay hoay một hồi cả hai đã trần như nhộng nằm trong thùng tắm uyên ương nói chuyện tình cảm. Tuy nhiên chuyện của họ để họ tự tính, còn chuyện của bạch khí đây chính là phải đưa người đến câu chuyện kế tiếp rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Tiểu Quan*, Bồn Cung Muốn Bao Ngươi!

* Cách gọi của kỹ nam thời xưa

Chương 48: Đào người

Tô Phá Nguyệt sợ hãi nhìn khung cảnh xung quanh, một không gian lạnh lẽo chỉ có mình nàng. Nàng như rơi vào vực thẳm, miệng không ngừng gọi tên hắn:

“Nguyệt! “

“Nguyệt, ngươi ở đâu?!”

“Nguyệt! “

Trước tình cảnh này, hai bóng đen trắng bỗng từ trên rơi xuống, cái bóng đen nhanh như chớp lao đến cạnh nàng, vung tay đập thật mạnh cây gậy vào đầu nàng. Tô Phá Nguyệt lập tức bất tỉnh.

Nhìn nàng nằm bất động dưới chân, cái bóng đen hoảng sợ nhảy lên, miệng không ngừng than vãn. Cái bóng trắng bước từ bên cạnh tới, bịt lấy cái miệng không ngừng kêu la kia, giờ tay làm động tác chém cổ, cái bóng đen lập tức hiểu ra, vận dụng phép thuật đưa cả ba đi đến câu chuyện tiếp theo của nàng và hắn.

*

Hôm nay là ngày Chiêu Tỳ tướng quân vận mệnh hoàng thượng đem ba ngàn đại quân đến Sa Châu đánh giặc. Nghe nói, các bộ lạc ở biên ngoại Nam An quốc đã tập hợp lại chủ ý chính là muốn đánh phá Nam An.

Nhiều năm trước Nam An là đế quốc đứng đầu đại lục, tuy nhiên hiện tại đương kim hoàng thượng đã quá già yếu, triều chính lại lục đục nội bộ, đất nước suy yếu, giặc ngoại xâm lại lợi dụng thời cơ đánh phá, trong ngoài nước loạn thành bầy, không cách nào giải quyết.

Nay đến cả Chiêu Tỳ tướng quân cũng đã phải xuất quân đến Sa Châu hoang vu để đánh giặc ngoại xâm thì nhân dân cũng đã biết rõ, đất nước lâm nguy rồi. Trước cổng thành, người dân tụ tập lại để đưa tiễn Chiêu Tỳ tướng quân, nhìn bóng lưng thẳng tắp trên con hắc mã, nỗi lòng của người dân lại thêm một nỗi xao xuyến.

Từ Kinh thành đến Sa Châu cũng phải mất hơn 7 ngày đi đường, ba ngàn đại quân đã được lệnh xuất phát đến Sa Châu từ sớm, nên hiện tại chỉ có một mình Chiêu Tỳ tướng quân cùng hơn 20 vệ binh thân cận đi đến Sa Châu mà thôi, hy vọng quãng đường này sẽ không quá nhàm chán.

Nếu đứng trong đoàn 20 vệ binh nhìn lên sẽ thấy một từ y đồ rực lưng thẳng tắp ngồi trên ngựa, ánh nắng ban mai phủ lên một lớp vàng rực lại làm cho khung cảnh thêm hữu tình, tuy nhiên, ít ai biết rằng sâu trong đáy lòng của Chiêu Tỳ hiện tại nên gọi là Tô Phá Nguyệt đã nhiều hơn một lời than vãn.

Không trách được nàng, trước kia Chiêu Tỳ tuy là nữ nhưng lại cũng là tướng quân nên ngồi ngựa lâu sẽ không cảm thấy ê mông, nhưng hiện tại nàng chỉ vừa mới xuyên qua đã phải leo lên ngựa ngồi, cảm giác ngồi trên yên ngựa thật khác xa so với lúc ngồi trên kiệu, nàng chỉ mong sao có thể mau mau tìm được hán, trở lại những ngày tháng ngồi trên kiệu hoa với hán có phải là tốt hơn không!

*

3 ngày sau.

Tô Phá Nguyệt nghiêng đầu nhìn nhúm rau xanh trên đĩa, lòng thầm cảm khái, không hổ danh là Mỹ Thực thành, nàng chỉ dùng chân ở đây có một buổi mà đã được ăn không biết bao nhiêu là đồ ngon, tuy nguyên liệu nấu vẫn là những thứ đồ bình dân nhưng không ngờ sau khi chế biến xong nó lại trở thành mỹ thực, nhìn ngon mắt, ăn ngon miệng. Ăn nốt miếng cuối trong chén, nàng đưa tay cầm ly rượu, hớp một hớp, không giống như khuê nữ thủy mị nét na ăn xong sẽ lấy khăn thấm nhẹ quanh miệng, nàng thô lỗ dùng tay áo quẹt qua miệng sau đó đứng dậy, nhìn nam nhân trước mặt, ra lệnh:

“Đi thôi.”

Nam nhân kia khẽ gật đầu, khuôn mặt lạnh không chút cảm xúc, tuy nhiên, khi nhìn theo bóng dáng nàng trong đáy mắt lại loé lên một tia sáng khó giải thích. Y cầm kiếm bước nhanh theo nàng, ra đến ngoài cửa, y lại thuận thực dắt con hắc mã của nàng đến, Tô Phá Nguyệt đương nhiên rất vừa lòng với sự chu đáo của hộ vệ thân cận này, trong nháy mắt hạo cảm không khỏi tăng lên vài bậc.

Giống như bản năng, Tô Phá Nguyệt thuận thực tung người lên rồi hoàn chỉnh ngồi trên yên ngựa, ngay cả nàng cũng không nhận được mà thầm cảm khái, quả thật nhìn động tác lúc nàng leo lên ngựa đúng là rất uy phong a!

Đi được một đoạn ngắn, Tô Phá Nguyệt đã thấy phía trước hai bên đường người dân bu đông nghịt, cách đó không xa là một chiếc xe ngựa thanh nhã đang đi tới, không lâu sau trước mặt nàng đã là một con bạch mã cộng thêm một cỗ xe hoa to lớn.

Tô Phá Nguyệt thật sự không có ý gây rối, chỉ có điều con đường này quá nhỏ, người dân lại bu đông nghịt hai bên đường coi như cũng chiếm mất một phần, lại nói, nàng dù gì cũng là tướng quân, theo lý thì bên kia phải lùi lại để nàng đi qua mới đúng.

Hình như nghe thấy suy nghĩ của nàng, Nhất Dao - Đại hộ vệ bên cạnh nàng cũng là người lúc này mặt không đổi sắc bước xuống ngựa, Tô Phá Nguyệt cũng không cản y lại để cho y tiến tới thương lượng với chủ xe.

Bởi vì khoảng cách đứng cũng không quá xa, Chiêu Tỳ thân lại là tướng quân nên đã rèn luyện các giác quan rất tốt, Tô Phá Nguyệt nghe rõ ràng khi Nhất Dao đến hỏi, người bên trong chỉ thỉnh thoảng phun ra một từ:

“Không.”

Không hiểu vì sao Tô Phá Nguyệt lại cảm thấy cách nói này quen thuộc đến như vậy, cả âm điệu cũng rất quen, nàng bắt đầu nghi ngờ về thân phận của người ngồi trong xe, tuy nhiên để tránh làm mất thời gian nàng cũng không muốn dây dưa nhiều, chỉ hô một tiếng gọi Nhất Dao quay lại rồi lùi ngựa về sau để cỗ xe kia đi qua trước.

Tô Phá Nguyệt để ý khuôn mặt của tiểu nô đánh xe vô cùng thờ ơ, thậm chí khi nhìn thấy Nhất Dao suýt chút nữa rút kiếm ra cũng không có biến hoá gì, loại tiểu nô này một người bình thường làm sao có thể có chứ?!

Nghĩ tới điều gì đó, Tô Phá Nguyệt liền dời mắt gắng nhìn người ngồi đằng sau tấm màn, dù chỉ là bóng dáng lướt qua nhưng lại làm cho Tô Phá Nguyệt cảm thấy vô cùng quen thuộc, như nghe được ý nguyện của nàng, một con gió bất chợt thổi qua để lộ diện mạo của người bên trong, vừa nhìn Tô Phá Nguyệt lập tức hoảng hốt.

Là hán!

Chính là hán!!

Lão công của nàng!!!

Tô Phá Nguyệt lập tức hét lớn:

“Đứng lại! “

Nàng bảo đảm tiểu nô lái xe chắc chắn có thể nghe thấy giọng của nàng tuy nhiên y không những không dừng mà còn đánh nhanh hơn lúc trước. Mỗi đã tới miệng, Tô Phá Nguyệt đầu dễ dàng để nó chạy mất, nàng thúc ngựa chạy theo thân thể nhẹ tựa như lông hồng, hắc mã lấy đà phóng qua cổ xe ngựa, hoàn chỉnh đứng đối diện với bạch mã như lúc nãy.

Tô Phá Nguyệt không xuống ngựa mà ngồi trên yên, thúc ngựa chậm rãi tới gần, đến khi nàng xác định được hắc mã có thể nghe nàng nói mới dừng lại. Nàng thông dong bình thản bắt đầu nói:

“Sur phụ, người còn định ở trong đó đến bao lâu nữa hả?!”

Mọi người xung quanh ai nấy đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra, riêng chỉ có người trong xe là hơi có phản ứng một chút. Liếc mắt thấy người bên trong vẫn chưa chịu ra, nàng lại tiếp tục nói:

“Sur phụ, nếu người không ra thì sẽ có chuyện lớn a!”

Tiểu nô đánh ngựa dừng về mặt ngăn năm không đổi sắc hỏi nàng:

“Ngươi làm gì?!”

Tô Phá Nguyệt nhếch mày, cong môi thừng thờ phun ra một câu:

“Gia là đang đào người a!!”

Không đợi tiểu nô đáp lại bên trong đã truyền ra một từ:

“Không “

Tiểu nô vừa quay đầu đã sợ đến vỡ mật, chủ nhân ngăn năm không lộ diện của y cuối cùng cũng xuất hiện, hơn nữa lại còn rất chắc chắn phun ra một câu:

“Ta chấp nhận bị đào.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ăn Đậu Hủ

Tô Phá Nguyệt hip mắt, cong môi nhìn nam nhân khoác bạch y đứng trước mặt, nội tâm của nàng bỗng chốc rạn vỡ. Hắc mã đưa mắt nhìn nàng, khoé môi không tự chủ nhếch lên, hai tay rất tự nhiên dang rộng ra, Tô Phá Nguyệt đương nhiên không thể phụ lòng hắc mã, xách móng chạy đến ôm chặt lấy hắc mã, Nhất Dao đứng bên cạnh nhìn cảnh này cũng không nói gì, chỉ là trong lòng rất nhanh liền nổi lên một trận cuồng phong.

Nàng ngẩng đầu lên, cổ ý chu đôi môi nhỏ nhắn của mình ra, nội tâm thét gào, hắc mã hài lòng ban thưởng cho nàng một nụ hôn lên đôi môi nhỏ nhắn, hai người tình ý mặn nồng đến mức mọi người xung quanh đều ngây ngốc không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vì sự xuất hiện của hắc mã nên Tô Phá Nguyệt cố ý lùi thời gian lại để hắc mã sắp xếp mọi thứ rồi cùng đi với nàng, ai ngờ, hắc mã chỉ lạnh nhạt lắc đầu rồi ra lệnh cho tiểu nô đánh xe đi cùng nàng luôn. Bởi vì có hắc mã nên nàng cũng không cười ngựa nữa, chui vào xe ngồi với hắc mã luôn, còn hắc mã thì để lại cho Nhất Dao xử lý.

Đối với loại chuyện thấy sắc quên tứ như thế này hắc mã cũng chỉ đành hí vang một tiếng rồi thôi, hơn nữa có bạch mã kia đi chung, nó cũng thấy vui vẻ phần nào.

Nhất Dao vẫn còn rất nghi ngờ về thân phận của hắc mã, nhin không được liền chạy tới bên cạnh nàng đang chuẩn bị lên xe ngựa, đối với sự thắc mắc của Nhất Dao, nàng chỉ lạnh nhạt buông một câu:

“Hắc mã là người của ta, ngươi không cần quan tâm nhiều đến thế. “

Nhất Dao lập tức biết mình phạm phải trọng tội, không được thắc mắc với quyết định của chủ nhân, y cúi gằm đầu quay về vị trí của mình, mắt nhìn theo

cỗ xe ngựa phía trước không khỏi đánh giá chủ nhân của nó.

Trong xe, Tô Phá Nguyệt rất tự nhiên ngồi vào lòng hắn, mặt đối mặt với hắn, hai tay nàng vòng qua ôm lấy cổ hắn, đưa đôi mắt chăm chú nhìn khuôn mặt đã lâu không gặp. Hắn hít một hơi, tâm tình vui vẻ, dùng giọng điệu quyến rũ gọi nàng:

“Muốn sao?!”

Tô Phá Nguyệt không để tâm đến trò trẻ con của ai đó mà cong môi cười gian tà, nàng bỗng nhiên cảm thấy dục hoả trong người bùng cháy, nhin không được lại bày trò quyến rũ hắn. Chủ động dâng đôi môi mềm mại của mình lên, Tô Phá Nguyệt rất nhanh đã bị cuốn vào cuộc chiến triền miên, nàng cảm giác kỹ thuật của hắn càng ngày càng nâng cao, tiện miệng hỏi:

“Lâu ngày không gặp, kỹ thuật của chàng càng lúc càng nâng cao rồi đấy, sư phụ.”

Hắn vui vẻ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang phụng phịu giả vờ giận dỗi kia, giọng nói tà mị lại vang lên:

“Lâu ngày không gặp, kỹ thuật của nàng càng lúc càng kém, có phải là nên luyện tập thêm hay không, đồ nhi?!”

Tô Phá Nguyệt then quá hoá giận lập tức cao giọng quát:

“Chàng nói ai kém hả?! Có cần ta chứng minh cho chàng thấy không?!”

Lời vừa ra khỏi miệng Tô Phá Nguyệt liền biết mình đã lọt vào hố của con hồ ly nào đấy, nàng hít một hơi thật sâu, phóng lao thì phải theo lao, rồi không ngần ngại mà giờ trò lưu manh.

Nàng vùi đầu vào lòng hắn, tay dùng sức tuột lớp áo của hắn ra rồi bắt đầu dùng cái miệng nhỏ in đầy dấu hôn lên cơ thể cường tráng kia. Da của hắn rất dày nên không dễ dàng để lại dấu vết như da của nàng, phải mất nhiều công sức lắm nàng mới in được vài ba dấu đỏ trên ngực hắn, then quá Tô Phá Nguyệt cuối xuống cắn luôn vào tiểu đầu đỏ ở bên dưới, hắn bị đau bất ngờ nên nhui mày nhìn xuống, tiểu hồ ly trong lòng hắn năm nào nay đã trở thành một đại sắc lang hết quấy chỗ này rồi đến chọc chỗ kia, khiến cho hắn suy nghĩ nửa nhin không được mà đè nàng xuống.

Nhất Dao ở bên ngoài dùng ánh mắt sâu hoắm nhìn vào cỗ xe đang di chuyển đằng trước, y thừa nhận mình đã phải cố hết sức để không lao ngay vào đó chém chết cái tên tiện nam kia, y không biết vì sao chủ nhân lại thích một người như tên kia nhưng y biết chắc, một ngày nào đó chính tay y sẽ chém chết cái tên đó.

4 ngày còn lại trôi qua rất nhanh, Tô Phá Nguyệt cảm thấy có hắn ở bên cạnh đứng là không còn nhàm chán như những ngày đầu, ngày nào cũng ăn đậu hủ của hắn khiến nàng nghiện mất rồi, tuy có chút tiếc khi vào quân doanh sẽ không còn nhiều thời gian để chơi đùa với hắn nhưng không sao, nàng sẽ cố gắng chém chết cái bọn giặc ngoại xâm kia để có thời gian chơi với hắn nhiều hơn.

Chờ nàng nhé! Sư phụ của nàng!!

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thân Phận Của Hắn

Như đã nói từ trước, ba ngàn đại quân của Nam An quốc đã đến doanh trại cách đây năm ngày, dẫn đầu chính là phó chủ tướng Tô Lạc, cũng là người mà Chiêu Ty tin nhiệm nhất. Hiện tại, tất cả binh lính trong trại đều đang tập trung ở cổng ra vào, mục đích không gì khác chính là để chào đón vị tướng quân uy danh lừng lẫy kia.

Trời vừa sáng, đoàn người của Tô Phá Nguyệt đã đến nơi. Vừa xuống khỏi xe ngựa nàng liền bờ ngờ nhìn khung cảnh trước mắt. Hơn ngàn binh lính đã tụ họp đông đủ, nàng neho mắt nhìn nhóm mười hai người đang tiến gần về đây, trong đầu tự động hiện lên thông tin của từng người.

Chưa để ai nói năng gì, Tô Phá Nguyệt đã vươn tay vào trong xe, nét mặt ôn nhu chậm rãi diu nam nhân nào đó ra ngoài. Phản ứng đầu tiên của mọi người chính là trợn mắt nhìn đại mỹ nam không biết ở đâu bỗng dưng xuất hiện, Tô Lạc đứng giữa nhóm mười hai người neho mắt nhìn về phía hắn, y đột nhiên mở miệng, giọng có chút lớn không biết là vô ý hay cố tình:

“Hắn chính là Lan Phong của Minh Hoa lâu?!”

Lập tức một tràng tiếng 'ò' vang lên, bên dưới có không ít người xôn xao bàn tán:

“Là đệ nhất mỹ nam đứng đầu bảng của Minh Hoa lâu sao?!”

“Nghe nói hắn là tiểu quan nhưng vẫn chưa tiếp khách lần nào.”

“Tại sao Chiêu tướng quân lại dẫn hấn đến đây?!”

“Chiêu tướng quân là kim chủ của hấn sao?!”

“....”

“.....”

“.....”

Tô Phá Nguyệt nhúm mày nhìn Tô Lạc, ánh mắt nàng dừng lại đúng ba giây sau đó dời sang người bên cạnh, giọng nói mang tính tò mò của nàng vang lên:

“Chàng là ai vậy?! Đến cả binh lính trong doanh trại cũng biết đến chàng rồi kia.”

Hấn nhún vai tỏ vẻ mình cũng không biết gì, giọng nói trầm ấm đầy kiêu ngạo vang lên đáp lời nàng:

“Theo như họ nói thì ta chính là đệ nhất mỹ nam của Nam An quốc.”

Lời vừa nói ra khiến Tô Lạc trực tiếp đen mặt, rõ ràng trong câu nói của y chứa không biết bao nhiêu sự hiềm khích cùng khinh bỉ, như thế nào đến tai hấn lại thành đề cao giá trị nhan sắc cho hấn rồi?!

Tô Phá Nguyệt tỏ vẻ hiểu rõ, nghiêng đầu nhếch môi nói với Tô Lạc:

“Ồ, thì ra là vậy, người đối với chàng xem ra hiểu rất rõ nhỉ?!”

Không đợi y trả lời nàng đã trực tiếp chuyển chủ đề, lần này là nói với nhóm mười hai người kia:

“Buổi chiều tất cả tập trung ở lều chính, ta có việc cần bàn.”

Nói xong nàng cầm tay hấn về phòng của mình đã được chuẩn bị từ trước, lúc đi ngang qua Tô Lạc nàng cố ý dừng lại một chút, nghiêm giọng cảnh cáo:

“Người đừng quá phận! “

Nói xong nàng chẳng dừng lại để nhìn y dù chỉ một giây, nhanh chóng nắm tay hấn kéo về phòng tra hỏi. Tô Lạc đứng đó mặt đen tối nhìn theo bóng lưng hai người, một thứ gì đó đang điên cuồng nổi dậy trong sâu thẳm đáy lòng.

Vừa vào trong lều, Tô Phá Nguyệt thô bạo đẩy ngã tên nam nhân nào đó lên giường, chế độ nữ vương đã được kích hoạt sẵn sàng cho việc lấy khẩu cung ngay bây giờ.

Nàng ngồi lên người hấn, hai tay đè hấn xuống giường, đưa đôi mắt sắc bén quét một vòng quanh cơ thể hấn, giọng nói rét lạnh vang lên ngay bên tai hấn:

“Phong à, chàng có phải hay không nên giới thiệu cho ta một chút về bản thân?!”

Hấn nhếch môi cười gian tà nhìn nữ nhân đang hi hục xé rách y phục của mình, chất giọng trầm ấm chậm rãi vang lên:

“Nàng còn cần ta giới thiệu nữa sao?!”

Nàng cúi người bắt đầu gặm mút cơ thể hấn như một con chuột béo tham ăn, giọng bỗng nhiên có chút mệt mỏi:

“Vậy chàng nói cho ta biết, chuyện lúc nãy là sao đây?!”

Lan Phong cũng không phải loại người để mình chịu thiệt, hấn bắt đầu động đậy tay chân, trước tiên là luồn vào trong áo nàng, tham lam sờ mó vòng eo nhỏ xíu của nàng rồi lần dần lên trên, những thớ da ấm nóng của nàng không chỗ nào là thoát khỏi bàn tay của hấn, ngay cả bầu ngực mềm mại kia cũng không phải là ngoại lệ.

Bỗng hấn đảo khách thành chủ, mạnh mẽ lật người đem nàng áp ở dưới thân, bàn tay to lớn của hấn lần mò tháo hết những nút thắt trên y phục của nàng ra, thích thú ngắm nhìn cơ thể của nàng, hấn kẹp một bên núm hoa vào giữa ngón tay, đùa bỡn làm nó cứng lên lúc nào không biết. Giọng nói trầm ấm của hấn truyền thẳng vào tai nàng khiến nàng càng chìm đắm trong cơn say tình này:

“Vậy còn nàng?! Đừng nói với ta lúc nãy nàng không thấy biểu hiện của tên đó.”

Không đợi nàng trả lời hấn đã cúi xuống đem núm hoa ngậm vào trong miệng, xem nó như một miếng điểm tâm thoả sức hưởng thụ vị ngọt của nó. Lời nói từ trong miệng nàng phát ra lập tức trở thành tiếng kêu rên ái ngại, nàng còn chưa phản kháng đã bị hấn làm cho dục vọng bùng cháy.

Đúng lúc này hấn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, gương đôi mắt tà mị nhìn khuôn mặt đang ửng hồng vì ái của nàng, bị cắt đứt giữa đoạn cao trào, Tô Phá Nguyệt không thể nào không đáp lại cái nhìn của hấn, trước ánh mắt mang vẻ khó hiểu của nàng, hấn chỉ nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi nàng rồi nói:

“Nàng có chắc là mình không muốn xuống giường?! Hình như chiều nay nàng còn có một buổi họp.”

Thẹn quá hoá giận không ai khác chính là nàng, ngay sau đó, thân thể to lớn của hắn bị nàng đẩy ra một cách thô bạo, tiếng nghiêng răng hình như vang lên đầu đầu, nàng đỏ mặt chỉ tay vào hắn nói:

“S-Á-C L-A-N-G”

Bạn đang đọc truyện *Bây Làn Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Nhiệt Huyết

Trong lều, mọi người đều dồn hết ánh mắt về phía cửa ra vào. Mang theo hơi lạnh của tuyết bước vào chính là nữ tướng quân duy nhất của Nam An quốc - Nam Chiêu Tỷ.

Nàng trầm ổn bước vào, đầu hơi gật ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, nàng đưa mắt nhìn một lượt những người có mặt, giọng thanh nhưng cứng rắn đúng chất của một người lãnh đạo:

“Bắt đầu đi.”

Được lệnh của nàng, một người đứng lên bắt đầu phổ biến về tư liệu cũng như tình trạng hiện tại của quân địch.

Bổ Lữ Các - tên gọi chung của những bộ tộc ở biên giới Nam An quốc và cũng là kẻ địch trong trận chiến lần này. Theo thông tin điều tra, Bổ Lữ Các là tập hợp gồm những bộ tộc đã bị Nam An đánh chiếm, từ hàng trăm năm trước, chúng đã trở thành thuộc địa của Nam An và đã ký kết hiệp ước hoà bình. Tuy nhiên, trong những năm gần đây chúng đã có dấu hiệu rục rịch, hiện tại chúng đã đóng quân và tuyên chiến với Nam An.

Nói về quân đội, Bổ Lữ Các gồm ba chủ tướng là Thạc Xà, Nặc Đan, và Tây Vu. Ba người là đại diện cho ba bộ lạc lớn mạnh nhất trong số những bộ lạc của Bổ Lữ Các, Nặc Đan là chủ tướng. Những bộ lạc này chủ yếu là săn bắt thú để kiếm sống qua ngày, cũng nhờ vậy mà người dân ở đây có thể trạng rất tốt, tính tình cũng mạnh mẽ, hung dữ hơn nhiều so với người dân bình thường, đặc biệt ở đây luôn dùng vũ lực để giải quyết vấn đề, nói gọn thì chính là thắng làm vua, thua làm giặc.

Bổ Lữ Các nằm tập trung chủ yếu ở vùng núi nơi có băng tuyết phủ quanh năm, chính vì thế người dân ở đây không hề sợ lạnh, thể chất đặc thù mang tính hàn sợ lửa. Điều đặc biệt, bởi vì các bộ lạc của Bổ Lữ Các đều nằm sâu trong núi cho nên các giác quan của người ở đây không khác gì một con sói đầu đàn...

Tô Phá Nguyệt ngồi dựa lưng vào ghế được phủ lông, trên người mặc một bộ hắc y, bên ngoài còn phủ thêm áo lông dày. Nhìn bộ dạng của nàng tuy có vẻ xao nhãng nhưng thật ra bên trong lại nghiêm túc đến mức không tưởng. Đợi cho người kia nói xong, nàng hít một hơi sâu, miệng nói một câu khiến cho các vị tai to mặt lớn ở đây phải suy nghĩ nhiều hơn vài phần:

“Chúng ta có thể đánh thắng hay không?!”

Một lời nàng nói ra khiến cho mọi ý kiến đều thụt lui vào trong, không ai dám thốt ra lời nào. Tô Lạc ngồi ngay bên tay phải của nàng nghiêm nghị hô to:

“Nam An tất thắng!”

Lập tức mọi người đồng thanh hô:

“Nam An tất thắng!”

“Nam An tất thắng!”

“Nam An tất thắng!”

Trong chiến tranh, điều quan trọng nhất không phải ai là kẻ địch, không phải quân ta mạnh đến mức nào, cũng không phải kẻ hay ra sao, mà điều quan trọng nhất chính là ta có thể thắng hay không.

Bởi vì nếu quân địch giỏi ta có thể dùng mưu kế, quân ta mạnh thì dùng thực lực, kế này không thành thì dùng kế khác, chỉ duy có nếu không thể chiến thắng thì ta chẳng thể dùng gì để đầu.

Tô Phá Nguyệt thoả mãn nhìn khung cảnh tràn đầy nhiệt huyết trước mắt, hài lòng gật đầu, ngay lúc này chính là thời điểm thích hợp nhất để bàn việc quân sự.

Bạn đang đọc truyện *Bây Làn Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chiến Lược

Tô Phá Nguyệt vừa khích, ngọn lửa mãnh liệt trong người liền nổi dậy, ai cũng đều có thể cảm dao ra trận mà đánh đánh chém chém ngay bây giờ. Giữ vững phong độ của một vị tướng, Tô Phá Nguyệt đợi cho mọi người bình ổn lại rồi mới bắt đầu bàn chính sự.

“Hiện tại, Bồ Lữ Các chỉ có hơn ba ngàn quân cũng vừa bằng với số lượng của quân ta.” Một người báo cáo quân số của địch.

“Người của Bồ Lữ Các tính tình hung dữ, sức chiến đấu mãnh liệt hơn rất nhiều so với quân ta, nếu cứ lấy cứng đối cứng tất sẽ chóng bại. “ Tô Lạc dẫn đầu.

“Theo tin mật thám, bọn chúng đang ngày đêm ra sức luyện tập, tiếng hô vang rất lớn, lan cả sang doanh trại của chúng ta, chỉ sợ điều này sẽ làm ảnh hưởng đến tinh thần chiến đấu của quân ta.”

Không khí hào hùng lúc này đã dần biến mất thay vào đó là sự lo lắng về an nguy của đất nước của mọi người. Tô Phá Nguyệt gạt đầu tỏ vẻ tán thành với ý kiến của các vị chủ tướng, đợi mọi người nói xong mới bắt đầu chậm rãi phân tích:

“Người của Bồ Lữ Các tuy mạnh mẽ nhưng lại rất không đoàn kết, bọn chúng chỉ biết dựa vào sức lực không biết dụng trí, hơn nữa nếu chúng cứ hô hào dọa địch như vậy chắc chắn khi ra tới chiến trường sẽ không còn hứng thú với việc đánh giết. “

Tất cả đều nhũn mỳ, đối với lời nói của nàng lại không cách nào phản biện, liếc thấy cả đám đều có sự thay đổi về suy nghĩ nàng không nhanh không chậm tung chiêu:

“Bọn chúng có ba chủ tướng cũng như chúng ta có ba quân cờ. Thạc Xà, Nặc Đan, Tây Vu, nắm được một đồng nghĩa với việc ta có tất cả.”

Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

*

Họp bàn quân sự xong, nàng trở về lều an ủi cái người vẫn còn đang giận dữ kia một tý rồi cả hai cùng nhau ra sân tập luyện của quân binh. Tiếng hò hét trong sân tập lại làm máu nóng trong người Tô Phá Nguyệt sôi sùng sục, suýt nữa quên luôn hình tượng của mình.

Lan Phong đứng bên cạnh thấy lão bà hưng phấn tâm trạng cũng tốt hơn mấy phần, uỷ khuất lúc này bị lão bà bỏ quên tại lều cũng vui bớt.

Rồi bỗng nàng quay về phía binh lính, hô một tiếng vang to làm tất cả đều dời sự chú ý về hướng nàng. Nàng đứng trên đài cao, thân khoác bộ y phục màu đỏ rực rỡ, ánh chiều hoàng hôn buông xuống phủ lên người nàng một lớp hồng nhạt, khung cảnh đầy uy hùng tráng lệ.

Nàng nhìn xuống phía dưới là binh lính của mình, rồi lại quay sang nhìn bên phải, nam nhân của nàng với ánh mắt ôn nhu chỉ dành cho riêng mình nàng, ngọn lửa uy phong đang cháy bùng lên trong lòng nàng, giữa lúc này nàng chợt hô lên một câu:

“Nam An Tất Thắng!”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Làn Thát Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chiến Trường

Hơn năm ngày nay, Tô Phá Nguyệt cùng mười hai vị chủ tướng kia chuyên tâm bàn bạc kế hoạch thu gọn Bồ Lữ Các, về phần huấn luyện quân binh nàng không nghĩ ngờ gì giao hết cho Lan Phong, biết rõ một thân chiến thần ở kiếp trước của hần cũng không phải chỉ là hư danh, việc hần am hiểu nhất không phải là diệt giặc thì cũng là huấn binh, về điều này thì nàng hoàn toàn tin tưởng hần.

Hai ngày sau khi mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thoả, rốt cuộc bên quân Bồ Lữ Các cũng bắt đầu có động tĩnh. Gián điệp nàng gài vào trong quân doanh của chúng đã rất xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Đầu tiên là chiếm được lòng tin của binh lính sau đó lại ra tay gieo rắc những mầm mống tai hoạ để chúng nghi kỵ lẫn nhau. Biết rõ về hành động thích sử dụng bạo lực của quân Bồ Lữ Các, Tô Phá Nguyệt đã rất thành công dùng chiêu mượn dao giết người.

Bằng biện pháp nâng những kẻ yếu kém lên những chức vụ cao, không lâu sau một số kẻ có tài của Bồ Lữ Các đã nảy sinh lòng đố kỵ, ra tay diệt trừ

hết bọn chức cao hơn chúng. Cứ vậy cho đến khi bọn Nặc Đan phát hiện ra thì quân số đã vơi đi hơn một ngàn người, đa số là những người có tài cùng thực lực.

Giữa lúc nan nguy như thế này, Tô Phá Nguyệt đã rất tận tâm thả vào một mối lửa thiêu rụi mối liên kết giữa ba tên chủ tướng của Bồ Lữ Các làm cho bọn chúng địch bên ngoài chưa đánh mà bên trong đã loạn. Cũng chính vì vậy Bồ Lữ Các chia ra thành ba phe đảng đấu tranh lẫn lộn, binh lính rối rắm không biết nên đầu quân cho ai nản lòng nản chí muốn quay về với thân gia.

Lợi dụng tình hình đó Tô Phá Nguyệt đã cho quân đánh úp doanh trại của bọn chúng khiến cho chúng trở tay không kịp đồng thời diệt trừ ba tên chủ tướng cầm đầu khiến cho các bộ tộc của Bồ Lữ Các phải quy phục về với Nam An.

Trận đấu lần này không ngoài dự đoán của nàng, Nam An tất thắng!

*

Ở phía xa xa, nàng một thân huyết y cười trên lưng hắc mã mang theo vinh quang cùng thắng lợi mà trở về. Theo sau lưng nàng là đội quân của Nam An để quốc, ba ngàn binh không thiếu một người. Tiếp nhận những lời tung hô cùng ca tụng nàng phải vất vả lắm mới thoát khỏi đám đông để trở về với nam nhân của mình.

Trong lều, bóng tối như bức màn bao phủ lấy mọi thứ, nàng vừa đặt chân vào thì đã bị một lực đánh úp lên giường. Nàng nhếch môi cười, dùng đầu ngón chân cũng biết đây là ai, không khách khí xoay người đem nam nhân kia đặt dưới thân mình. Nàng cúi đầu găm lên vành tai của đối phương, dù khi bức người, trong lời nói cổ tình mang theo hơi thở phả vào lỗ tai của hắn.

“Nhớ ta không?!”

Chưa để hắn trả lời nàng đã gục đầu vào vai hắn, như một con chó làm nũng với chủ nhân của mình. Giọng thủ thi:

“Ta nhớ chàng lắm! Nhớ đến phát điên đi được.”

Thấy người kia không nói gì nàng có chút thất vọng ngẩng đầu lên, chưa nhìn kỹ khuôn mặt của đối phương thì đã bị một nụ hôn áp lên môi, nàng và hắn cùng nhau triền miên trong hương say quen thuộc, nồng nàn, ấm áp.

Bỗng nhiên nàng dứt môi hắn ra, trong giọng có chút nhõng nhẽo:

“Ta muốn đi tắm.”

Hắn lập tức bỏ dậy, không nói hai câu liền xé bỏ bộ y phục còn dính đầy huyết tanh trên người nàng, tay chân nhanh chóng bế nàng lên đặt vào thùng nước hắn đã chuẩn bị sẵn từ bao giờ. Không cần nàng gọi mời, hắn cũng đã tự thoát luôn y phục của mình, mau lẹ nhảy vào bồn tắm với nàng, hắn vừa vào nước tắm liền nóng lên không ít, nàng ngồi trong lòng hắn, thoải mái để hắn kỳ cọ cho mình.

Hắn lấy khăn tắm chậm rãi chà lên da thịt của nàng, từng chút từng chút một, không bỏ sót thứ gì. Nàng dựa đầu vào ngực hắn, hai mắt khép lại an tĩnh buông thả tất cả mọi thứ, không ngờ rằng bởi vì tư thế này của nàng mà hắn đã sôi sục một hồi lâu.

Chẳng biết từ bao giờ chiếc khăn đã biến thành tay hắn, chậm rãi luồn lách qua mọi ngõ hẻm trên cơ thể nàng, chính mình cảm nhận được xúc cảm khi tự tay rửa sạch những vết bẩn trên người nàng. Cuối cùng hắn đưa tay xuống dưới khu vực sâu thẳm kia, rất 'nghiêm túc' cọ rửa cho sạch sẽ rồi nhanh chóng bế nàng ra khỏi bồn tắm, tay lấy khăn cuộn chặt nàng vào lòng, đến khi hắn đặt nàng lên giường thì mới phát hiện ra nàng đã say giấc từ lúc nào, hắn dờ khóc dờ cười thâm nghĩ.

Đêm nay chắc lại phải tự xử lý nữa rồi, haiz! Lão bà làm tướng đúng là rất cực nhọc.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Nữ Vương

Màn đêm buông xuống, trong doanh trại vẫn còn những ngọn đuốc rực sáng, khác với tiếng hào hùng buổi sáng, ban đêm chỉ còn lại những âm thanh của tĩnh lặng.

Số quân canh gác được tăng hơn nữa, dù vài ngày trước họ đã chiến thắng được Bồ Lữ Các nhưng cũng không ai dám lơ là, chẳng ai biết được quân địch có tập kích bất ngờ hay không, dù gì đi nữa thì trong thời gian này họ phải hết sức cẩn mật, gác tuy bại nhưng lòng chúng chưa biết đã bại hay không, nếu chúng dám can rờ thì trách nhiệm của họ chính là tiêu diệt quân địch để giữ lấy hoà bình cho đất nước.

Trong khung cảnh được bảo vệ nghiêm ngặt như vậy thì ở sau quả đồi, nơi có hai vị nam nhân đang đứng đối mặt với nhau, hai người này không ai xa lạ chính là Lan Phong và Tô Lạc.

Hắn đưa đôi mắt sâu không thấy đáy lên nhìn tên lam y trước mặt, trong đầu bỗng nhớ đến cảnh tượng ngày đầu tiên hắn đến doanh trại, nội tâm tự giác tăng thêm vài phần chán ghét. Hắn nhúu mày không kiên nhẫn mở miệng:

“Người muốn gì?!”

Tô Lạc hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng xuất kiếm chĩa thẳng vào hắn, không cần nói hắn cũng biết ngụ ý chính là 'đánh một trận, thắng thì rước mỹ nhân về', cũng chính vì lý do này Lan Phong lại càng máu lửa hơn, thậm chí trách ai kia rước quá nhiều hoa đào về để hắn phải đích thân ra tay chặt hết mấy cây đào này.

Thấy hắn không có chút biểu hiện gì là sợ hãi, Tô Lạc khinh bỉ một tiếng rồi nhanh chóng nhào đến rất kỹ thuật đâm thẳng vào tim hắn. Lan Phong vẫn bình tĩnh như chưa hề có chuyện gì xảy ra, ngay lúc mũi kiếm chạm đến vạt áo, hắn xoay người không chớp mắt nhìn y, Tô Lạc nghiêng rằng:

“Không nhìn ra tiểu quan như người cũng có chút nhanh nhẹn đấy.”

Nhìn vẻ mặt khinh thường của hắn y lại càng tức giận vùng kiếm đâm cố đâm vào người hắn, như lúc này, vừa chạm phải vạt áo y đã bị hắn gạt ra. Làm thế nào cũng không đâm trúng hắn, y thẹn quá hoá giận:

“Người làm gì vậy, có bản lĩnh thì đánh堂堂 hoàng cho ta. Một tên hèn nhát như người không xứng với nàng ấy.”

Vừa dứt lời y lập tức ngã lộn xuống đất trước ánh mắt bình thản của hắn, chẳng ai biết hắn đã ra tay lúc nào, chỉ thấy một chớp mắt qua Tô Lạc đã bại trận.

Lan Phong đến nhìn cũng chẳng thèm, chỉ liếc qua bụi cây vừa mới bị gió thổi tạo ra tiếng xào xạc rồi thu mắt, ghét bỏ đưa chân đạp thân thể còn nằm nguyên dưới đất qua một bên, rút chân về, đi thẳng.

Về tới lều, hắn có chút lo lắng khi nhìn thấy nàng đã khoác y phục thật dày, đang mang giày như chuẩn bị đi ra ngoài, hắn trầm giọng hỏi:

“Nàng có việc gì sao?!”

Tô Phá Nguyệt đưa đôi mắt tinh táo lên nhìn hắn, giọng tò mò:

“Chàng đi đâu vậy?! Ta tỉnh dậy không thấy chàng đâu, vừa định tìm thì chàng đã về.”

Hắn nhanh như cắt tiến tới cạnh nàng, thô bạo đè nàng lên giường, phản ứng mãnh liệt của hắn khiến nàng có chút kinh ngạc, vừa mở miệng định hỏi thì đã bị hắn tấn công bằng phương pháp gia truyền kia. Một nụ hôn bóp chết con hổ trên chiến trường là nàng đây, quả thực là mất mặt.

Tô Phá Nguyệt nghiêng đầu khiến nụ hôn của hắn rơi xuống cổ nàng, theo bản năng nàng đẩy dựa khỏi hai bàn tay lưu manh đang xé rách y phục của nàng. Bỗng hắn thẳng người dậy, lưng hơi cúi, bàn tay to lớn bắt lấy bàn chân nàng, khẽ đặt một nụ hôn lên đó, tà mị nói:

“Hãy để ta hầu hạ nàng, Nữ Vương đại nhân.”

Tô Phá Nguyệt ngậy cả người rồi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía hắn, tự hỏi không biết nhưng hình như trong giọng nói của hắn vừa rồi còn mang theo chút dối hờn. Tô Phá Nguyệt còn chưa nghĩ thêm được gì đã phải vận vẹo thân thể say cuồng theo những chiếc hôn của hắn.

Lan Phong từng chút từng chút một hôn dọc lên phía trên chân của nàng, lần đầu tiên hắn tự hạ thấp mình hầu hạ nàng lại khiến cho nàng ngã gục như vậy, kỹ năng của hắn đúng thật là một tiểu quan thực thụ, nàng kiều diễm kêu rên dưới thân thể cường tráng của hắn lại làm cho dục vọng ngày một cao hơn.

Nụ hôn dừng lại ngay dưới mắt cá chân của nàng, một vết thương đỏ chói đập vào mắt hắn, vết thương dường như là vừa mới bị, máu đỏ đã ướt đầm, lòng hắn bỗng cuộn lên một cơn đau khó tả, theo bản năng hắn cúi đầu không ngần ngại liếm lên vết thương của nàng, Tô Phá Nguyệt vừa tỉnh giấc trong cơn điên loạn thì đã bị hành động này của hắn làm cho ngây người.

Bên kia, hắn một miệng đầy máu tươi của nàng, lòng thầm cảm khái vị ngọt của nó, không biết từ bao giờ đã bị cuốn vào hương vị ngọt ngào này, hắn nhẹ nhàng đặt chân nàng xuống giường, tay bắt lấy tay nàng, lấy đà phóng lên nhẹ nhàng đè lên môi nàng một nụ hôn mang huyết vị, không cho nàng cơ hội cự tuyệt.

Tay hắn dần buông lỏng, vuốt ve đường cong hoàn mỹ của nàng, đem nàng sáp nhập vào cơ thể của chính mình, từng nụ hôn kiều diễm hôn lên da thịt của nàng, đẩy nàng xuống đến ranh giới cuối cùng, làm cho nàng không thể rời xa hắn, đem tất cả tình yêu của hắn đến cho nàng, thể không tách rời.

Đêm nay hắn ân cần chăm sóc nàng như vị chủ nhân của mình lại làm cho nàng lâm vào điên cuồng không thể thoát khỏi hiện thực này, cơ thể hai người họ quấn lấy nhau như không bao giờ xa cách, mà một màn xuân sắc này lại không như thường lệ kết thúc bằng làn khói trắng, lần này họ có vẻ như phải tách rời một thời gian khá dài rồi...

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bà Xã, Cướp Hôn Đi!

Chương 55: Hồi Kết?!!

Tô Phá Nguyệt mê man nhìn một màu đen trước mắt, một cảm giác âm u lạnh lẽo bao trùm lấy thân thể nàng, chợt một tia sáng loé lên, nàng cuối cùng cũng có thể nhìn rõ khung cảnh trước mắt. Nơi này hoàn toàn không xa lạ gì đối với nàng, tuy chỉ mới đến một lần nhưng nàng chắc chắn không thể nào quên được, bởi vì đây chính là... Địa phủ - nơi khởi đầu của nàng.

Mà hiện tại theo lý nàng phải quỳ xuống, xưng hô theo lệ với nam nhân trước mặt này, người mà nàng không thể thấy mặt cũng chỉ biết danh tính gọi hai chữ - Diêm Vương.

Tim đập loạn rồi cuộc cũng được bình ổn một chút lại vì câu nói sắp tới của y mà xôn xao không dứt:

“Người có phải nữ nhân tên họ gọi Tô Phá Nguyệt người đã bị quỷ sai bắt lầm hay không?!”

Nàng tự trấn an bản thân, thấp giọng phun ra câu trả lời, thân thể vẫn không cách nào ngừng run, mắt sụp xuống, môi tái nhợt, dáng vẻ như sắp phải chịu một đại hình nào đó.

“Theo như ta được biết người không phải là người ở thời không này, phải hay không?!”

Thân thể nàng cứng ngắc, nội tâm như bị một tảng đá bất ngờ đè xuống, tim ngừng đập, Diêm Vương liếc mắt nhìn nàng, không nhanh không chậm tiếp lời:

“Hơn ba năm trước người là người ở thế giới hiện đại, trong một lần gặp phải kiếp nạn, người bị xe tông bất tỉnh, theo số mạng người chỉ bị biến thành người thực vật trong nửa năm, tuy nhiên thời hạn đã qua đi, người vẫn chưa tỉnh lại, tra ra thì mới biết, trong kiếp nạn lần đó, thần hồn của người vô tình gặp phải một lỗ hồng thời gian, đưa người đến cổ đại nhập vào thân xác của một dân nữ, người sống ở đó ba năm cho đến khi bị quỷ sai câu hồn. Chuyện này đúng chứ?!”

Nàng tĩnh lặng, thân thể chẳng biết đã ngừng dao động từ lúc nào, như một cái xác không hồn, nàng lạnh nhạt phun ra một tiếng:

“Đúng.”

Diêm Vương tận tâm làm đúng chức trách của mình, tiếp tục nói:

“Theo luật, người đã phạm phải hai tội. Thứ nhất, xuyên vào thời không - làm đảo lộn trật tự thời gian, không gian. Thứ hai, tùy tiện nhập hồn vào xác người đã chết - làm loạn số sinh tử, tùy tiện thay đổi số mạng. Hai tội này cũng đủ làm cho người hồn phách phiêu lạc, vĩnh viễn không được siêu sinh.”

Tô Phá Nguyệt đáy mắt không một chút dao động, trầm tĩnh như chưa hề có chuyện xảy ra, an phận nghe y tiếp tục xét xử:

“Tuy nhiên, nếu tra rõ thì ta đã thấy người phạm tội cũng không phải cố ý mà là do thời gian bị sai lệch dẫn đến lỗi ra tạo nên sự việc ngoài ý muốn, xét cho cùng người cũng là nạn nhân.”

Vì vậy theo phán xét của ta, tội người được tha, tuy nhiên hồn phách phải trở về với thân xác của chính người, tiếp tục làm người như trong số mạng, sự việc còn lại ta sẽ xử lý chu toàn cho người.”

Tô Phá Nguyệt đang bất động thanh sắc bỗng lên tiếng, giọng trầm tĩnh đến mức khác thường:

“Ta có thể hỏi một câu hay không?!”

Diêm Vương gật đầu chuẩn tấu cho nàng. Trong đáy mắt nàng vốn dĩ không chút động tĩnh nay lại man mác một nỗi sầu không tên:

“Người đó... ta có thể hay không gặp lại?!”

Diêm Vương đưa đôi mắt đen nhìn thẳng vào đôi đồng tử của nàng, không nóng không lạnh trả lời một câu:

“Tuỳ duyên.”

Ngay giờ phút này nàng bỗng nhiên cong môi, dáng vẻ như chấp nhận, gật gật đầu mà nụ cười cũng không biết là đang tự chế giễu bản thân hay là vui mừng vì tìm thấy được một tia hy vọng nào đó, chỉ thấy nàng chậm rãi quay người sai bước theo hai tên hắc bạch vô thường đi về một nơi nào đó ở phía xa xa.

Chặng đường của họ đến cũng vì duyên đi cũng vì duyên, có thể tiếp tục hay không âu cũng chỉ chờ một câu trả lời từ duyên phận mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Khởi đầu?!

Một mảnh trắng xoá đập vào mắt, mơ màng tỉnh giấc, nàng chợt phát hiện chính mình đang nằm trên giường bệnh của một bệnh viện nào đó, trên mặt còn đeo ống thở nên có chút vướng víu, tay chân theo nàng cảm nhận thì chính là đang có rất nhiều ống dẫn truyền gắn trên người.

Cảm giác chính mình tỉnh dậy sau nhiều năm thực vật hình như cũng không phải quá tệ, nàng nhũn mày quyết định đưa tay gỡ hết mấy đồng rới ren này xuống xem như là tìm chút cảm giác sau khi quay trở lại thế giới thực tại.

Lấy đà nâng người ngồi dậy, cảm giác chân không quá khô cứng hay mềm nhũn gì gì đó như trong tưởng tượng, Tô Phá Nguyệt nâng môi nở nụ cười trong đầu bất chợt hiện lên hình ảnh về một đại gia đình nhưng chẳng biết thế nào cuối cùng lại thấy được khuôn mặt quen thuộc của ai đó, môi cười bỗng méo xệch, nước mắt tưởng chừng như không bao giờ rơi nay lại rớt thành từng giọt tràn mi cay mắt.

Tự nhủ rằng sau lần này nàng sẽ chấp nhận sống với hiện thực nhưng sao cảm giác đau nhói ngay lồng ngực lại khiến nàng khó chịu đến thế, hình ảnh của hân cứ hiện hữu mãi trong đầu khiến nàng không thể cầm được nước mắt, nhưng cho dù như vậy nàng cũng chẳng thể thay đổi được gì, chỉ bằng cứ khóc cho đã một lần rồi cần phải chịu đựng nỗi đau để sống cho hết kiếp này vậy.

Gạt đi giọt nước mắt, nàng chấp chững bước xuống giường, chống tay vào thành giường, tập đi lại để khớp chân. Sau một hồi tập luyện, nàng rút cuộc cũng có thể đi được như bình thường, tuy rằng không thể chạy nhảy hay vận động mạnh nhưng có thể không bị bại liệt đã là tốt lắm rồi, nàng không đòi hỏi gì hơn.

Chậm chạp bước ra khỏi cửa phòng nàng mới phát hiện ra phòng bệnh của mình chính là phòng nằm trên tầng cao nhất của bệnh viện, mọi thứ tốt hơn nhiều so với những phòng khác.

Từ trên cao nhìn xuống, xuống qua cửa kính trong suốt nàng có thể thấy được bãi cỏ xanh mướt đang lay động theo từng cơn gió, suy nghĩ muốn nằm lên bãi cỏ bỗng chốc hiện lên trong đầu nàng, mặc dù rất thích nhưng nàng cũng không dám chạy vội chỉ có thể chậm chạp bước từng bước đến thang máy, ấn số đi xuống dưới.

Cửa thang máy vừa mở, một nữ bệnh nhân đi ra khiến mọi người trong sảnh lập tức ngẩn ngơ, không ai phát hiện ra rằng khi bóng dáng nàng đập vào mắt tim bỗng ngưng đọng một nhịp, loại cảm giác chỉ dám đứng ở đằng xa mà nhìn theo bỗng xuất hiện trong nội tâm của mỗi người.

Lần đầu tiên họ nhìn thấy một người con gái đẹp đến diệu kỳ như vậy, hào quang của nàng toả sáng khiến người khác không dám động não nghĩ những thứ đen tối, mà từ ánh mắt của người con gái ấy lại khiến họ có một cảm giác đau thương đến khôn cùng, loại cảm giác ngứa ngáy khó chịu nhưng vô can bất lực như vậy đúng là rất khó chịu.

Nàng chậm rãi dời bước ra khỏi cửa, tiến về phía bãi cỏ xanh vắng người, không ngần ngại đặt mình lên thảm cỏ. Mọi ưu lo sầu muộn lúc trước dường như cũng khuấy khoả phần nào, chỉ có nỗi đau ấy là vĩnh viễn không thể tiêu tan, vành mắt nàng lại ửng hồng lên, nước mắt đã đọng đầy trong hốc chỉ là chưa thể rơi xuống, đột nhiên một tiếng tách vang lên, nàng quay đầu lại thì thấy một thanh niên đang cầm máy chụp lại khoảnh khắc vừa nãy.

Nội tâm nàng bỗng nhiên có chút vị tha nổi lên, nàng vừa định so đo liền thu mình lại, đứng dậy phủi bụi trên quần áo rồi về phòng của mình, cuộc gặp ngẫu nhiên này nàng không để tâm đến, tuy thời gian ra không được lâu nhưng như vậy cũng đã đủ cho một người vừa mới tỉnh lại sau giấc ngàn thu như nàng, ra ngoài nhiều quá lại lạnh hoá dần.

Vừa ra khỏi thang máy nàng liền nghe thấy tiếng cãi nhau truyền từ trong phòng ra, đẩy cửa vào, sự xuất hiện của nàng khiến cho không khí trở nên quái dị hơn bao giờ hết, nàng bình thần nhìn đôi phụ mẫu trước mặt, khoé môi cong cong vờn nét u sầu, giọng thanh thần nhẹ êm:

“Ba, mẹ con về rồi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Trên lưng toạ phủ sắc đen mờ ảo, nam nhân mang thân hình to lớn khoác áo bào đen, trên đầu đội chiếc hắc mào, mắt sâu không thấy đáy nhìn xuống bạch y nam tử đứng giữa công đường.

Người ngồi trên ngai khí bức người, người đứng phía dưới khí thế không kém nửa phần, một hồi đấu tranh trong lặng lẽ chính là một hồi khắc khổ nhất

của địa phủ từ trước đến nay, cứng đối cứng, cả một toà phủ rộng lớn nhân số không biết bao nhiêu đều bị hai luồng khí thể này áp bức đến thở không nổi, sâu một nền hương tàn, rốt cuộc người ngồi trên ghế cũng chịu khai khẩu:

“Ngươi muốn gì?!”

Hắn đưa mắt nhìn thẳng vào đối phương, không khách khí đáp lại một tiếng:

“Nàng.”

Nam nhân kia thở dài tỏ vẻ sầu não, phát tay ra lệnh cho tên lính đứng cạnh, không kiên nhẫn ném tờ giấy ngả màu cho hắn rồi trầm giọng nói:

“Nàng xứng đáng để ngươi hy sinh vậy sao?! Cho dù là mất hết thân lực cũng không muốn buông tha?! Ngươi nên nhớ, một khi đã đến nơi đó thì ngươi cũng chẳng còn ký ức để mà tìm nàng, như vậy chẳng phải phí công vô ích hay sao?!”

Thấy hắn im lặng chăm chú tỉ mỉ ghi nhớ nội dung trong mảnh giấy, y nghiêm mặt giọng lạnh nhạt cảnh cáo:

“7 vạn năm công lực đổi lấy một nữ nhân, nếu ngươi không còn ký ức thì cũng chẳng làm được gì, lần này lịch kiếp có vẻ đã tổn hại rất nhiều đến ngươi, nghe lời ta, quay về Thiên giới đi.”

Hắn cẩn thận gấp tờ giấy đặt vào tay áo, mắt đen lạnh lùng nhìn lên y, giọng nói mang theo một chút say đắm không thể thoát ra:

“Nàng không nằm trong ký ức của ta, nàng là ở trái tim.”

Nói xong hắn lập tức xoay người đi đến nơi mà nàng đã từng bước qua để trở về thế giới của mình. Y ngồi trên long toạ rừ mắt nhìn theo, trong đầu hiện lên khung cảnh lúc nàng xoay người rời đi, hình dáng đó không khác gì là hắn bây giờ, chỉ có thể nói hai người là một mối duyên nợ khó phai...

*

3 năm sau.

Trên màn hình tivi đang phát tin về thị trường kinh tế của nước S hiện tại. Sau ba năm, tập đoàn tài chính U.E.E đã thăng cấp lên một tầm cao mới nhờ có sự lãnh đạo của Tô Phá Nguyệt - con gái của Tô Bằng, chủ tịch tập đoàn. Và cũng trong năm đó một sự kiện hy hữu đã xảy ra, tập đoàn Bá Thiên trên bờ vực phá sản đã được nâng dậy bởi một người đàn ông 30 tuổi, nghe nói là con trai trưởng của chủ tịch tập đoàn vừa từ Mỹ trở về.

Ba năm, hai tập đoàn này đã phát triển thành công ti độc quyền và đưa nước S lên trở thành một cường quốc kinh tế mới.

Nói về thực lực thì là ngang bằng lẫn nhau, nhưng nói về cách làm thì lại khác hoàn toàn, U.E.E chỉ làm những việc đã được tính toán kỹ lưỡng, hay nói cách khác bất cứ việc nào U.E.E làm chỉ có thể thành chứ không thể bại.

Còn về tập đoàn Bá Thiên, nói chính xác thì chính là liều mạng, dù là thượng phong hay hạ phong, chỉ cần Bá Thiên đã ra tay thì chắc chắn sẽ thành công.

Trong ba năm, đã có rất nhiều sự kiện liên tiếp xảy ra làm thay đổi trật tự của giới kinh tế trên cả thế giới, nếu nói thật thì chính là có rất nhiều người đang chờ xem giữa U.E.E và Bá Thiên ai thắng, ai thua hay sẽ là một kết cục khác....

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Mộng Ảo

Nắng vàng ấm áp phủ lên những mái ngói sơn đỏ, trên lầu cao, một thiếu niên khoác hỷ phục tò mò đưa mắt nhìn xuống kiệu hoa dừng trước cửa nhà. Chưa được bao lâu thiếu niên kia đã được một nữ nhân trung niên dắt đi mất.

Dưới sảnh, quan viên hai họ đã đến đông đủ, khách khứa cũng lần lượt ngồi vào vị trí của mình, dưới ánh mắt tiếc nuối xen lẫn khinh bỉ của đám đông thiếu niên kia vẫn ngây ngô đứng cạnh nữ nhân, trong mắt chỉ thấy hiện lên nữ nhân một thân hỷ phục đang từ tốn tiến đến.

Y ngoan ngoãn đề nén sự tò mò của mình, nhanh chóng vái lạy theo chỉ dẫn của nữ nhân bên cạnh rồi nhắc chân chậm chậm cùng với đối phương tiến về hỷ phòng.

Y vừa bước đến cửa phòng liền bị nữ nhân kia kéo lại, ghé xuống tai y cẩn trọng dặn dò những thứ mà y chẳng hiểu gì, nồn nóng đẩy nữ nhân kia ra, y đập bực cửa bước vào, nữ nhân kia tuy có chút lo lắng nhưng cũng đành thuận theo ý của y đóng cửa lại, tĩnh lặng rời đi.

Y bước dài chân, đứng trước mặt nàng, vừa định vươn tay kéo tấm mạng phủ đầu xuống thì một khối trắng mờ đã kéo đến....

Hắn giật mình tỉnh giấc, mồ hôi ướt đầm toàn thân, một cảm giác quen thuộc lại ùa đến, giấc mơ này không biết đã lặp lại bao nhiêu lần, hắn chỉ biết cứ sau mỗi giấc mơ thì hắn phát hiện ra ký ức lại tăng thêm một mảnh, chỉ có điều, trong những giấc mơ ấy luôn có bóng dáng của một cô gái mà hắn luôn tìm kiếm, cứ mỗi lần sắp thấy được dung mạo của nàng là hắn lại tỉnh giấc.

Hắn nhú mày buông tha cho việc tìm kiếm những mảnh ghép còn thiếu trong đầu, nhanh chóng đứng dậy chuẩn bị bắt đầu một ngày mới.

*

Tập đoàn Bá Thiên có rất nhiều chi nhánh ở khắp mọi nơi trên thế giới mà tổng bộ của nó lại nằm ở thành phố A, kinh đô xa hoa của nước S. Công ty chủ là một toà nhà hành chính cao đến 69 tầng, phòng làm việc của hắn nằm dưới sàn thượng một tầng nên cũng có thể xem như là vị trí cao nhất.

Theo quy định tất cả nhân viên phải có mặt ở công ty vào lúc 8 giờ sáng, ngoại trừ những người đang công tác ở ngoài ra, tất nhiên cả hắn cũng không phải là ngoại lệ. Để quản lý được một tập đoàn với nhân số khổng lồ như thế này thì điều đầu tiên chính là phải có kỷ luật, mà hắn thì chính là người tạo ra những kỷ luật ấy.

Đồng hồ điểm đúng 8 giờ, hắn cũng vừa đặt bước chân đầu tiên qua cửa, lạnh nhạt nhận những cái cúi chào của cấp dưới, hắn bước vào thang máy, theo sau là một thiếu niên trông có vẻ trẻ tuổi.

Chàng trai này được mệnh danh là Quái Vật vì năng lực và sự chịu đựng kinh khủng của mình. Không phải ai cũng có khả năng ở cạnh hắn lâu đến mức như vậy, với những yêu cầu khắc khe của hắn thì làm sao người bình thường có thể chịu nổi, vậy nên y chắc chắn phải là quái vật.

Vừa bước vào thang máy Quái Vật đã lập tức báo cáo về lịch làm việc:

“Sếp, từ 9 đến 11 giờ sẽ họp bàn các bộ phận, 11 đến 1 giờ chiều là giờ nghỉ, bắt đầu từ 3 giờ sẽ đi thăm quan công xưởng chính, 5 giờ sẽ bắt đầu chuẩn bị cho buổi tiệc từ thiện lúc 6 giờ.”

Nói xong y gấp cuốn sổ trên tay lại, chợt nhớ ra điều gì đó y lại vội vã báo cáo:

“À, buổi tiệc từ thiện này là do Hội từ thiện của thế giới thực hiện, quy mô rất lớn, nghe nói là bên U.E.E cũng sẽ cử người tham dự.”

Hắn nhanh chóng nắm bắt trọng điểm, hào quang trong mắt loé lên, trầm giọng hỏi:

“ Là ai?! “

Quái Vật lập tức trả lời:

“ Tổng giám đốc điều hành của U.E.E “

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Chạm Mặt

Tiếng chuông nhà thờ vang lên, đồng hồ điểm đúng 6 giờ, ở một khách sạn cao cấp trực thuộc quản lý của tập đoàn U.E.E hiện tại đã được cho thuê để làm nơi tổ chức bữa tiệc từ thiện với quy mô tầm cỡ.

Trước cửa khách sạn, những chiếc xe hộp khủng chở những vị khách đã lần lượt xuất hiện, những vị tai to mặt lớn trong giới kinh doanh đã xuất hiện hầu hết, tuy nhiên, hai đại nhân vật kia thì vẫn chưa thấy đâu, ngay lúc này, hai cỗ xe Limo đồng thời dừng lại ngay tại một điểm, cửa xe bật mở, người xuất hiện không ai khác chính là tổng giám đốc điều hành của U.E.E và Bá Thiên.

Một người là mỹ nữ tài cao hiếm có của giới kinh doanh, một người là băng lãnh nam nhân xuất chúng khó tìm, cả hai lần đầu hội ngộ cùng một chỗ nên chẳng khó để biết vì sao lần này lại có nhiều doanh nhân đến như vậy, chủ đích của họ không gì khác chính là thưởng thức trận đấu trực tiếp giữa hai người.

Nếu không phải thân phận của hai người quá nổi tiếng thì họ còn nghĩ rằng người vừa mới xuống xe là đôi tình nhân nào đó chứ. Nam nhân tóc đen vuốt keo, thân khoác bộ vest xám tro, cả vật màu bạc đen, khí chất vương giả. Nữ nhân tóc đen buông xoã, trên mình là bộ váy dài liền thân xé cao ở phần dưới, trên vai còn quàng thêm một chiếc khăn lông màu bạc, hơi thở đầy uy quyền.

Mà trong khi tất cả mọi người đều nghĩ người ra thì bên này hai người bọn họ đã mặt đối mặt. Không hề che dấu sự kinh ngạc của mình, Tô Phá Nguyệt dẫn dờ đưa mắt nhìn nam nhân trước mặt, tim nàng như ngừng đập, một giọt nước mắt bỗng nhiên lăn xuống trên gò má, nó tình khiết đến nỗi nếu không phải đứng sát bên thì khó mà phát hiện ra.

Về phần hắn, ngay khi gương mặt nàng lọt vào tầm mắt của hắn thì dường như hắn đã tìm lại được điều gì đó, chỉ là nó quá khó để có thể nắm bắt, nội

tâm của hắn bỗng nhiên cuộn trào lên một cảm xúc quái lạ, hắn không thể hiểu nổi nó là thứ gì, chỉ là trái tim của hắn nói rằng người phụ nữ đang đứng trước mặt hắn chính là cô gái mà hắn tìm kiếm bấy lâu nay.

Nàng vươn tay muốn chạm vào hắn, môi mấp máy như muốn nói gì đó, bất giác tay nàng ngừng lại giữa không trung, lời nói chợt đông cứng trong cổ họng, giờ phút này nàng mới phát hiện ra một điều, hình như nàng chưa biết tên của hắn....

Hắn thề rằng mình không biết đã vui mừng đến mức nào khi nàng vươn tay ra và chạm vào hắn, tuy nhiên, khi nàng đột nhiên ngừng lại, hy vọng của hắn bỗng chốc tan thành mây khói, nội tâm hắn bỗng tràn lên một cảm xúc thất vọng đầy khó chịu, nếu có thể hắn chỉ muốn hỏi nàng, hỏi nàng vì sao không chạm vào hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tiệc Từ Thiện

Trong hội trường bữa tiệc từ thiện, cả khán phòng được lấp đầy bằng những gương mặt quen thuộc trong giới kinh doanh của cả châu Âu lẫn châu Á. Tiệc từ thiện hôm nay sẽ được tổ chức dưới hình thức đấu giá, mọi khách mời đều bắt buộc phải tham gia mà trong đó số tiền quy định là không được dưới 100 vạn.

Trên đây ghế cao cấp nhất của hội trường, ghế dành cho VIP, hai vị trí đẳng cấp nhất đã được hai đại nhân vật chiếm chệch ngồi lên, mà điều làm cho ai ai cũng cảm thấy kỳ lạ chính là, khí chất của hai người không những không đối chọi nhau mà nó còn làm cho bầu không khí ở đó pha thêm một chút ái muội.

Tô Phá Nguyệt chớp mắt nhìn người bên cạnh, vẫn chưa thể tin được đây là sự thật, nàng lén đưa tay xuống đùi, cầu một cái thật mạnh, cô trợ lý ngồi bên cạnh bỗng đứng nhảy dựng lên một cái, mặt đầy khổ sở, thấy được biểu cảm của y, Tô Phá Nguyệt cảm giác như mình vừa lạc vào thiên đàng, trời cao có mắt đã cho nàng được gặp lại hắn, chỉ có điều hình như hắn không nhận ra nàng, việc này đúng thật là....

Hắn nghiêm túc đưa mắt nhìn lên sân khấu, khoé mắt cũng rất nghiêm túc liếc về phía ai đó.

Trên sân khấu, một nữ nhân cầm micro, tay đeo bao tay trắng, cẩn trọng cầm một chiếc vòng ngọc thạch cẩm xanh mỹ lệ đưa lên cho mọi người ngồi phía dưới quan sát đồng thời giới thiệu về thông tin vật phẩm và người cung cấp.

Đấu giá bắt đầu, giá khởi điểm cho chiếc vòng cẩm xanh là 50 vạn, vì là vật phẩm được đấu giá đầu tiên nên cũng không có mấy người thích thú, chỉ có một số doanh nhân nhỏ, tầm mắt thấp là đấu giá xem như cho vừa đủ số tiền quy định. Chiếc vòng ngọc thạch cẩm xanh này được bán với giá 90 vạn.

Hắn có vẻ đã tham gia rất nhiều những buổi từ thiện kiểu này nên cũng không quá thích thú, nhàm chán đưa mắt sang quang minh chính đại ngắm nhìn khuôn mặt của ai đó, đồng thời nghiền ngẫm suy nghĩ xem thử mình đã từng gặp qua người này ở đâu hay chưa.

Tô Phá Nguyệt cũng đang lâm vào trầm tư suy nghĩ nên không nhận ra ánh mắt theo dõi của ai đó, chỉ chăm chú nghĩ xem rằng mình nên chủ động làm quen hay để hắn chủ động theo đuổi, một bên nàng đang do dự vì sợ rằng hắn đã có ai đó trong lòng, một bên lại có chút phấn khởi vì nhận ra hảo cảm trong mắt hắn.

Trong một giây phút nào đó, nàng bỗng quay sang nhìn hắn, đôi môi nhỏ khẽ thì thào:

“Này! “

Hắn nhướn mày, dường như không quá thích thú với cách gọi của nàng.

“Người tên gì vậy?!” “

Nghe câu hỏi của nàng hắn chợt sững sờ, ngay cả tên đối thủ của mình nàng cũng không biết, hắn thật không hiểu nàng làm thế nào để có thể làm địch thủ của hắn trong suốt ba năm qua, rõ ràng tên nàng hắn còn biết rõ như vậy... Tuy trong lòng trách móc nhưng hắn cũng không biểu hiện gì ra bên ngoài chỉ lãnh đạm phun ra ba chữ:

“Tích Lan Nguyệt “

Nàng nhướn mày, thăm cảm thán, tên đẹp ghê. Chợt liếc lên đài cao, một ý nghĩ loé lên trong đầu, nàng quay sang cô nữ trợ lý, thì thăm vài câu rồi trở về vị trí của mình.

Một lát sau người ta hay tin vật phẩm đấu giá được bán đắt nhất trong ngày hôm nay chính là một chiếc nhẫn bằng ngọc thạch trong suốt, màu vàng kim óng ánh rất đẹp, giá bán được là 100 triệu. Mà bởi vì lần này là đấu giá công khai cho nên ai ai cũng biết được người đã đấu giá, chỉ có điều người này đã làm ra một hành động vô cùng khùng khiếp đó là đem vật phẩm... đi tặng.

100 triệu đem tặng cho chính địch thủ của mình. Mọi người đều có chung một cảm giác chính là hai người này cứ như đang tán nhau vậy, thiếp đã tặng thì thôi, chàng lại còn tình nguyện lấy là thế nào?!!

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Sắc Dụ

Vừa đẩy cửa vào hần đã thấy một thân ảnh trắng như tuyết dưới ánh đèn vàng của căn phòng, nàng hình như là vừa bước từ phòng tắm ra, trên người quần một chiếc khăn tắm vừa đủ che phần thân trên và nửa phần đùi, chiếc khăn bó chặt khiến cho chỗ cần lộ thì lộ ra hết, làn da nàng ửng đỏ, mái tóc còn ráo ướt, đôi mắt có vài phần đen láy hình như rất kinh ngạc khi thấy sự xuất hiện của hần ở đây.

Hần đứng sững ngay tại chỗ, thần hồn vẫn còn lơ lửng trên tuốt chín tầng trời xanh, hần ngáp ngừng vừa định lên tiếng thì đã bị nàng chặn lời, giọng nói thanh thoát không có nửa điểm vội vàng hay tức giận, chỉ đơn thuần là có chút vui vẻ:

“Đợi một chút.”

Nói rồi nàng xoay người vào phòng, lúc này hần mới chậm rãi cúi đầu xuống nhìn thân dưới của mình, thờ dài một cái rồi lấy tay vỗ vỗ nó như đang an ủi, vẻ mặt đặc biệt thương tiếc.

Chưa đầy năm phút sau, nàng đã trở ra. Trên người là một bộ váy liền thân màu tím nhạt. Mái tóc đã được sấy sơ qua nhưng vẫn còn chút ẩm ướt. Bộ đồ tuy không hở hang là bao nhưng vẫn không thể khiến hần ngừng liên tưởng về hình ảnh lúc nãy, thậm chí bộ này còn có sức hút mãnh liệt hơn cả cái khăn tắm trắng kia, quả thật anh hùng khó qua ải mỹ nhân..

Nàng dẫn hần qua bàn ăn, trên bàn có đầy đủ tất cả mọi thứ từ nến, rượu vang cho đến thức ăn. Hần nhìn một bàn trước mặt rồi lại nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng là đặt mắt lên nàng, trong lòng bỗng có cảm giác muốn làm chuyện xấu, nghi hoặc lên tiếng:

“Cái này... hình như không giống với cuộc họp cho lắm”

Nghe hần nói nàng vui vẻ cười, nhân nhả đáp trả:

“Chẳng phải là đã có người rồi sao, hiện tại anh muốn họp gì mà chẳng được.”

Hần không nhanh không chậm chuyển sang vấn đề khác:

“Tô tổng hình như không sợ khi có đàn ông lạ vào nhà.”

Nàng lại tỏ ra thần bí câu dẫn, người cúi về phía trước, giọng nói cực kỳ khiến người khác nảy sinh hiểu lầm:

“Sợ anh ăn tôi sao?! “

Hắn khẽ nhíu mày, phun ra một câu chẳng nóng chẳng lạnh:

“Có khả năng”

Rồi hắn đưa tay lên cổ nói lỏng chiếc cà ravat ra một chút, cực kỳ quy tắc cầm dao nữa lên cắt miếng thịt bò trước mặt ra thành từng khối vuông vức. Nàng nhìn thấy động tác của hắn cũng không dài dòng gì thêm, bắt đầu cầm dao nữa lên chậm rãi cắt thịt.

Khung cảnh tĩnh lặng như thế này thật sự rất hài hoà khó thấy. Nàng bắt đầu lên tiếng về chuyện hợp tác giữa hai bên, hắn cũng rất phối hợp, giữa hai người chẳng thể tìm ra điểm gì bất đồng tương xứng, cứ như thể sinh ra là đã dành cho nhau.

Rất may mắn cho hắn là xuyên suốt trong cuộc nói chuyện của hai người, tiểu đệ của hắn đã có dấu hiệu hạ hoả tuy nhiên sau khi nhìn thấy hành động liếm môi sau khi ăn của nàng thì quả thực hắn đã không nhịn nổi, người đàn ông mặt lạnh nào đó đã trực tiếp lên tiếng:

“Cô... muốn ngủ với tôi không?!”

Tiếng đầu tiên của hắn đã làm cho nàng chú ý tuy nhiên sau khi nghe xong đoạn phía sau thì mất gần ba phút nàng mới định nghĩa được câu nói của hắn, phản ứng đầu tiên của nàng chính là:

“Xin lỗi, tôi chỉ hứng thú với mối quan hệ lấy hôn nhân làm tiền đề mà thôi. “

Chưa kịp để hắn tiếp lời nàng đã nhanh chóng bồi thêm câu sau:

“Anh có muốn ngủ với tôi không ?!”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ai Thắng?

Hắn sững người trong giây lát rồi đứng bật dậy như thể gấp gấp lắm, tay dài kéo phăng chiếc caravat ra khỏi cổ, hành động này của hắn khiến nàng trở tay không kịp, chỉ vừa thốt lên một tiếng liền bị câu nói của hắn chặn họng:

“Đi thôi!”

Nàng áp a áp ứng lên tiếng, muốn nhắc lại cho hắn nhớ về điều kiện lúc này:

“Cái đó...”

Chưa kịp dứt lời lại một lần nữa bị hắn chặn họng:

“Ngày mai thành thân tôi nay động phòng”

Nàng chuyển sang cười nham hiểm, băng quơ nói vài câu:

“Nguyệt tổng hình như đang rất gấp nhĩ?! Nhưng mà.....”

Hắn chính xác bắt được tia giao hoạt trong mắt nàng, một lần nữa đưa ra đề nghị:

“Nếu em muốn tôi có thể gọi người bên cục dân chính đến ngay bây giờ.”

Đến nước này nàng thật sự không còn đường nào để cứu vãn tình hình, người đàn ông trước mặt trông thì rất lạnh lùng vô tâm tuy nhiên trong tâm hồn hắn ta bây giờ lại như một con thú dữ sắp bắt cả dây xích để chạy ra ngoài, quá nguy hiểm!!!

Hiện giờ chỉ có chạy là thượng sách!!

Đối mặt ánh mắt nóng như lửa của hắn, nàng chợt dạ nuốt ực một cái, tim đập hơi nhanh, đầu óc vì bị hắn dọa cho sợ nên không biết đã chuẩn đi đâu mất, ngoài mặt cố tỏ vẻ lạnh lùng nhưng bên trong đã cuống đến mức không biết phải làm gì, ngay đúng lúc nàng quyết định buông xuôi cho số phận thì bỗng nhiên hắn ngồi xuống ghế, tay thắt chặt caravat lại, ánh mắt như cổ kiềm chế cảm xúc của mình, hắn thở dài rồi đứng dậy, tay cầm lấy chiếc áo vest vắt trên ghế.

Nhìn một loạt hành động này của hắn, nàng ngỡ người ra, cứ tưởng hôm nay phải đánh một trận anh sống tôi chết, ai ngờ....

“Chỉ...chỉ vậy thôi sao?!”

Đôi mắt sắc lẹm của hắn lại hướng về phía nàng, hắn nhướn mày, giọng nói hơi cao, trong mắt xuất hiện một tia hy vọng nhỏ đến mức không thể thấy được:

“Em muốn?! “

Tô Phá Nguyệt lập tức lắc đầu lia lịa, không chút nao núng dập tắt tia hy vọng cuối cùng của hắn. Hắn nhướn mày, thu hết biểu tình của nàng vào mắt, nhớ kỹ, trầm giọng nói:

“Tôi đi đây. Lần sau gặp lại.”

Một chút tiếc nuối cũng không có, nàng quả quyết gạt đầu, nói là muốn tiễn hắn đi. Bị người ta từ chối còn gián tiếp đuổi đi như vậy hắn thất vọng ê chề bước ra khỏi cửa, trước khi đi còn không quên quay lại nhìn một cái, lòng nghĩ thầm chắc chắn sẽ có ngày nào đó lỗi nàng lên giường.

Tiễn được thần đi, Tô Phá Nguyệt lại trở về phòng mình, dọn dẹp một chút rồi qua thư phòng, bắt tay vào công việc. Thoáng một cái đã hơn mười giờ rồi, nàng nhìn đồng hồ, ngáp một cái, dọn dẹp giấy tờ rồi trở về phòng ngủ. Một ngày như vậy là quá đủ.

....

Trong phòng làm việc, Tích Lan Nguyệt đang nghiêm túc vắt hết đầu óc để nghĩ ra kế hoạch đưa nàng lên giường. Một người như hắn khi làm việc lúc nào cũng lên kế hoạch đầy đủ sẵn sàng, mà hiện tại mục tiêu của hắn chính là làm thế nào để theo đuổi được một người như nàng, nói chính xác hơn chính là đưa nàng lên giường.

Ngay lúc này điện thoại trên bàn vang lên tiếng chuông rất nhỏ, hắn đưa mắt liếc nhìn tên hiện trên màn hình, không cảm xúc đưa tay lấy điện thoại áp vào tai. Đầu dây bên kia hình như là một người phụ nữ, hơn nữa còn rất lẳng nhàn, bà ta nói rất nhiều thứ nhưng hắn không ư hử một tiếng nào, bộ dạng chính là không để tâm đến chỉ khi nghe đến câu cuối thì có chút động tĩnh, toàn văn câu nói đó chính là:

“Bây giờ sáng mai đến sân bay quốc tế đón người!”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Rắc Rối Mới

Tại sân bay quốc tế, ở cổng ra vào số 1, hắn đứng đó, trên tay không cầm theo gì chỉ có mỗi bản mặt là mỹ đến mức như hận không thể dè ra ăn ngay. Bởi vì tính đúng giờ của hắn nghiêm khắc đến một giây cũng không thể qua cho nên khi hầu hết tất cả mọi người đều phải chờ đợi máy bay đáp xuống và đến từ sớm thì hắn lại hoàn toàn ngược lại, ngay phút hắn đặt chân đến cổng ra vào, người cần phải đón cũng vừa khắc ra tới cổng.

Mà người này lại là một cô gái, hơn nữa lại còn là một đại mỹ nhân. Và tất nhiên thân phận của cô ta chính là vị hôn thê thanh mai trúc mã mà trong trí nhớ của hắn là con số 0. Theo lịch trình, sau khi đón được người hắn sẽ đưa về khách sạn và sau đó là mỗi người một ngả.

Tuy nhiên có vẻ như hiện tại đã không thể tuân thủ theo lịch trình nữa rồi, bởi vì trước mặt hắn đây chính là người phụ nữ mà tối ngày hôm qua hắn đã...um, có thể xem như là cầu hôn đi. Hắn bỗng có một dự cảm không lành.

Tô Phá Nguyệt cười nhẹ, đưa đôi mắt sắc bén lia qua một lượt, chậm rãi nhip nhàng đánh giá người phụ nữ trước mặt, cuối cùng cũng không nhịn được mà lên tiếng:

“Nguyệt tổng đúng thật là khéo quá! “ Khiêm tốn, điềm đạm, ngay vắn cho một câu chào hỏi, không quá thân thiết cũng không quá lạnh nhạt.

Ngược lại hắn tỏ vẻ thân thiết, lập tức giới thiệu:

“Phó Thiên Tinh, vị hôn thê. “

Rồi chỉ vào nàng:

“Cô ấy là Nguyệt, người tôi muốn theo đuổi. “

Hai bên nặng nề vừa nghe đã biết rõ, chỉ là thân phận hình như có gì đó hơi sai sai. Bắt được điểm này, Tô Phá Nguyệt không nhanh không chậm lên tiếng hỏi:

“Nguyệt tổng hình như không cảm thấy có cái gì đó sai hay sao? “

Hắn trịnh trọng nhìn thẳng vào mắt nàng trả lời:

“Không có gì sai. Người tôi muốn là em, cô ấy là ba mẹ tôi muốn.”

Đối với bất kỳ người phụ nữ nào, việc bị sỉ nhục ngay trước mặt tình địch là không thể chấp nhận được, đối với một người phụ nữ như Phó Thiên Tinh lại càng không, tuy nhiên thiên kim gia nữ cách ghen cũng phải khác người, sống trong một gia tộc hùng mạnh thì việc giỏi nhất phải là diễn trò, đối với tình huống này, cô ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước, hơn nữa còn nghiên cứu rất kỹ, trong suy nghĩ của cô ta, nàng chỉ là nhất thời đối với hắn còn cô ta mới là lựa chọn sáng suốt cho tương lai.

Ngược lại sau một hồi đánh giá Tô Phá Nguyệt lại cảm thấy người phụ nữ trước mặt vừa nhạt nhẽo lại vừa nhàm chán, trải qua một quá trình sống đi chết lại như lúc này dường như mọi tâm kế sâu độc của người khác nàng đều hiểu rõ, nhưng chỉ là không thêm đề ý mà thôi, Phó Thiên Tinh vừa muốn xuất diễn cô liền hiểu.

“Nguyệt tổng cũng thật là biết nói đùa, ngày hôm qua vừa muốn đề tôi, hôm nay lại xuất hiện vị hôn thê, thành ý hình như không có thì phải?!”

Rất nhanh để tìm câu trả lời, hắn nhíu mày ra vẻ nghiêm trọng hỏi người bên cạnh mình:

“Sao cô lại về sớm như vậy?!”

Hỏi xong hắn rất thành thật đối mặt với nàng, nhà từng chữ trả lời:

“Tôi không biết vì sao cô ta lại về sớm đến như vậy?! Thành thật mà nói thì tối hôm qua ngay sau khi tắm nước lạnh xong tôi mới nhận được tin tức, nếu em muốn tôi có thể đưa cô ta về lại New York ngay lập tức.”

Ngay lúc hắn vừa nói xong, liền vang lên tiếng thông báo chuyến bay đến New York chuẩn bị cất cánh, hắn lại một lần nữa trịnh trọng nhìn nàng, nghiêm túc không hề đùa giỡn:

“Nếu không sẽ trễ mất! “

Phó Thiên Tinh đầu đầy lửa nóng tức giận nhìn hai người, cô ta cố ép con giận xuống nhưng không cách nào được trực tiếp nổi giận bỏ đi về trước, ngay cả câu chào hỏi cũng không thêm nói.

Đối với tình huống này Tô Phá Nguyệt cũng rất thông cảm cho cô ta bởi vì nếu như nàng là cô ta thì sẽ không để hắn còn đứng ở đây như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Lần Đầu Thất Thế

Tích Lan Nguyệt nhướn mày nhìn người phụ nữ trước mặt, giọng không chút nao núng, bình chân như vại hỏi:

“Tôi đưa em về?!”

Tô Phá Nguyệt cho dù muốn cũng không dám gạt đầu đồng ý bởi vì cái người mà cô muốn đón hôm nay đã xuất hiện rồi, hình như còn rất không vui khi nhìn thấy hắn đứng cạnh cô. Không đợi đến lượt cô trả lời, một giọng nói thâm trầm vang lên sau lưng hắn, cảm giác độc đoán này khiến hắn rất khó chịu:

“Tích tổng hình như rất thích đưa người của tôi về thì phải?!”

Một giây sau, người phụ nữ trước mặt hắn đã bị một cánh tay to lớn kéo vào lòng, hắn thề rằng nếu không phải hắn đã biết thân phận của người đàn ông này thì hắn đã xách dao chém đứt cánh tay kia rồi, dám ôm người phụ nữ của hắn, rất muốn chết!!!

Tô San Lạc nhếch môi bí hiểm nhìn người đàn ông trước mặt, đối với những thể loại đàn ông suốt ngày muốn bu vây lấy em gái của y, y diệt không sót một ai, tuy nhiên đối với loại người vừa tàn nhẫn lại vừa băng lãnh như Tích Lan Nguyệt đây thì y không hoàn toàn có khả năng diệt trừ, bởi vì trong mắt em gái y thấp thoáng cũng có bóng dáng của hắn, y vừa nhìn liền biết.

Tô Phá Nguyệt thờ dài ngoáy nhìn hai người, nàng đưa tay lên xem đồng hồ, khoảng 8 giờ kém, nếu không nhanh lên thì chắc chắn là trễ giờ làm, vì vậy nàng rất nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Anh hai, anh ở lại với Nguyệt tổng, em về trước đây.”

Nói xong nàng nhanh nhẹn chuyển lời đến hắn luôn:

“Anh hai tôi nhờ anh chờ về giùm, hai người chơi cho tốt!”

Nàng quay gót, rất khí phách sải bước ra về để lại hai khuôn mặt đang từ từ biến đen. Bởi vì sắc lệnh đã được ban ra nên hai vị 'thần' họ Tích cùng họ Tô cho dù không muốn cũng đành phải chấp nhận leo lên xe cùng nhau.

Trên xe, Quái Vật ngồi ở vị trí ghế lại, thần sắc lo sợ cùng chút chút đông cứng, ở dãy ghế sau vốn rộng rãi lại bị hai người đàn ông to lớn chiếm gần hết, chỉ còn chừa lại một chút khe hở giữa hai thân xác to lớn. Nhịn hồi lâu, Tô San Lạc rốt cuộc cũng không thể kiềm chế hơn được nữa, trầm giọng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

“Cậu thích em gái tôi?!”

Hắn hạ tờ báo trên tay xuống, nghiêng mặt qua, quả quyết:

“Tôi muốn cưới cô ấy.”

Tô San Lạc dường như giận quá hoá cười, giọng càng lúc càng trầm hơn:

“Cho dù là như vậy, cậu cũng chưa nghĩ xem em gái tôi có đồng ý hay không?!”

Không biết lấy tự tin ở đâu ra, hắn cong môi, ánh mắt chắc chắn:

“Tôi nhất định khiến cho cô ấy đồng ý làm vợ tôi.”

Tô San Lạc trực tiếp đổi giọng, nói thẳng:

“Ông đây không thích cậu.”

Hắn cũng không hề thua kém, phản bác lại ngay:

“Cảm ơn, tôi cũng vậy.”

Sau đó là một màn bắn tia lửa mà Quái Vật ngồi ở trên ghế lái xem chút nữa không làm chủ được bản thân. Cuộc đấu giữa hai người vẫn chưa ngừng lại tại đây....

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Đặt Cước

Mỗi người một ngã về tới nhà xong, Tô San Lạc lập tức rũ bỏ hình tượng tổng tài uy thế khiếp người của mình, gấp gáp chạy lên phòng không ngừng gõ cửa quấy rối nàng. Nàng thờ dài, lê cái thân xác gầy mòn ra mở cửa, đáng vẻ ảo não chán chường. Đối diện với y nàng cũng không còn cách nào giấu diếm, hai tay xin hàng, đáng vẻ vô cùng vô tội:

“Được rồi, anh hai, tới đi đêm nay em chơi với anh.”

Tô San Lạc không nhiều lời lập tức kéo em gái ngồi vào sofa, trên mặt hoàn toàn là đáng vẻ 'không nói thì không xong'. Y trầm giọng, bắt đầu lấy khẩu cung:

“Nói đi, em và hắn quen biết từ lúc nào?!”

Tô Phá Nguyệt nhanh nhẩu đáp, giọng chắc nịch:

“Hết hôm nay là ngày thứ ba.”

Trong mắt San Lạc loé lên tia ngạc nhiên, lửa giận càng bùng cháy, giọng hung ác:

“Hắn có ý với em?!”

Tô Phá Nguyệt nhàn nhã bốc một nắm nho tím bỏ vào miệng, nước nho ngọt ngọt thanh thanh khiến nàng mê mẩn cuồng, vẫn không quên nhiệm vụ trả lời:

“Chính xác mà nói thì em cũng có ý với hắn.”

Tô San Lạc lập tức đưa ánh mắt nguy hiểm nhìn chòng chọc cô em gái của mình, giọng nói hung hăng lại thêm ác liệt:

“Anh không đồng ý. Hắn rất nguy hiểm, em tốt nhất nên cách xa hắn ra.”

Lần này đôi mắt trong suốt của nàng lại trở nên nghiêm túc, mang theo lý trí cùng đầu óc mà phân tích:

“Anh hai, Tích Lan Nguyệt là thương nhân, hơn nữa lại là một thiên tài trong giới kinh doanh, anh nói hắn nguy hiểm vậy anh có nhớ em gái của anh cũng nguy hiểm không kém gì hắn đâu. “

Nói xong nàng lại trở về thông thả như ban đầu, lưng dựa vào ghế, tay bốc nho bỏ vào miệng, mắt không liếc nhìn bộ dạng cuồng quýt của y thêm một cái, cuối cùng bồi thêm một câu:

“Và lại hình như hắn chỉ cương lên được với em. Nửa phần đời còn lại hắn mà không có con nối dõi thì em chính là tội nhân thiên cổ đó nha.”

Tô San Lạc vốn đang lo lắng hiện tại chỉ vì một câu của nàng mà trực tiếp bùng nổ. Y điên cuồng móc điện thoại ra, nhấn số, đợi đúng khi bên kia có tín hiệu trả lời, không nói không rằng thét lên một câu:

“Tên khốn khiếp kia, tôi không cho phép cậu cương với em gái tôi.”

Nói xong y trực tiếp đập máy, không quan tâm đến người bên đầu dây kia có hiểu được lời nói của y hay không. Y hung hăng nhìn em gái mình, một hồi lâu lại thở dài, lấy hết sức nén lại cơn giận trong lòng, chậm rãi mở miệng:

“Nếu em đã quyết định thì anh hai cũng không ngăn cản em nữa. Tuy nhiên, anh sẽ không dễ dàng như vậy đâu.”

Tô Phá Nguyệt đưa đôi mắt đen sâu không thấy đáy nhìn y, trong lòng thầm thở ra một hơi.

*

Trên bàn ăn, Tích lão gia tử cùng con trai và con dâu của mình không hẹn mà cùng nhìn chăm chăm vào Tích Lan Nguyệt. Dù đứng dưới ánh mắt tò mò của bàn dân thiên hạ, hắn vẫn không chút nao núng, cất điện thoại vẫn còn đang mở loa ngoài vào túi quần. Thông thả đứng dậy, hơi gật đầu, giọng rõ ràng rành mạch:

“Con đi trước, mọi người ăn tiếp đi.”

Không đợi mọi người lấy lại nhịp độ phản ứng, hắn thành công tiến ra ngoài mà không chút cản trở. Mắt híp lại nhìn vào cô gái trong bức hình trên màn hình điện thoại, môi khẽ nhếch lên theo đường vòng cung, giọng thì thảo:

“Là em tự chuốc họa vào thân đó nha.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Sói Đến Nhà

Sau khi Tô San Lạc rời đi chưa đến nửa tiếng sau chuông cửa nhà nàng đã vang lên một cách cực kỳ quy củ, cụ thể chính là cứ cách mười giây lại có đúng ba tiếng chuông vang lên, Tô Phá Nguyệt liếc nhìn đồng hồ vừa vặn 9 giờ tối, có chút sợ sệt bước ra mở cửa.

Vừa thấy một thân âu phục đứng ngoài cửa, Tô Phá Nguyệt bỗng có dự cảm không tốt. Nàng thuận miệng hỏi một câu:

“Anh đến đây làm gì?!”

Không vội trả lời nàng, hắn bước vào nhà, tay cởi áo khoác vắt lên ghế rồi thuận thực rót cho mình một chén nước trà, lúc này mới bắt đầu cất giọng trầm khàn đục:

“Lúc này anh hai của em có gọi cho tôi...” Hắn ngắt quãng giữa câu, nhàn nhạt đưa mắt điều hầu lên nhìn về chột dạ của nàng.

Nàng nuốt nước bọt, vừa định lên tiếng thanh minh thì đã bị hắn cướp lời:

“Em nói thử xem, vì sao em biết tôi chỉ có thể cương lên với em?! “

Tim nàng đập thịch một cái, ngẩng đầu nhìn thân xác to lớn đứng sát trước mặt, ngập ngừng nói không thành lời:

“Cái đó...a... tôi... tôi không biết.”

Hắn đưa tay nói lỏng caravat, nhưn mảy để lộ ý nghi vấn, miệng đưa sát đến bên tai nàng, thổi hơi nóng rồi mang theo dụ hoặc thần bí nói:

“Em không biết hả?! Hay là để tôi giúp em tìm câu trả lời nha! “

Tay hắn nhanh chóng bắt lấy cái eo đang cố tìm lối thoát của nàng, mang theo lực đạo vừa phải ấn một cái vào huyệt nhột của nàng, Tô Phá Nguyệt lập tức run rẩy hết cả người, lấp ba lấp bấp:

“Tích... Tích...t..”

Hắn đưa tay đẩy thắt lưng nàng một cái, ép chặt toàn bộ thân dưới của nàng vào của hắn, ra lệnh:

“Gọi tên tôi !”

Theo bản năng nàng lập tức quy phục:

“Nguyệt, anh không thể làm vậy nha. Tôi còn chưa có kết hôn đâu đấy.”

Hắn đưa tay vỗ lấy mông nàng, ép sát nàng vào cạnh bàn, vừa định mở miệng đã bị tiếng chuông cửa cắt đứt. Thừa cơ hội hắn chưa phản ứng, nàng chạy vọt ra mở cửa, nhìn người đối diện, tâm nàng khẽ nhảy lên một cái, theo bản năng liếc vào bên trong nhà, nhìn người đàn ông còn đang bận thắt lại caravat cho nghiêm chỉnh.

Tô San Lạc bỏ quên điện thoại của mình trên bàn trong phòng Tô Phá Nguyệt, y quay lại lấy điện thoại thì vừa vặn gặp được cảnh tượng này. Mặt y trầm xuống, giọng ảm chứa nguy hiểm khôn lường:

“Tích tổng đêm khuya thanh vắng sao lại có nhã hứng đến nhà em tôi thế này?!”

Hắn cong môi cười, trong mắt có chút hứng thú, giọng khàn đáp lại:

“Tiện đường thôi! “

Tô Phá Nguyệt đứng bên cạnh nhìn hai người bắn tia lửa với nhau không khỏi đỡ trán, ra về một mõi, nàng nhận cơ hội hai người chưa cùng nhau 'ngồi xuống' bàn chuyện thiên hạ quyết định đuổi hai lão ôn thần này về. Tuy nhiên chưa kịp hành động thì chuyện bất ngờ đã xảy ra....

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Hạnh Phúc Bất Ngờ

“Baby, anh về rồi đây! “ Từ ngoài cửa vọng vào một tiếng kêu sáng khoái. Một người đàn ông nhan sắc ngang trời bước vào, cả thân toát ra một luồng khí chất khó ai sánh bằng, tuy nhiên, so với hai người đàn ông trong phòng kia thì khó mà địch lại.

Tô Phá Nguyệt ngơ ngàng nhìn thân ảnh vừa bước vào kia, có chút không kim chế được chạy tới cạnh y. Nhìn dáng vẻ mừng rỡ của cô em gái mình, Tô San Lạc cũng không có gì gọi là quá kinh ngạc, thần sắc như đã quá quen thuộc.

Tuy nhiên, một góc nào đó trong nhà đã trực tiếp biến đen, Tích Lan Nguyệt rất rất không vừa mắt với cảnh tượng này, hắn hiện tại chỉ muốn ngay lập tức giết chết cái tên lạ mặt kia, không kiêng nể chút gì mà phóng gươm dao đến tặng cho y.

Ngay lúc này, Tô San Lạc đột nhiên lên tiếng:

“Em rě, chào mừng trở về!”

Một tiếng của y như sét đánh ngang tai hă, hă không thể tưởng nổi gã đàn ông xa lạ kia lại là em rě của anh rě tương lai của hă, vậy rốt cuộc là nàng đã có chồng?!

Tô Phá Nguyệt cảm nhận được nhiệt độ đã xuống tới âm độ, không chần chừ lên tiếng ngay phá vỡ tình trạng này:

“A Minh, anh hình như còn chưa có chào hỏi chồng của em.”

Người đàn ông tên A Minh kia có vẻ rất kinh ngạc, hai mắt tròn tròn, miệng há hốc, sững sờ nói không nên lời. Mà đồng thời ở hai góc trong nhà nàng cũng đang có hai người cùng cảnh ngộ với A Minh, một người là đang sững sờ còn một người là đang kinh sợ.

A Minh sực tỉnh lại vội vàng quay đầu hỏi Tô San Lạc, một câu của y trực tiếp khiến cho cả vỡ kịch tan nát:

“Anh yêu! Nguyệt Nguyệt có chồng khi nào vậy?! Sao anh không nói cho em biết?! Còn nữa, khi năy anh gọi em là em rě hả?!”

Một tràng câu hỏi của A Minh khiến Tô San Lạc không cách nào vấn đáp, chỉ biết ngơ ngác nhìn hă từ từ tiến đến cạnh nàng, đưa tay choàng qua vai nàng, kéo thẳng người nàng vào lòng. Tô San Lạc nhìn mà tức nồ đom đóm mắt, lần này Tích Nguyệt Lan dường như không có ý định nhường nhịn, hăn trầm giọng tỏ rõ ý tiền khách:

“Anh hai, hình như 'vợ' của anh đang rất hứng thú thì phải! Anh có nên đưa 'chị dâu' về không?! Dù gì thì cũng lâu ngày gặp lại mà, nên ôn chuyện một chút mới đúng chứ.”

Tô San Lạc nghiêng rặng trềng mắt tỏ ý cảnh cáo lại gặp phải ánh mắt trêu đùa của hă, then quá hoá giận ðùng ðùng kéo tay A Minh ra khỏi cửa. Nhìn bóng dáng của y khuất sau cánh cửa, Tích Nguyệt Lan lần đầu tiên có cảm giác thắng lợi ðến thế.

Chợt nhớ ðến gì đó, hăn cúi đầu nhìn chằm chằm vào người trong lòng. Tô Phá Nguyệt bị hăn nhìn ðến mức sồn cả gai ốc, nhin không ðược hỏi một câu:

“Anh....không ði à?!”

Khuôn mặt hăn trầm xuống, cúi đầu ðến sát mặt nàng, tay vòng ra sau ôm lấy nàng, tư thế như ðang chuẩn bị ăn thịt ai đó, giọng khàn khàn:

“Em nghĩ tôi nên về sao?!”

Bạn ðang ðọc truyện *Bây Làn Thát Thân Của Tô Phá Nguyệt* ðược tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Rắc Rối

Đang lúc ðôi môi ði xuống, Tích Nguyệt Lan bỗng nhận ðược một câu hỏi từ nàng:

“Còn Phó Thiên Tinh thì sao?!”

Hăn dường như có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới lúc này nàng sẽ hỏi như vậy. Nàng nhìn thẳng vào mắt hă, lần đầu tiên ðùng giọng nghiêm túc hỏi:

“Chuyện của anh và cô ta, anh ðịnh làm thế nào?!”

Hăn lập tức hiểu rõ ngày hôm nay nếu không làm rõ chuyện này thì con ðường theo ðuổi vợ sẽ lập tức chấm ðứt. Hăn nghiêm giọng ðáp lại, về mặt không có chút gì là nao núng:

“Chuyện này tôi sẽ giải quyết, cho ðù em không xuất hiện tôi cũng sẽ không kết hôn với cô ta.”

Nhận ðược câu trả lời không ngoài dự kiến này, Tô Phá Nguyệt thật sự cảm thấy hạnh phúc. Tuy nhiên, ở một góc nào đó trong tâm, nàng vẫn có một sự áy náy ðối với Phó Thiên Tinh, nàng cảm giác hiện tại nàng không khác gì tiểu tam ðang tìm cách chia rẽ ðôi tình nhân, nhưng, cho ðù có bị coi là tiểu tam ði chăng nữa thì ðối với nàng cái giá này hoàn toàn xứng ðáng.

Yêu một người là chấp nhận tổn thương, chấp nhận trả giá cho những gì mình yêu. Tình yêu là một cuộc buôn bán, ðôi khi trả giá càng cao thì thứ nhận ðược sẽ càng quý giá. Mà hă, chính là thứ quý giá nhất của nàng. Nếu ðể hăn rơi vào tay của một kẻ không biết quý trọng thì chẳng thà ðể hăn rơi vào tay của một kẻ xấu nhưng lại cắt hăn vào tim như nàng.

Nhận ðược sự im lặng của nàng, hăn không nói thêm gì nữa, chỉ chậm rãi bế nàng lên ghế, khoác chiếc áo vải cho nàng rồi ra về. Có lẽ lần này hăn phải làm một cuộc trao ðổi thật lớn mới ðem ðược vợ về nhà....

*

Tích gia nhà chính.

Xung quanh bàn dài là bốn nhân vật trọng yếu của Tích gia, bao gồm Tích lão gia, hai vợ chồng Tích Mẫn và Tích Nguyệt Lan. Tích Mẫn sắc mặt đen như mực, có vẻ không hài lòng với quyết định của hắn. Tích phu nhân lại có chút do dự, không biết nên nói sao cho phải với con trai của mình.

Nửa giờ trước, Tích Nguyệt Lan bỗng phóng xe về nhà, triệu tập mọi người đầy đủ còn gọi luôn cả ông cụ Tích, hiếm khi có dịp thấy hắn như vậy mọi người ai cũng thấp thòm lo sợ, đúng như dự đoán, chuyện hắn nói ra thật làm cho nhà họ Tích khổ não.

Phó Thiên Tinh là cháu gái của bạn tâm giao của ông cụ Tích. Hai nhà đã hứa hôn từ khi hai đứa còn trong bụng mẹ, thế mà bây giờ Tích Nguyệt Lan lại nói một tiếng hủy, làm sao có thể hủy dễ dàng như vậy. Dẫu cho hiện tại, Phó gia dưới sự quản lý của Phó Thắng Thiên - cha của Phó Thiên Tinh có bị biến chất đến mức nào thì chuyện này cũng không phải là dễ dàng xử gọn.

Phó Thắng Thiên là một con cáo già, lão ta đương nhiên sẽ không để viên ngọc quý rơi vào tay kẻ khác, hiện tại nếu muốn hủy hôn chỉ còn cách hoặc là cắt đứt quan hệ với Phó gia hoặc là Phó Thiên Tinh tự mình muốn hủy hôn.

Muốn Phó Thiên Tinh chủ động hủy hôn là rất khó vì ả ta là một tiểu thư đài cát chính hiệu, thứ gì ả đã muốn thì chắc chắn sẽ không thể buông ra, giống như cha ả vậy. Nếu như dùng cách trực tiếp cắt đứt mối quan hệ giữa hai nhà thì cũng không phải là không được, tuy nhiên Tích gia ít nhiều cũng sẽ bị tổn thất một phần, hơn nữa trước lúc lâm chung, ông cụ Phó đã bắt Tích lão gia giữ lời thề, tuyệt đối không được phũ tay với Phó gia như vậy thì ông mới yên tâm nhắm mắt.

Mọi chuyện đã rồi lại càng thêm rối, với thái độ của Tích Nguyệt Lan, Tích lão gia đã rõ ràng, nếu chuyện này không giải quyết được thì e là không xong.

Bạn đang đọc truyện *Bây Làn Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Hôn Lễ

3 tháng sau.

Trong văn phòng, Tô Phá Nguyệt đưa đôi mắt thâm trầm nhìn lên tựa đề được in lớn của tờ báo trong tay “Hôn lễ sắp được cử hành của Tổng giám đốc tập đoàn Bá Thiên và thiên kim tiểu thư Phó gia, Phó Thiên Tinh.”

Từ tối đêm hôm đó, hai người đã không còn liên lạc gì với nhau, tuy có rất nhiều thắc mắc nhưng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng hắn, chỉ là không ngờ rằng hôm nay lại nhìn thấy thứ này....

Tim nàng như bị ai đó khoét đi mất, trái tim hiện tại không còn cảm giác được nỗi đau, tựa như mây mù vây thành, lạc lõng trong bóng tối, không tìm được nơi nương tựa.

Tờ báo trong tay nàng không biết từ lúc nào đã vo vúm lại thành một đống búi nhui, trong đôi mắt nàng đã không còn lấy một tia sáng, tựa như nơi âm ty địa ngục sâu thẳm, thậm chí còn có phần u tối hơn. Đôi môi khô nứt của nàng khẽ nhếch lên cong thành vòng, trong mắt đột nhiên loé lên tia huyết đỏ, một cảm giác thật không may....

*

Hôn lễ giữa Tích gia và Phó gia sẽ được cử hành tại một nhà thờ có tiếng trong thành phố, khách quan tính đến phải hơn một ngàn người, từ những danh nhân trong giới cho đến cánh nhà báo, phóng viên.

Hôn lễ được chuẩn bị từ ba tháng trước, hiện tại đã hoàn thành tất cả, hoa trang trí, khăn voan, váy cưới đều được làm gấp rút trong ba tháng, và ngày hôm nay chính là ngày mọi thứ được hoàn tất.

Trong phòng riêng, hắn trên người khoác lên một bộ vest như thường lệ, chỉ có điều trên ngực không biết từ bao giờ đã được cài thêm một bông hoa màu trắng, hắn âm thầm đứng cạnh cửa sổ, đưa mắt liếc về phía cổng vào, nơi đang có rất nhiều vị khách rộn rã tiến vào.

Nếu như hiện tại có người ở đây sẽ thấy một điều, trên người hắn mang một dáng vẻ cô đơn thâm trầm, bức khí u tối hoàn toàn không có dáng vẻ của một người sắp kết hôn, trên tay hắn kẹp một điếu thuốc lá bạc, hắn đưa tay lên môi, rít một hơi rồi phả vào trong không khí, nếu để ý kỹ sẽ thấy đôi môi hắn khẽ động kêu lên hai tiếng:

“Phá Nguyệt....”

....

Trong phòng cô dâu, một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp khoác trên mình bộ váy cưới trắng thuần khiết, trên tay cô ta cầm một bó hoa Lulu Ly màu trắng, mái tóc đen được búi gọn, khăn voan trắng đội trên đầu, tuy nhiên, đáng vẻ thuần khiết hiện tại hoàn toàn không phù hợp với cô ta.

Phó Thiên Tinh trong mắt không có lấy một tia hào hứng vui vẻ, chỉ thấy cô ta nắm chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, móng tay găm sâu vào da thịt rỉ ra chút máu, nỗi đau đớn này dường như không hề ảnh hưởng đến cô ta, nó chỉ khiến cho màu mắt của cô ngày một tối hơn mà thôi.

Đột nhiên một tiếng gõ cửa vang lên, con người của Phó Thiên Tinh co lại rồi trở về như lúc ban đầu, ôn nhu cùng hoà nhã. Nhìn mẹ mình từ ngoài cửa bước vào, tìm cô ta đột nhiên nhói lên một cái, Phó Thiên Tinh đứng dậy, đặt tay vào lòng bàn tay người phụ nữ kia, ngoan ngoãn theo bà ta ra ngoài, phút cuối cùng cũng không quay đầu lại nhìn vào gương một lần...

Bạn đang đọc truyện *Bây Làn Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Bất Ngờ

Dưới sảnh đường, khách quan đã đến đông đủ, cả họ nhà trai và nhà gái đều đã đến. Trong nhà nguyện, trước bàn thờ Chúa, bên cạnh Linh mục là Tích Lan Nguyệt, hần đứng đó, vẻ mặt vẫn âm lãnh như thường ngày, duy chỉ có đôi mắt là vẫn đang liên tục nhìn về phía cửa. Tích lão gia ngồi bên dưới ánh mắt thâm sâu âm trầm như có như không nhìn về phía hần.

Tiếng chuông nhà thờ vang lên, một loạt âm thanh giai điệu vang lên, cánh cửa to lớn được đẩy ra, bước vào là Phó Thiên Tinh trong bộ váy trắng tinh khôi, bên cạnh cô ta là Phó Luyện, theo lý thì chưa đến một khắc nữa sẽ là bố vợ của hần.

Cùng với giai điệu du dương bay bổng, Phó Thiên Tinh từng bước từng bước tiến đến trước bàn thờ Chúa, ngay cạnh hần. Mà ở bên ngoài nhà thờ, ngay chánh sân cũng có một người con gái, trên thân khoác bộ váy đỏ ôm sát người, tăng sự nổi bật nhưng không hề có sự hở hang, người con gái này cũng đang từng bước từng bước đến gần cánh cổng lớn.

Phó Thiên Tinh dừng lại ngay cạnh hần, vẻ mặt không chút gì gọi là hạnh phúc, sự u ám hoàn toàn không che dấu, Phó Luyện kề cạnh có muốn nhắc nhở thái độ cũng không thể, bởi vì cô ta căn bản không hề đem ông đặt vào mắt.

Linh mục đứng trên bục đem một loạt những lời chứng đọc qua một lần, ngay lúc buông xuống câu:

“Hai con có nguyện ý làm vợ chồng, cùng chung sống với nhau đến suốt cuộc đời hay không?!”

Cánh cửa lớn lại một lần nữa bật mở, tiến vào chính là người con gái thân váy đỏ lúc nãy, không ai khác chính là Tô Phá Nguyệt. Cùng lúc trên bục cao, môi của hần nhếch lên thành vòng cung, mà ngay lúc này trong mắt Phó Thiên Tinh lại loé ra một tia sáng, gấp gáp đến nỗi ngay cả chính bản thân mình cũng không hề hay biết.

Sự xuất hiện của Tô Phá Nguyệt khiến cho không ít khách quan kinh ngạc, ngay cả Tích phụ mẫu cũng lộ rõ vẻ ngạc nhiên, chỉ có Tích lão gia ngồi chính giữa là bình thản đến không hơn được.

Tô Phá Nguyệt một đường thẳng tiến đến chỗ cô dâu và chú rể, trong tay không biết từ lúc nào lại xuất hiện một chiếc mic, tuy nhiên, khác với trong tưởng tượng của hần, nàng lại làm ngơ trước sự hiện diện của hần mà quay sang chủ động nói với Phó Thiên Tinh, chưa đến nửa phút sau Phó Thiên Tinh đã lập tức quẳng bó hoa cưới sang một bên, đưa tay lên đầu vứt thẳng khăn voan xuống, một đường xông thẳng ra ngoài, chỉ bấy nhiêu đây cũng đủ khiến cho toàn bộ quan khách trở mặt ra nhìn mà không nói được tiếng nào.

Ngay khi người đầu tiên vừa đứng lên, Tô Phá Nguyệt đã bắt đầu nói vào mic, trực tiếp truyền tải toàn bộ thông tin đến cho một ngàn người ngồi ở phía dưới và bên ngoài nhà nguyện, nội dung bắt đầu như sau:

“Chào mọi người, tôi là Tô Phá Nguyệt, tổng giám đốc của tập đoàn U.E.E, chắc hẳn mọi người đã nghe qua cái tên này, nhân dịp đây tôi xin thông báo, từ bây giờ Tích Lan Nguyệt...”

Ngắt quãng một đoạn, Tô Phá Nguyệt đưa tay lên, dưới sự hồi hộp nín thở của tất cả mọi người, dùng hết sức lực nắm lấy caravat của hần kéo gần lại phía mình, thân hình to lớn của hần lần đầu tiên bị người ta điều khiển đi, hần không những ngại ngùng mà còn thích thú với hành động này của nàng.

“.... sẽ là chồng của tôi.”

Đôi mắt nàng không chút dấu giếm liếc về phía Phó Luyện đang tức đến thổ huyết ở phía dưới rồi nhìn về phía hai người đàn ông đứng ở cửa, đôi môi khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Bây Làn Thắt Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

Chương 74

Xin chào mọi người, mình là Sắc Yêu Nữ, tác giả của bộ truyện này. Hôm nay mình xin thông báo, vì một số lý do cá nhân nên mình không thể đưa ra chương 'động phòng' cũng là chương cuối cùng của bộ truyện này, thành thật xin lỗi mọi người, mong mọi người có thể bỏ qua cho mình. Mình biết ở phần cuối của bộ truyện này mình đã bỏ lỡ một vài đoạn thời gian và chậm trễ trong việc viết truyện, thành thật xin lỗi mọi người.

Nhân đây mình cũng xin thông báo thêm, trong hai ngày tới mình sẽ đăng một bộ truyện mới để bù đắp cho các bạn, vẫn như cũ là thể loại 3s, 1vs1, có nhiều xôi thịt, lần này mình sẽ rút kinh nghiệm và hoàn thành thật tốt, mong mọi người tin tưởng và đón đọc tác phẩm mới của mình:

“May Mắn Câu Được Một Ngốc Thần. “

Sắc Yêu Nữ!

Bạn đang đọc truyện *Bảy Lần Thất Thân Của Tô Phá Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.